

Dự án sách miễn phí cho thiết bị di động

Phượng vĩ

Duyên Anh

Phượng vĩ

Duyên Anh

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Tháng chín](#)

[Tháng Mười](#)

[Tháng Mười Một](#)

[Tháng Mười Hai](#)

[Tháng Giêng](#)

[Tháng Hai](#)

[Tháng Ba](#)

[Tháng tư](#)

[Tháng Năm](#)

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng chín

Bây giờ, loài ve sầu đã mờ yên mà đẹp. Nhiều cậu đang chờ hóa kiếp bướm để được sống một lần với mùa xuân và nếu chết sớm, sẽ được ép vào những trang sách đẹp nhất của các cô học trò mơ mộng. Bây giờ, loài tu hú đã bay về rừng, đang tương tư rằng vài mùa hạ miền xuôi Và, bây giờ, cây đang làm đám ma cho lá. Lá rơi ban ngày Lá rụng ban đêm. Lá ốm. Lá úa Rồi lá chết. Thương nhất là những chiếc lá bàng. Thân xác to lớn thế mà cũng bị sốt rét vàng da, biến chứng đỏ thẫm, chẳng kịp đợi gió đến rửa tội đã vội rớt xuống tuyến đài Tuyến đài là mặt đường phố, là vỉa hè tháng chín. Tháng chín vào học. Những bước chân tựu trường giẫm nát lá. Lá đậu Lòng học trò hớn hờ. Lòng tôi thì vướng mắc một chút sắt sẹ Tự nhiên tôi thấy thương xác lá. Tôi tưởng mỗi chiếc lá đều là cuối cùng và tôi muốn giơ hai tay ôm lá vào lòng. Rõ ràng giống thi sĩ Nguyễn Bình viết bài thơ "Cây bàng cuối thu" .

Năm nay, tôi nghĩ hè ở quê ngoại Quê ngoại nhà tôi có một vẻ gì đó thật mơ hồ, một ngăn cách nào đó thật diệu vợi Người con gái đã về nhà chồng là già từ luôn quê mẹ như già từ thời son trẻ của mình. Bồn phận làm vợ, làm mẹ bắt hình ảnh quê mẹ nhạt nhòa Và hình ảnh ấy chỉ thiết tha sống dậy khi nỗi buồn nhuộm nắng hoàng hôn. "Chiều chiều ra đứng cổng sau, Trông về quê mẹ ruột đau chiu chiu". Từ nỗi thiết của người mẹ, đưa con lớn lên, yêu quê ngoại hơn yêu quê nội Quê nội gần gũi Quê ngoại xa vợi Gần gũi quá, quen thuộc quá dễ gây chán nản. Xa vợi quá, lạ lẫm quá khiến ta mơ ước. Và ta ngỡ niềm mơ ước của ta sẽ no đầy nếu ta được sống ở quê ngoại rộn ràng trong ký ức, quê ngoại rực rỡ trong những câu chuyện kể của mẹ ạ Một lần, lên tám, tôi đã theo mẹ tôi về quê ngoại Bằng đi mười năm, vẫn chưa có lần thứ hai Tôi cố hình dung ra quê ngoại và sự quạnh hiu đánh đai lấy cuộc đời những người bên ngoại của tôi Không tài nào hình dung nổi Và tôi chỉ còn mang máng nhớ nửa ngày đường ô tô, qua chuyến phà lớn, chuyến đò nhỏ mới về tới quê ngoại .

Mấy tháng trước, tôi đã đọc cuốn "Quê Mẹ" của Thanh Tịnh. Thấy tâm hồn xao xuyến chi lạ. Rồi đọc tiếp truyện ngắn "Con so về nhà mẹ", cũng của Thanh Tịnh, đăng trên Giai Phẩm Tết Ngày Nay, tôi rơm rớm nước mắt. Cậu chuyện thật giản dị : Hai vợ chồng trẻ cưới nhau được một năm thì chị vợ mang thai Nhà chị ở xóm làng bên kia sông. Gần ngày sinh đẻ, anh chồng đưa vợ về nhà mẹ sinh con sợ Tiễn chân vợ tận bến đò anh

chồng mới trở lại nhà mình. Con đồ dẫn chị vợ về nhà mẹ. Chị nghĩ ngợi mong lung ... Tôi không hỏi mẹ tôi xem ngày mẹ tôi sinh tôi, mẹ tôi có về quê ngoại. Nhưng câu chuyện "Con so về nhà mẹ" bắt tôi tưởng tượng nhiều. Tôi thương mẹ tôi. Tôi thương quê ngoại vô vàn. Vì vậy, vụ hè năm nay, tôi xin bố mẹ tôi cho về nghỉ ngơi ở quê ngoại. Tâm trạng tôi tựa tựa tâm trạng thi sĩ Xuân Tâm. "Trong khoảnh khắc sách bài là giấy cũ". Chiếc va ly của tôi lèn chặt niềm vui cùng với hàng chục cuốn tiểu thuyết của Lê Văn Trương, Tô Hoài, Ngọc Giao ...

Ở quê nội, tôi có ông chú nghiêm khắc. Ông là sinh viên luật khoa Hà Nội ông cũng về quê với những cuốn sách dày cộm. Chú tôi kèm tôi học nửa buổi. Ông bắt tôi làm những bài toán học búa và bắt phân tích văn phạm Pháp văn mờ mờ người. Tôi sợ nhất chia động từ. Mà chú tôi cứ muối tôi thuộc lòng những động từ khuôn mẫu đủ "mốt", đủ "tăng". Những động từ bất quy tắc phải thuộc như cháo. Chú tôi đánh tôi thẳng tay. Ông thích đêm "nhân hiệu" sinh viên ra khuyên nhủ tôi. Mùa hạ, ở quê nội, không bao giờ là mùa xuân nữa. Ở quê ngoại thì tuyệt vời. Mọi người coi tôi như hầy còn bé bỏng. Các cậu tôi, cái dì tôi thay phiên nhau chiều chuộng tôi, chỉ lo tôi buồn tôi đòi về tỉnh. Ông cậu út được phó thác trách nhiệm bày đặt các cuộc vui cho tôi chơi. Cậu tôi dẫn tôi đi câu, đi giăng bẫy chim, đi bơi và dạy tôi thổi ống xi đồng. Suốt ngày, hai cậu cháu vác ống xi đồng tìm chim cu gáy mà thổi. Cậu tôi chịu khó kiếm đất sét, viên đạn, nung khô rồi tiện tròn. Cậu tôi thổi ống xi đồng rất giỏi. Chim sẽ vật lông rần ăn ngon miệng.

Những giấc ngủ trưa của tôi thường kéo dài đến xế chiều. Hết thức dậy là có thức ăn ngay. Hôm nay bún riêu cua. Mai bánh cuốn. Một xôi chè ... Đêm trăng, bà ngoại tôi thả vó tôm. Tôi theo bà tôi đi cất vó. Những chú tôi giẫy đành đạch trong vó bằng vải màn cũ nhuộm nâu. Hất các chú vào cái rổ có cành tre, các chú giẫy lạo xạo vui tai lắm. Trên đời, nếu những bữa cơm nào đáng nhớ nhất, tôi sẽ chẳng ngần ngại kể ngay những bữa cơm trưa ở quê ngoại nhà tôi. Một đĩa rau muống tía. Một bát tương nhỏ. Một đĩa tôm đầu đặc trước kho mặn vắt chanh. Ly kỳ là bát nước rau muống. Đang xanh, vắt chanh vào nó đó tía. Quê ngoại chiều chuộng tôi quá khiến tôi tưởng tôi còn bé bỏng thật tình, dù bà ngoại tôi vẫn nói đùa "cháu lấy vợ được rồi đấy". Nghe con cá quẫy mạnh dưới ao, tôi bảo cậu tôi "Cháu thềm ăn cá chép kho", lập tức, cậu tôi thả vó xuống ao và rủ nhiều người tắm đôn cá về phía vó. Và cất cá chép to nhất mới bắt.

Điều làm tôi sung sướng hơn cả là, ở quê ngoại, không ai kèm tôi học hay giục tôi lo bài vở. Tôi tự do. Chiếc võng mắc dưới giàn hoa lý vườn, tôi nằm đọc truyện Tô Hoài, Ngọc Giao rồi ngủ. Cuốn sách cuối cùng đem về quê ngoại của tôi, tức mình ghê, không phải là cuốn truyện. Đó là tập thơ "Tâm hồn tôi" của Nguyễn Bính. Tôi đọc bài đầu, cất đi. Buồn

quá, lại lờ ra đọc. Và tôi thích. Tôi học thuộc lòng. Tôi mê thơ từ đó, bắt đầu bằng thơ Nguyễn Bính. Tôi nhớ bài "Cây bàng cuối thu" :

Thu đi trên những cành bàng

Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi

Hôm qua đã rụng một rồi

Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn

Hôm nay bởi thấy tôi buồn

Lìa cành theo gió lá buồn qua song

Hai tay ôm lá vào lòng

Than ôi chiếc lá cuối cùng là đây

Ba tháng hè ở quê ngoại, tôi biết yêu thơ, biết buồn. Quê ngoại nhà tôi phả vào tâm hồn tôi khói hương mơ mộng cùng lúc tuổi tôi vừa lớn. Cho nên, ngày khai trường năm nay, đi trên con đường cuối thu đầy lá chết, tôi thấy quanh tôi vương mắc một nỗi buồn man mác. Phải chăng khi cậu trai biết buồn là cái nụ hoa đầu trong trái tim cậu muốn nở ? Hay cánh bướm thoát khỏi hồn cậu đậu trên một cánh hoa Tôi đến trường hơi muộn. Vì đi chậm để thương những chiếc lá vàng. Vãn cảnh náo nức cũ, cảnh náo nức của tựu trường. Tôi không tìm được một nỗi vuốt ve nào ở những mùi thơm của trường lớp, bàn ghế sau ba tháng hè xa vắng. Có lẽ "mùa xuân trong mùa hạ" hãy còn quá ngon. Dường như, tựu trường không mang lại một xúc động cho niên thiếu Kỷ niệm chỉ hiện hình và bốc khói làm cay mắt tiếc thương ở một tuổi nào đó khi hiện tại và dĩ vãng đã ngăn cách bởi những thời đường dài hun hút khó về, không thể trở về. Anatole France, Thanh Tịnh, Huy Cận viết lại "Giờ náo nức của một thời trẻ dại" bằng hồi tưởng. Và hồi tưởng, người ta mới hay miếng than dĩ vãng là kim cương hiện tại Cái mình ngỡ không vuốt ve mình hôm qua sẽ vuốt ve mình muôn thuở. Tựu trường của niên thiếu thường gây ngỡ ngàng, chán nản cho niên thiếu "Chín mươi ngày nhảy nhót ở đồng quê" chưa thỏa Riêng tôi, ba tháng hè ở quê ngoại mới là một ngày Tôi muốn mùa hạ kéo dài thêm để nằm hoài trên võng trưa đọc tiểu thuyết Ngọc Giao, Tô Hoài, ngủ rơi xách xuống vường và thức dậy mơ màng cùng tiếng chim cu gáy, tiếng ve sầu rên rĩ, tiếng tu hú vang vọng không gian nhịp điệu buồn tênh. Nhưng mùa xuân của học trò bước quá nhanh. Giờ cuối cùng một niên học chấm dứt, người học trò vui về : "Sung sướng quá, giờ cuối cùng đã hết". Giờ cuối cùng của ba tháng hè chấm dứt, chẳng nghe ai mừng rỡ .

Trống trường báo hiệu xếp hàng vào lớp. Tôi thần thờ vào lớp học cơ hồ con chim khuyên bị thả vào chiếc lồng trệ Cửa sổ mới sơn, cái cửa sổ thiếu mùi thơm của hoa cau, nhỏ bé chỉ nhìn rõ một khoảng trời không đủ các sắc mây Tôi đâm ra khó tính và cảm giác quanh

tôi hoàn toàn cầm nín. Bàn ghế cầm nín. Bảng đen cầm nín. Ngay cả sự ồn ào sắp chỗ ngồi, tranh chỗ ngồi cũng cầm nín. Thầy giáo xuất hiện. Những lời nói đầu: Năm nay là năm thi cử, các anh phải làm việc chuyên cần. Vượt đoạn đường này các anh mới hy vọng lên trung học đệ nhị cấp rồi lên đại học. Các anh chép thời khóa biểu ... Bút viết ăn mạnh mực mới rạ Tay run rẩy. Tôi chép thời khóa biểu khó khăn hơn làm bài tập đại số phương trình bậc hai Buổi học đầu của niên học mới sao mà uể oải! Thầy giáo nói chuyện thi cử, kể những kỷ niệm thi cử. Tôi ngồi tiếc nhớ những ngày nghỉ hè ở quê ngoại và lẩm bẩm ôn những bài thơ tình của Nguyễn Bính. Truyện dài "Nhà Quê" của Ngọc Giao thật hay. "Quê người" của Tô Hoài thật hấp dẫn. Tại sao thầy giáo không chịu hỏi: Hè vừa qua các anh có vui không? Ai có kỷ niệm đẹp nhất ba tháng hè? Tôi sẽ đứng lên đọc bài "Cây bàng cuối thu" của Nguyễn Bính và nói tự trường năm nay tôi biết thương những lá úa lìa cành. Buồn thay, thầy giáo chỉ nói về hệ số của các môn học. Đại số, Hình học, Vật lý, Hóa học, Văn, Văn, Việt văn, Pháp văn, Anh văn, Sử ký, Địa lý, Công dân giáo dục, những tảng đá bắt gặp ở đoạn đầu đời mơ mộng. Năm nay học Hình học không gian! Tam giác quay chung một trục sinh ra hình nón. Ba điểm tạo nên một mặt phẳng. Tam giác quay không chịu sinh ra một bài thơ Nguyễn Bính.

Sự uể oải kéo dài đúng một tuần lễ. Khi tôi nghĩ đến ông chú sinh viên luật khoa, nghĩ đến trường thi bên Nam Định, nghĩ đến tiếng thở dài não ruột của bố mẹ hay tin con mình thi trượt thì lớp học của tôi có một học sinh mới Một nữ học sinh. Chiếc lồng nhốt con chim khuyên bỗng được thả lên một cánh hoa phượng. Vì tên nàng là Phượng. Trần Thị Hồng Phượng...

Phượng là nữ sinh duy nhất của lớp đệ tứ. Lên trung học, tôi chuyên ngồi bàn đầu Ông chú sinh viên của tôi khuyên tôi nên chiếm bàn đầu "Vi thầy giảng bài dễ nghe Vi thầy "chú ý" mình nhất. Vì sợ thấy "chú ý" mình hết dám lười biếng". Đó là những điểm lợi của những anh học trò gạo cội ông chú sinh viên của tôi Còn những anh học trò "tài tử", yếu toán, kém lý hóa mà bị ngồi bàn đầu là một tai họa Thầy yêu, cứ bắt lên bảng sửa toán thì nguy hiểm vô cùng. Thành thử, bàn đầu thường dành cho những tay xuất sắc. Con gái ưu tiên ngồi bàn đầu Phượng vào học, tôi phải xuống bàn thứ hai, ngồi sau nàng, suốt buổi học ngắm suối tóc nàng chảy dài trên bờ vai Khung cửa sổ nhỏ nhìn thấy một khoảng trời thiếu nhiều sắc mây bỗng trở nên vô nghĩa.

Từ mái tóc Phượng tỏa ra một mùi thơm kỳ tuyệt. Mùi thơm của hương tóc hay mùi thơm của gải Tôi ngột ngạt trong mùi thơm đó, tưởng chừng thấy một thế giới tiểu thuyết, một cõi trời thơ ở mái tóc nàng. Mùi thơm nàng bàng bạc khắp gian lớp. Không phân chất nổi nó giống mùi thơm nào của đất trời, hoa lá. Nhưng nó làm cả lớp học ngất ngây Những

anh học trò lộm thuộm nhất cũng đã chịu khó sửa lại cổ áo, mái tóc. Ngón ngừ bặt mạng thì dễ dàng lúc vắng nàng mới phóng rạ Nàng đã làm những anh học trò ngổ ngáo hóa thành nai vàng ngơ ngác. Nàng không hiểu nàng là quyền uy của lớp học. Ngồi bất động. Mắt chỉ nhìn lên bàn thầy Giờ ra chơi nàng không thèm ra Chơi với ai nhĩ ? Tôi nghĩ thế và bất thương nàng cô đơn. Nàng là chiếc lá bàng cuối thụ Nàng là con chim khuyển trần gian. Nàng là cơn lốc nhỏ đang thổi lay động tâm hồn tôi, một thứ tâm hồn vừa lên màu xanh mơ mộng bằng thơ Nguyễn Bình. "Hình như nàng có nỗi buồn hơn tôi ."

Hai hôm sau , tôi nhớ thật rõ, đúng rồi, hai hôm sau, nhằm giờ Việt văn, nàng quay xuống bàn tôi Vừa học đoạn tài sắc của chị em cô Kiều và tôi thắc mắc tại sao Nguyễn Du quên tả mái tóc của Thúy Kiều Cả Nguyễn Gia Thiều cũng quên tả mái tóc của người cung nữ. Người đời xưa không thích tả mái tóc giai nhân ? Có lẽ, ngày xưa, gian nhân đội khăn hoặc búi tóc nên thi sĩ không cảm nổi vẻ đẹp của mái tóc. Nàng quay xuống bắt chọt khiến tôi hốt hoảng như một tên trộm bị bắt quả tang. Tên trộm đương say ngắm mái tóc nàng mà trách người tài tử ngày xưa Đồi mắt tôi, chặc chắn, chứa nhiều ý gian. Nàng mỉm cười Nụ cười làm quen. Tôi ngẩn ngơ một nỗi Nàng khẽ hỏi :

—Anh có thể cho Phượng mượn nhũ+ng quyền vớ của anh không ?

Tôi thấy nóng ran đôi tai Tôi thấy nhịp tim của tôi dồn dập. Tôi thấy hồn tôi thoát khỏi xác tôi và chui ra khung cửa sổ bay bổng lên trời cao .

—Được chứ, anh ?

Tôi gật đầu, đáp gọn :

—Được .

Và hỏi :

—Bây giờ à ?

Nàng cười Lại cười :

—Mai Mai thứ bảy anh đem hết vở bài học, bài làm cho Phượng mượn. Chủ nhật Phượng ở nhà chép . Anh nhớ đấy nhé !

Tôi gật đầu nừa Nàng quay lên . Và tôi nguyên rủa tôi đần độn, ngu ngốc, thô lỗ, man di mọi rợ . Đã đọc tiểu thuyết của Ngọc Giao, Tô Hoài, Thâm Tâm, Thạch Lam, thuộc hàng trăm câu đối thoại bay bướm, tình tứ mà có dịp đối thoại với con gái thì chỉ biết gật đầu và đáp, hỏi quê mùa, đồng chua nước mặn. Phượng hỏi mượn vở của tôi để chép bài cũ. Thế thôi Thế mà cũng gây một "dư luận" trong lớp. Giờ ra chơi, bạn bè xúm quanh tôi phỏng vấn tình hình. Quan trọng lắm. Đây là một biến cố của những chàng trai vừa lớn, những chàng trai hung hăng, bất chấp tất cả nhưng đứng trước mặt con gái thì đôi tay

bỗng dài ngoẵng chẳng biết nên cất chỗ nào cho tiện, đôi mắt đang ngời sáng bỗng mờ tối, cái miệng đang liến thoắng bỗng nín thít, đôi khi nói chẳng nên lời, dùng văn câu bất thành cú, "thì, mà " thừa thãi. Rất nhiều câu phỏng vấn nghịch ngợm, ghen tị, tự chung là phức sát đất. Họ đặt cho tôi những tên mới : Tú Quyên, Lục Văn Tiên, Kim Trọng, toàn là những nhân vật chiến thắng tình yêu trong các tác phẩm đã ghi vào văn học sử mà chúng tôi đã học, đang học. Phải nói rằng tôi sung sướng, tôi kiêu hãnh. Niềm sung sướng một lần duy nhất của đời người là lần ta vừa lớn, vừa biết mơ mộng ta được quen ngay với người con gái để ta ngỡ như ta và nàng đã yêu nhau. Tâm hồn những cậu trai vừa lớn thật rộng rãi và thích nhận vợ. Cứ quen một cô gái thì tưởng chừng đã yêu cô gái. Không tưởng chừng vội vàng sẽ bị bạn bè gán thếp ngay. Tôi tưởng chừng đã yêu Phượng, đã yêu Phượng như những nhân vật nam đã yêu những nhân vật nữ trong tiểu thuyết, trong thơ. Tự nhiên, tôi mua sự bối rối và bày đặt sự xấu hổ. Tôi yêu dễ dàng. Ôi, tình yêu dễ dàng, tình yêu đủ màu sắc cầu vồng, tình yêu bong bóng trời mưa .

Tan học về, tôi không thiết ăn cơm. Tháng chín tuyệt vời! Tự nhiên tuyệt vời! Mùa thu năm nay mới là mùa xuân. Mùa hè vừa qua vất vả. Tiếng ve sầu, tiếng tu hú buồn nản. Không gian quê ngoại nằm gọn ở nụ cười của Phượng, người con gái hẳn đã yêu tôi, chỉ yêu tôi. Lục cuốn thơ Nguyễn Bính đọc vội hè tìm một bài dặn dò xa xôi. Không có. Xin tiền mẹ bảo mua cuốn sách giáo khoa. Nhưng đến hiệu sách mua tập "Lỡ bước sang ngang" của Nguyễn Bính. Cả buổi trưa mê mẩn đọc và gửi lòng mình vào thơ Tuổi trẻ, thơ và tình yêu. Ba thứ đó quện lấy nhau, gắn bó keo sơn. Thiếu nó là không có tuổi trẻ, là tuổi trẻ quê cụt, tuổi trẻ quá gà, tuổi trẻ tàn bạo, tuổi trẻ thành đàn ông ưa lý sự, bất mãn nhằng và đôi kém kỷ niệm làm người. Hạnh phúc không bao giờ đến với những kẻ sinh ra đời đã làm đàn ông. Hạnh phúc chỉ đến với những kẻ sinh ra đời biết tìm cách hưởng trọn vẹn thời tuổi trẻ thơ mộng. Thời đó là thời của tình yêu, thi ca và âm nhạc. Những ai chống đối mơ mộng là chống đối đáng sợ tạo ra loài người đã dấn loài người yêu nhau. Thương hại thay những kẻ không biết yêu. Thương hại thay những kẻ cầm dao đòi giết tình yêu và sự mơ mộng .

Nguyễn Bính chưa giúp tôi được điều gì. Tôi cũng chưa hiểu mình nên dờ cái trò gì trong những cuốn tập bài học, bài làm sắp cho Phượng mượn. Thôi hãy mượn. Vội vàng chi? Tôi tự nhủ tôi và sắp xếp những cuốn vở thật thơm tất. Ít ra, nàng sẽ phục ta là người học trò gương mẫu, sách vở sạch sẽ, bài làm toàn mười tám điểm trên hai mươi. Tôi nhìn tôi trong gương. Khen thầm: Được đấy, mày có vẻ Lục Văn Tiên lắm, Chương ạ! Mày khêu nặn bước tượng nhỏ sửa soạn tặng Kiều Nguyệt Nga đi. Buổi chiều xuống thong thả. Những mảng nắng hoàng hôn đến với tôi bằng ý nghĩ khác. Tôi vừa biết thế nào là từng

giọt nắng và nổi rết ướt của thời gian chờ đợi .

oOo

Sáng hôm sau, qua một đêm chiêm bao đẹp, giấc từ chiêm bao đẹp, tôi đến trường thật sớm. Sân trường còn vắng hoe Thế mà , ở gian lớp của tôi, Phượng đã có mặt. Qua song cửa sổ nhìn vào, Phượng giống hệt con chim khuyển cô độc. Tôi bước vào lớp. Nhẹ nhàng lắm nhưng vẫn làm lay động chiếc lồng. Con chim khuyển giật mình. Rồi đôi mắt nó long lanh mừng rỡ. Phượng cười. Nụ cười buổi sáng rực rỡ như bình minh. Nàng đứng dậy :

—Anh tới sớm quá .

—Phượng tới sớm hơn tôi .

Nàng đỡ chồng vờ trên tay tôi Cử chỉ quen thân và hồn nhiên. Tôi bối rối Tự nhiên, tôi cười vô duyên đáng, đoảng vị . Nàng ngó chăm chăm tên tôi viết nắn nót, viết bằng bút "rông" ở cái "ê ti két" . Phượng thích thú :

—Biết tên anh rồi Thiên Chương. Những một ngàn chương cơ à ?

—Không phải đâu .

—Thế là gì ?

—Là những vì sao, là tinh tú, là văn chương trên trời .

—Tên anh hay tuyệt .

Tôi đã ngồi xuống ghế của tôi Phượng cũng ngồi Nàng ngồi quay lưng về^ phía bảng đen. Như vậy, hai chúng tôi giáp mặt nhau Tôi thấy khuôn mặt nàng đẹp cơ hồ những giấc chiêm bao chợt đến, chợt đi đêm qua Tôi chưa hiểu Phượng đẹp đến độ nào, chỉ biết nàng đang làm tôi xao xuyến. Có lẽ, người con gái ta quen trước nhất ở đoạn đầu tiên thiếu mà ta tưởng chừng đã yêu nàng là người con gái đẹp nhất. Nếu một mùi hương khó phân chất, theo thi sĩ, thì Phượng càng không nên so sánh với bất cứ ai, bất cứ cái gì, trừ những chiêm bao đẹp. nàng hỏi :

—Anh Chương là học trò mới ?

—Tôi là ma cũ .

—Anh định bắt nạt ma mới chăng ?

—Tôi không dám bắt nạt ai Phượng chắc không phải người tỉnh này ?

—Vâng.

—Mọi năm học đâu ?

—Hà Nội .

—Ồ đây buồn lắm, tỉnh lỵ nhỏ bé, dân đồng chua nước mặn .

—Nhưng đời sống êm đềm. Học trò hiền ghê là. Họ tránh đường cho Phượng đi và chẳng

ai trên cột . À, hè qua anh có đi đâu chơi không ?

—VỀ quê ngoại .

—Sao anh không ra bãi biển Đồng Châu Tỉnh này có bãi biển Đồng Châu đẹp nhất Việt Nam .

—Quê ngoại tôi đẹp hơn nhiều .

Tôi kể chuyện quê ngoại nhà tôi cho Phượng nghe Nàng ước ao một dịp hè nào đó sẽ theo tôi về quê ngoại nhà tôi Câu chuyện đang vui và tôi hết bối rối thì bỗng dưng tôi nói một câu ngu ngốc :

—Mai Phượng sẽ chép bài mỗi tay .

Phượng mím môi rồi bẻ bảo tay :

—Chắc phải mua một lọ dầu Nhị Thiên Đường .

Tôi hỏi :

—Để làm gì ?

Phượng nheo mắt :

—Anh không hiểu để làm gì à ?

Tôi gật đầu :

—Để làm gì vậy ?

Phượng cười :

—Để bóp tay sau khi chép hết bài cũ .

Tôi suy nghĩ giây lát :

—Hay là ...

—Hay là bóp tay bằng dầu Con Hổ ?

—Hay là Phượng để tôi chép bài giúp .

—Rồi Phượng làm gì ?

—Phượng ...

Tôi không biết trả lời sao Im lặng. Tôi đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ. Một khoảng trời của tôi còn nguyên. Vẫn thiếu đủ sắc mây song nó mới phủ lên một vẻ kỳ ảo Tôi nghe rõ tiếng trái tim tôi đập. Tôi chớp mắt và tưởng một bình minh vàng ngập lụt trong mắt tôi Tháng chín quả là tuyệt vời . Tôi đứng lên :

—Họ sắp tới .

Và tôi bước nhanh khỏi lớp. Một lúc, sân trường đã đông đầy học trò. Những người bạn tinh nghịch vỗ vai tôi thân mật :

—Kiều Nguyệt Nha đến sớm ghê Kim Liên đâu hả, Lục Vân Tiên? Phong Lai cướp mất nàng rồi ư ?

Tôi làm bộ nghiêm nghị :

—Đừng đùa nhảm .

Thì họ dọa :

—Bạn chê Lục Vân Tiên, tôi sẽ là Lục Vân Tiên đánh Phong Lai cứu Kiều Nguyệt Nga .

Tôi bỗng dậy từ đáy lòng chút gì hờn ghen, khó chịu Hai giờ dDại số, tôi không nghe kịp thầy giảng. Hồn tôi thả trên dòng suối tóc Phượng. Tôi nhớ một đoạn giảng văn óng ả học năm ngoái, đoạn giảng văn dịch của Chateaubriand. Suối tóc Phượng như thác Niagara Và tôi, tôi là Chateaubriand đứng ngắm thác chảy "Mơ màng trên những bờ nước rộng, rút lại thấy một mình đứng trước Thượng dDế". Mơ màng trên suối tóc ngạt ngào hương thơm và thấy mình ngồi dưới băng đen. Tiếng phấn viết ken két nhặng nhịt những con số dễ làm nản chí. Đừng thảng mưòi vợi Thong thả đã. Hãy là đầy thảng chín. Thảng chín kéo dài cho mộng mơ no nê rồi thảng mưòi không sao đây Thảng chín cho tôi đủ thì giờ trách móc tôi khờ khạo, bí tắc một câu trả lời "Rồi Phượng là gì" .

—Anh Chương !

—Đạ .

—Anh đang mơ mộng gì đó ?

—Đạ, con đang nghe bài .

—Hiểu chứ ?

—Đạ hiểu .

—Lên bảng !

Tôi lên bảng, run run cầm cục phấn. Tay trái xóa bảng. Bụi phấn bay tung. Tôi quên tôi sắp bị mắng. Tường tượng bụi phấn như bụi tuyết trắng xóa đầu mình. Tường tượng mái tóc mình là cành lê điểm hoa phấn trắng. Tường tượng bụi phấn cơ hồ lớp sương buồn. "Sương buồn ôm kín non sông". Ấy là cơn mơ mộng của cậu học trò. Tôi đang đóng trọn vẹn vai trò cậu tạ Và phải khó khăn lắm mới làm nổi bài ứng dụng tầm thường. Thầy đuổi về chỗ :

—Năm nay xuống dốc đấy nhé, Chương. Tại sao thế ?

Thưa thầy tại con bận tìm câu trả lời "Rồi Phượng làm gì". Câu trả lời khó gấp trăm lần bài toán khó nhất .

—Phải cố gắng .

—Đạ .

Tôi nghĩ thầm : Thảng chín chưa dứt. Thảng tuyệt vời của tôi chưa thể già từ tôi ít nhất, trước khi già từ, nó nên cho tôi một kỷ niệm. Phượng quay xuống :

—Anh có buồn không ?

Tôi nói:

—Tôi chỉ buồn tháng chín qua mau .

—Tại sao ?

—Vì chưa kiếm ra câu trả lời Phượng "Rồi Phượng làm gì" nếu tôi chép bài giùm Phượng

Phượng lại cười :

—Liệu cuối tháng chín anh kiếm nổi chưa ?

Tôi gật đầu :

—May ra .

Hai giờ nổi tiếp là hai giờ Vạn vật . Tôi không thèm nghe giảng bài Thầy cứ giảng và tôi cứ vẽ mái tóc Phượng trong quyển vở nháp. Chợt nhớ bài thơ rất học trò của Tế Hanh :

Những vở : soạn bài hay toán , luận

Địa dư, cách trí ... đáng lo âu

Chỉnh tề đầy đủ như ông giáo

Vở nháp tôi thôi giống học trò .

Bìa rách lung lay giấy chẳng lành

Mực thi đủ thứ : tím, đen, xanh ...

Không cần giấy thấm, không cần thước

Bài chép chưa xong đã chép tình

Nháp luận chữ tây rồi quốc văn

Đôi lời thầy giảng chép lảng quăng

Trò chơi giải trí bên bài toán

Rất khó, bài thơ trải điệu vần ...

Và các tên người trạm khắp trường

Làn môi, cặp mắt, vẽ từng đường

Ấy là những lúc chàng trai nhớ

Nghĩ đến ngày kia thoát khỏi trường .

Đó, đâu riêng gì tôi mơ mộng? Và đâu riêng gì tôi vẽ mái tóc một người bạn gái vào cuốn vở nháp? Chàng trai Tế Hanh vẽ làn môi, cặp mắt con gái và ghi nặng nhệch tên các nàng để nghĩ "ngày kia thoát khỏi trường". Chứ tôi chỉ vẽ một mái tóc và không vào giờ nghĩ ngày mai dờn bỏ trường lớp. Tháng chín với tôi còn yêu dấu, nửa là trường lớp của tôi Phượng không biết tôi đang vẽ mái tóc nàng. Mái tóc nàng là tấm bản đồ dẫn hồn tôi phiêu du đến bờ mơ bãi mộng. "Rồi Phượng làm gì" ? Phượng đừng làm gì cả, Phượng hãy ngồi yên cho tôi trốn những giờ học khô khan trên nụ cười nàng. Câu trả lời đã có.

Nhưng cuối tháng cuối năm chín liệu tôi dám trả lời Phượng không ?

Sáng thứ hai , Phượng đem trả tôi những cuốn vở bài học, bài làm. Hôm nay, tôi vào lớp sớm hơn Phượng. Nàng ngạc nhiên :

—Anh đi học từ năm giờ à ?

Tôi ngỡ ngàng ngừng :

—Vừa mới tới Phượng chép xong bài chưa ?

Phượng vui vẻ :

—Mắt cả ngày chủ nhật. Được cái đỡ phải bóp tay bằng dầu Con Hổ .

Tôi thấy những cuốn vở của tôi được bọc giấy bóng mầu xanh. Ngỡ ngàng đôi chút. Và xao xuyến thật nhiều Phượng đan hai tay vào nhau. Nàng không nhìn một khoảng trời quen thuộc của tôi qua khung cửa sổ :

—anh thích mầu xanh chứ? Những cuốn vở của anh quý lắm, có thể bày ở ... Bảo Tàng Viện .

Phượng không cho tôi trả lời, nói tiếp :

—Bây giờ mà vẫn còn người học sinh trung học dùng vở đóng bằng giấy nguyên thếp và viết bằng bút mực thì những quyển vở đáng giữ kỷ .

Tôi nói :

—No cũng tầm thường thôi .

Phượng đã quay lại. Nàng ngó tôi đôi mắt long lanh. Không thể là đôi mắt của một loại chim, dù loài chim hiền nhất, dễ thương nhất. Mắt Phượng, mắt của một cô tiên yêu đời. Chưa đúng. Mắt Phượng, mắt của dòng sông cuối thu Ồ, sao tôi cứ so sánh một cách nhuần nhuyễn ? Mắt Phượng là mắt Phượng. Mắt Phượng rực rỡ một chân trời chiêm bao. Tôi bị thu hút vào đó. Hồn tôi mê mẩn. Trí tôi rối bời .

Phượng khẽ lắc đầu :

—Nó không tầm thường đâu. Chữ anh viết đẹp. Giá mà Phượng biết đoán nét viết .

Tôi hỏi :

—Thì sao ?

Phượng cười. Phượng có hàng triệu triệu nụ cười. Nhưng Phượng chưa cười với ai. Phượng chỉ mới cười với tôi. Tôi muốn Phượng đừng cười với ai, nhất là đừng cười với ai ở lớp học này, ở ngôi trường này, ở tỉnh lỵ này.

—Thì sẽ đoán nổi tâm hồn anh .

—Để làm gì ?

—Để xem mai sau anh có hạnh phúc không .

Hạnh phúc à? Tôi không cần hạnh phúc mai sau. Tôi đang có hạnh phúc nếu ý nghĩa của

hạnh phúc là lòng mình xao xuyến, băng khuâng. Tôi vội trả lời Phượng :

—Tôi thích màu xanh lắm .

—Thế mà Phượng chỉ sợ anh ghét màu xanh .

—Phượng bảo những quyển vở của tôi quý giá, cuối năm tôi tặng Phượng tất cả, Phượng lấy không ?

—Không.

—Phượng chê à ?

—Phượng chẳng thích làm kẻ thoán nghịch. Anh muốn nhường ngai vàng cho Phượng sao ?

Phượng lật bìa một cuốn vở. Ở trang đầu, tôi bỗng viết hai câu:"Ce cahier est à moi, Comme le royaume du roi". Phượng gấp bìa vở lại :

—Đó, anh quý vở của anh như ngai vàng của ông vua, đời nào anh cho ai .

—Nhưng tôi cho Phượng. Cho ngay bây giờ. Nếu Phượng đừng từ chối, tôi sẽ không bao giờ viết bài bằng bút mực nữa. Tôi sẽ dùng bút máy viết trên vở bán sẵn .

—Nếu Phượng từ chối ?

—Tôi cũng sẽ viết bút máy từ ngày mai .

—Anh từ bỏ ngai vàng ?

—Tôi bắt chước vua Bảo Đại, thoái vị về làm công dân một nước độc lập .

Phượng đưa tay vuốt tóc mai. Tôi ước ao được làm sợi tóc mai thật ngắn của nàng .

—Phượng phải suy nghĩ, anh à! Bất tội ông vua làm thường dân mà không suy nghĩ thì lòng mình áy náy đấy .

Tôi không nói gì thêm, lặng lẽ rời chỗ ngồi, bước khỏi lớp. Tôi muốn nghe bước chân tôi trên hè phố sớm mai. Và tôi mò ra đường, cúi đầu đi như một thi sĩ. Một thi sĩ, tôi tự hỏi mình có thể là một thi sĩ? Nếu thi sĩ phải biết làm thơ tuyệt diệu thì không bao giờ tôi là thi sĩ. Nhưng nếu chỉ cần chất thơ phủ kín tâm hồn như sương mù phủ kín trời đất đã là thi sĩ và thi sĩ hơn thi sĩ thì tôi đang là thi sĩ. Xuân Diệu định nghĩa: "Thi sĩ nghĩa là run với gió, Mơ theo trăng và vờ vẩn cùng mây". tôi không vờ vẩn với gió, mơ theo trăng. Tôi thả hồn tôi trên mái tóc người bạn học gái ngồi bàn đầu và yêu nàng trong những buổi trưa ngủ say bằng văn Tô Hoài, thơ Nguyễn Bính. Cảm ơn tháng chín năm nay. Cảm ơn những chiếc lá vàng úa. Cảm ơn Phượng .

Chẳng còn nghe chiếc lá nào rơi rụng. Những thân cây cô độc đã vơi nỗi buồn. Nước mắt cạn thì nụ cười chớm nở. Con đường hết xác lá, con đường bắt đầu reo vui. Nắng cuối thu, nắng hanh vàng an ủi cây cảnh. Rồi lộc non sẽ đâm chồi và lá sẽ xanh tươi. Như đầu tháng chín chán nản cho buổi tháng chín mừng rỡ. Tôi nghĩ tôi phải làm thơ. Đêm qua, đọc

"Mưa thu" của Ngọc Giao buồn ngon ngọt. Văn chương nó đưa mình bay bổng, đưa mình viễn du Nó ru ngủ mình đấy. Tại sao mình không chọn giấc ngủ êm ái mà cứ chọn giấc ngủ đầy ác mộng? Tôi muốn trốn học sáng nay. Trốn học ra bờ sông ngồi nhìn những mảnh bèo lưu lạc và thả hồn mình vào nó, đưa nó tấp một bờ bến có lẽ thích hơn cuộc đời vô định của nó. Phải làm cho cánh bèo cũng biết nghĩ nó đang trôi trên dòng sông mơ và sẽ ra ngoài biển mộng. Phải làm cho những cuốn sách giáo khoa biê"n thành những cuốn tiểu thuyết, những tập thơ nữa. Thì chỉ cần học một tuần là hết chương trình một năm. Và thuộc lòng. Và thi đỗ .

Tôi có vẻ không tưởng. Tôi đấy. Tâm hồn tôi đấy, Phượng đã biết chưa. Tôi trở lại lớp học. Con đường reo vui hơn. Hai giờ học đầu không khô khan, uể oải nữa. Tôi chăm chú nghe thầy giảng bài. Thầy giáo là thi sĩ ngâm thơ trên bục gỗ. Bảng đen là giấy màu hồng. Tôi tưởng tượng thế và tôi không sợ "xuống dốc" đâu. Tháng chín tuyệt vời của tôi ơi, mi có thể già từ tôi rồi đó. Tháng mười hần còn tuyệt vời gấp bội. Lớp học lúc nào cũng thoang thoảng mùi hương. Lòng tôi lúc nào cũng náo nức. Tôi chợt nhớ ngày mai là cuối tháng chín. Chúng tôi sẽ chia tay nhau. Tháng chín đã cho tôi nhiều kỷ niệm. Tôi gửi tháng chín một kỷ niệm: Những quyển vở chép bài học, bài làm bằng bút mực tím bọc giấy bóng màu xanh. Tháng chín sợ mang theo mất thì tôi gửi Phượng giữ giùm. Hần Phượng sẽ ngạc nhiên, Phượng chưa kịp suy nghĩ, Phượng áy náy đôi chút. Tôi sẽ sửa câu đùa bốn của tôi thành: "Ce cahier est à toi, Comme la royaume du roi". Nếu Phượng cau mày, tôi sẽ nói: À toi, của tháng chín đó, Phượng ạ! Và chắc Phượng lại cười như Phượng vẫn cười. Với tôi .

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Mười

Khi mới nhón, tuổi mười lăm, mười bảy,
Làm học trò, mắt sáng với môi tươi.
Ta bước lên, chân vẫn dạo bên người,
Ngoài cặp sách, trần ai xem cũng nhẹ .
dDồi thấp thoáng qua học đường nhỏ bé
Phổ phưởng vui, cuộc sống mới lên hoa.
Ta ngồi nghe những tiếng thị thành xa,
Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp.
Nắng thừa đó khiến lòng ta hồi hộp,
Ta nhìn cao mới rõ bị giam cầm.
Ồi tiếng nào vang bốn bức tường câm ?
Không khí nặng, mơ hồ thầy với bạn.
Ta nhón lên, bước đường không giới hạn,
Có lẽ đâu kìm giữ bởi tay người ?
Tuổi hoa hồng - kiêu hãnh của ta ơi!
Tình đã hẹn ở trên đường nắng mới .
Ta ném bút giắt lên sầu một buổi .
Xa vở bài, mở rộng sách Ham Mê.
Đã từng phen trào cồng bỏ trường về,
Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn,
Đời đổi mơ"i từ ngày ta đẩy loạn,
Sớm như chiều hu thực bóng hoa hương,
Ta ra đi, tìm lớp học thiên đường,
Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc ...
Ồi khoái lạc của những giờ trốn học,
Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu!
Bao cảnh nước mây đầm thấm hẹn hò,
Khi biê"ng gặp, nhớ nhung pha màu áo,
Hỡi thành đô với linh hồn Bách Thảo!

Còn nhớ ta, chàng tuổi trẻ tóc bay,
Làm học trò nhưng không sách cầm tay,
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ.
Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ,
Đường hoàng lan nắng động: lối đi quen.
Nghe bóng cây chen bóng mộng hư huyền,
Ta đến đó lần đầu nghe rạo rức ...
Thấy phảng phất hình đôi vai, bộ ngực ,
Làn môi tươi in một nét son hồng.
Cặp má đào phơn phớt ánh phù dung,
Đâu là lướt mái tóc dài sóng gợn ?
Ta ngây ngất cả tấm thân vừa nhớn,
Bỗng rừng mình thờ vội ánh hương qua,
Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

Bài thơ của Đinh Hùng làm tôi ngây ngất như thi sĩ ngây ngất tấm thân vừa lớn của người
Tôi đọc nó trên một tuần báo mà ông chủ sinh viên của tôi ở Hà Nội gửi về cho bố tôi Tôi
đã chép bài thơ này, học thuộc lòng trước hôm giã từ tháng chín. Khi ta vừa lớn, vừa
muốn thoát khỏi sự giam cầm của bốn phận (bốn phận làm học trò, chẳng hạn), vớ được
những bài thơ tương tự bài thơ Đinh Hùng, ta phải nhận nó là kinh giải thoát tội lỗi, nếu
trốn học ra bờ sông ngắm những cánh bèo phiêu dạt hay mãi mơ mộng quên cả làm bài
là những tội lỗi Tôi tưởng bài thơ trên của tôi Hoặc thi sĩ Đinh Hùng viết cho tôi, viết vì tôi,
bao nhiêu chữ trong bài thơ "Khi mới nhớn" là bấy nhiêu giọt máu lưu chuyển khắp cơ thể
tôi Tôi sẽ kể Phụng nghe Nhưng vào tháng mấy Bắt đầu học một chuyện tình đầu tháng
mười Chuyện tình của cậu học trò Kim Trọng. Năm xưa, học chuyện tình của Lục Vân Tiên
thật chán. Thấy Lục Vân Tiên tặng bức tượng cho Kiều Nguyệt Nga mà buồn cười Ngay
cả nỗi tương tư của anh chàng Tú Uyên cũng không khiến tôi thương hại Tôi dừng dừng.
Năm nay, khác hẳn. Dễ hiểu quá. Lòng tôi đã thay đổi, lòng tôi đã chuyển mùa, lòng tôi đã
gợn heo may tình ái Tôi thích Kim Trọng. Cậu học trò Kim Trọng đi trọ học xa nhà. Hẳn cậu
ta đã lấy những giờ trốn học làm niềm khoái lạc, "đã làm học trò nhưng không sách cầm
tay, có tâm sự đi nói cùng cây cỏ". Cái buổi cậu gặp Thúy Kiều phải là buổi "ném bút
giấu lên sầu". Kim Trọng trốn học hay Nguyễn Du trốn học? Tôi nghĩ, ở lớp của tôi, chỉ
mình tôi cảm được Kim Trọng. Tháng chín, tự nhủ chờ đợi tháng mười sẽ hạn chế" mơ
mộng. Tháng mười, muốn coi "sách bài là giấy cũ để hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa

lớp", hồn lơ đãng trên một mái tóc.

—Anh Chương .

Phượng quay xuống .

—Hết tháng chín rồi, anh tìm ra câu trả lời Phượng chưa ?

Phượng mỉm cười! Đôi mắt tinh nghịch .

—Nếu có câu trả lời, Phượng sẽ tặng anh cái này .

Phượng đặt lên mặt bàn tôi một gói nhỏ, dặn dò :

—Đừng mở khi còn bí .

Phượng quay lên. Tôi say mê ngắm cái gói nhỏ bọc bằng giấy bóng mờ màu xanh. Tóc Phượng nồng hương thơm. Hồn tôi đang ngủ mê trên tóc Phượng, hồn tôi đang lướt êm trên dòng suối huyền ảo Tôi không nghe thầy giảng bài nữa Tôi bằng lòng "xuống dốc". Xuống dốc mộng mơ, xuống địa ngục mƠ mộng. Địa ngục không quỷ sứ, không cầu vồng, không bàn chông. Địa ngục hiền hòa Địa ngục rợp hoa, ngát hương. Quyển vở nháp thâm mền của tôi dẫn tôi vượt "bốn bức tường cam". Tôi ghi hàng chữ: Nếu chưa thể trả lời, cứ mở cái gói xinh đẹp của Phượng thì sao Tôi xé ra, gấp nhỏ vắt trúng quyển vở của Phượng. Nàng dở ra đọc và trả lời: "Thì Phượng sẽ giận anh lắm.". Một lát, Phượng ban ân huệ: "Anh mở đi, Phượng không giận đâu, nhưng đừng cười!" Tôi vo tròn mẩu giấy của Phượng, bỏ vào miệng nhai và nuốt một cách thích thú. Cát gói quà tặng của Phượng trên túi áo Chỗ này gần ngực. Trong ngực là trái tim. Giờ ra chơi, hai đư"a ở lại trong lớp. Phượng hỏi :

—Anh mở quà tặng của Phượng chưa ?

—Chưa .

—Mở đi chứ !

—Tôi đợi về nhà nằm trong phòng kín mới mở .

—Anh phải mở ngay lập tức .

—Phượng bạn lệnh à ?

—Anh quên rằng đã cho Phượng những quyển vở và anh đã sửa lại ngôi vị .

—Chưa sửa đâu Vẫn là roi .

Phượng lắc đầu duyên dáng:

—Nhưng Phượng tự sửa thành reine rồi Anh trung thành với lời hứa quá. Anh đã viết bút máy Thôi, Phượng rút lệnh lại vậy Phượng mới mua cuốn truyện mới của Nguyễn Minh Lang, chưa kịp đọc, cho anh mượn đọc trưỚc nhé!

Tôi hỏi :

—Cuốn gì đó.

Phượng nhéo mắt :

—Còn gói kẹo. Anh đọc sẽ biết. Đem về nhà, vào phòng kín hãy mở đấy .

Phượng lấy cuốn truyện từ cặp sách ra đưa cho tôi. Truyện của Nguyễn Minh Lang, nhà văn lãng mạn đang nổi tiếng. Cùng với Hoàng Công Khanh, Thanh Nam, Nguyễn Minh Lang xuất hiện bất ngờ Hà Nội lúc nào cũng như chớm vào thu. Ở quê ngoại nghĩ hè lên tỉnh, tôi trở thành cậu học trò ái mộ văn chương. "Tiểu thuyết thứ bảy" là báo lý tưởng. Tôi đã đọc "Trăng đồng nội" của Nguyễn Minh Lang, "Cuộc đời một thiếu nữ" đầy cạm bẫy của Thanh Nam. Tôi thích Nguyễn Minh Lang lãng mạn hóa những mẫu đời hậu phương kháng chiến. "Bình sáng" của Vĩnh Lộc đã khiến tôi say sưa. Tôi sắp được đọc truyện mới nhất của Nguyễn Minh Lang .

—Cho biết cảm tưởng nhé !

—Cảm tưởng gì ?

—Về cuốn truyện .

—còn gói quà ?

—Luôn .

—Những hai cảm tưởng cơ à ?

Phượng không trả lời. Có nghĩa là nàng muốn hai cảm tưởng. Buổi trưa tuyệt diệu. Trời đã sang đông nhưng nắng vẫn đủ sức sưởi ấm da thịt. Nằm trong phòng hơi lạnh một chút. Chiếc chăn đơn phủ kín thân thể, chừa cái đầu (vì đầu có hai con mắt) và đôi tay là lý tưởng rồi. Tay cầm sách. Mắt đọc. Bóc miếng giấy bao kín cuốn truyện của Nguyễn Minh Lang. Mắt hoa lên. Tim ngừng đập. Tên cuốn truyện làm tôi ngộp thở và rụng rời trong nỗi mê mẩn vô tận. "Hoàng tử của lòng em". Nguyễn Minh Lang bắt hủ. Nguyễn Minh Lang viết cho tôi, viết vì tôi đã ị. Tại sao Phượng bắt tôi đọc cuốn này? Có phải Phượng chưa biết tên truyện không? Phượng vào hiệu sách mua mà. Phượng muốn tôi làm hoàng tử của lòng em. Em Phượng. Tôi đọc thật nhanh và tôi chẳng hiểu truyện viết ra sao. Hiểu một cái tên truyện là thừa rồi. Đọc xong, trời đã xuống chiều. Mở gói quà tặng của Phượng: Những trái ô mai. Nhón một trái bỏ vào miệng. Trùm chăn kín đầu, mắt nhắm lại nghĩ hai cảm tưởng. Cảm tưởng sẽ phải ghi lên giấy. Chắc tôi không dám nói Tình yêu luôn luôn cầm nín. Và ta chỉ có thể dùng ngôn ngữ riêng của nó. Đó là những dòng chữ .

Mặc kệ những bài toán nộp thầy ngày mai. Bài toán có chân và nó đứng đợi đến sáng cũng không vội. Nó mỗi chân, nó rầy rà thì tôi sẽ bãi nó đi ngủ. Còn tôi, tôi cần thức thuy. Bởi vì tình yêu không biết chờ đợi. Tình yêu nóng tính, nó giục giã mình ghê quá:

Mau với chứ vội vàng lên với chứ

Em, em ơi tình non sắp già rồi

Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi

Mau với chứ thời gian không đứng đợi

Tình yêu không có chân. Tình yêu chỉ có cánh. Tình yêu lượn trên tâm hồn tạ Tình yêu lượn vài vòng thôi Nếu ta bắt nó lượn hoài, nó sẽ chán và nó vỗ cánh bay đi Ta đừng lười, phải đang tay ngay lập tức làm chỗ đậu cho tình yêu Việc gì có thể làm hôm nay, để đề"n ngày mai không saọ Nhưng tình yêu không thể để đến ngày mai được. Demain, il sera trop tard. Ngày mai sẽ chỉ muộn màng với tình yêu Tôi nghĩ thế. Ý nghĩ láo lếu đối với bất cứ ai Điều đó chẳng hề chi Tôi chỉ cần nó đúng với tôi Và tôi quên những bài toán. Quên hết. Phương trình bậc hai $ax^2 + bx + c = 0$ đi chỗ khác chơi Các bạn Parabole, Hyperbole, Joule, Ohm cũng nên đi chỗ khác chơi Tạm biệt các bạn . Tôi mắc bận nghĩ hai cảm tưởng về cuốn "Hoàng tử của lòng em" và góí ô mai.

Phượng

Tôi đã đọc hết cuốn truyện của Nguyễn Minh Lang. Tôi không còn nhớ gì cả ngoài năm tiếng Hoàng tử của lòng em. Tôi thích làm hoàng tử. Le prince dễ yêu quá. Phượng biết chưa, những vị hoàng tử trong cổ tích đều đẹp giai và dễ yêu Hoàng tử ở Bạch Tuyết và bầy chú lùn tuyết diệu Hoàng tử ở Công chúa ngủ trong rừng còn tuyết diệu hơn. Những vị hoàng tử thành thơ vô cùng. Họ toàn trốn học, bỏ trường đi săn. Họ đi săn tình yêu Và luôn luôn được tình yêu Những ông vua khổ sở quá. Họ già nua Họ hà tiện, bủn xỉn và ưa gây đau khổ cho người khác. Những bà hoàng hậu mới đáng ghét. Nhỏ mọn, tầm thường. Tôi yêu hoàng tử. Tôi khoái trốn học. Và trên bước đường trốn học đi săn, tôi mong ước được gặp một công chúa -- princesse đấy nhe, Phượng xóa chữ reine đi -- để nàng công chúa ấy cầm tay tôi, nói nhỏ : Hoàng tử của lòng em .

Tôi loay hoay viết cảm tưởng thứ nhất của tôi mất gần một tiếng đồng hồ. Tôi xé . Tôi gạch. Tôi vo tròn ném vào sọt rác. Rồi lại nhặt lên, dỡ ra gạn lọc vài câu hay nhất. Cuốn vở nháp mỏng dần. "Cho biết cảm tưởng nhe". Đọc hay viết? Phượng quên dặn. Tôi phải học thuộc lòng đoạn văn chương ... cảm tưởng của tôi Phượng thích tôi ghi trên giấy, tôi sẽ ghi Tôi ngồi học văn của tôi Lạ quá, học hai lần đã thuộc lậu Bây giờ, nặn óc viết cảm tưởng về góí ô mai.

Phượng

Ô mai Phượng mua ở hiệu nào đấy Ô mai nó có một thời rực rỡ lắm, Phượng biết không? Trước khi thành ô mai nó là trái mợ Trái mợ chín vàng như màu nắng vàng.

Những nàng công chúa hay đi lạc vào rừng mơ, giả vờ làm cô gái hái mơ Đây là chuyện một công chúa hái mơ gặp hoàng tử đi săn cũng lạc vào rừng mơ Hoàng tử đã vất vả cung tên, đánh điệu mơ màng như thi sĩ Nguyễn Bính. Cảnh tưỞ lúc ấy thật cổ tích:

Thơ thần rừng chiều một khách thơ
Say nhìn xa rặng núi xanh mờ
Khí trời xa rặng lẽ và trong trẻo
Thấp thoáng rừng mơ cô hái mơ
Hoàng tử cất giọng hát :
Hỡi cô con gái hái mơ già
Cô chữa về ư đường thì xa
Mà nắng chiều hôm dần một tắt
Hay cô ở lại về cùng ta
Công chúa lặng im. Hoàng tử hát tiếp :
Nhà ta ở dưới gốc cây dương
Cách động Hương sơn nửa dặm đường
Có suối nước trong tuôn róc rách
Có hoa bên suối ngát đưa hương
Công chúa nhẹ nhàng cất bước. Hoàng tử thở dài:
Cô hái mơ ơi, cô gái ơi
Chẳng trả lời nhau lấy một lời
Cứ lặng rồi đi rồi khuất bóng
Rừng mơ hiu hắt lá mơ rơi

Hoàng tử đuổi theo kể kể những ngày trốn học đi săn. Công chúa mỉm cười Cuối cùng họ cưới nhau Hai vợ chồng hái mơ phơi khô và làm ô mai đem bán cho những người học trò yêu nhau làm quà tặng Tôi thích những quả ô mai Phượng tặng. Vì nó nhắc tôi một điển cố ô mai, điển cố truyền khẩu chứ chả ai ghi vào sử sách. Chỉ mình tôi ghi thành cảm tưởng. Tại Phượng đó .

Tôi đọc đến mười lần cảm tưởng về những trái ô mai của Phượng. "Ô mai Phượng mua ở hiệu nào đấy". Câu mở đầu có vẻ "Nhớ xưa trên cóc đôi nhà" quá. Nó hơi tò mò kiểu Lục Vân Tiên "Giết xong lũ kiến đàn ong, Hỏi ai than khóc ở trong xe này". Và "Quê đâu, tên họ là chi, Khuê môn phận gái việc gì tới đây Gặp nhau chớ giấu nhau nay, Hai người ai tỏ ai bày nói ra ...". Những anh chàng học giỏi thường thô lỗ (hay vụng về) khi phải nói chuyện với con gái Như Lục Vân Tiên . Hỏi han giống hệt công an thẩm vấn. Người đẹp

tặng cái trâm (gói ô mai) làm kỷ niệm thì vênh mặt lên quay đi "Vân Tiên ngoảnh mặt chẳng nhìn". Ấy thế mà Kiều Nguyệt Nga vẫn cứ mẹ "Nguyệt Nga lúc ấy càng thìn nét na". Tôi hơi nghi ngờ nhan sắc của Kiều Nguyệt Nga Anh học trò học gạo Lục Vân Tiên văn võ kiêm toàn nhưng thiếu ngôn ngữ tỏ tình. Người yêu Vũ Thái Loan dặn dò "Xin đừng tham đó bỏ đấng, Có lẽ quên lựu có trắng quên đèn", anh ta nổi giận phóng ra hai câu văn chương đồng chua nước mặn "Lòng người như lửa mới nhen, Để đâu một bếp lại chen mấy lò." Vì tình yêu như bếp với lò thì chán mới đời, thì đúng là tay vũ biến vai u thịt bắp, mồ hôi dầu Hãy nghe những tấm lòng của Nguyễn Bình lên tiếng :

Chàng:

—Lòng anh như hoa hướng dương

Trăm nghìn đổ lại một phương mặt trời

Mặt trời là nàng, là trái tim nàng, là tình yêu của nàng. Mặt trời mọc phương đông, hoa tình anh hướng về hướng đông. Mặt trời mọc phương tây (nếu mặt trời tình nghịch), hoa tình anh hướng về phương tây.

Nàng:

—Lòng em như con nước trôi

Chỉ về một bến chỉ xuôi một chiều

Bến là chàng. Con nước em sẽ chỉ xuôi về chiều dẫn đến bến tình anh. Tình yêu là hoa là mặt trời là con nước là bến mộng là chiều暮 Tình yêu không thể là bếp với lò .

Vậy thì "Ô mai Phượng mua ở hiệu nào đấy" nghe lục cục tựa tựa than củi cho vào lò trong bếp. Gạch ngay "Ô mai có một thời rực rỡ lắm, Phượng biết không". Câu mở đầu này mới tuyệt cú. Sửa một tí. "Ô mai có một điển tích thơ mộng lắm, Phượng biết chưa" Nhập đề thế này là hoàn toàn. Câu kết coi như xuât chứng. "Tại Phượng đó". Ô mai có gì đáng phát biểu cảm tưởng, nhưng vì là ô mai của PHUỜng nên nó đã biến thành điển tích và chính tôi thêu dệt huyền thoại cho ô mai Tôi dám bịa ra điển tích ô mai Tại sao không nhỉ ? Mười sáu tuổi, Chế Lan Viên đã xin tiền bố cho xuất bản thi phẩm "Điều tàn" và trở thành nhà thơ tượng trưng bất hủ nhất của văn học sử Việt Nam . Người học trò khi mê gái chỉ có một công việc duy nhất đáng chê trách là lười học và trốn học. Còn công việc gì của cậu ta cũng rất đáng cổ vũ, nhất là thành tích thức đêm viết thư tình hay làm thơ tình xé bỏ hay cho vào miệng nhai rồi nuốt đi Điển tích Ô mai của tôi gắn bó keo sơn với bài thơ "Cô hai mơ" của NGUYỄN BÌNH. Một thoáng mộng mơ, tôi nghĩ tới những bài thơ, những bài văn nhắc tới ô mai, chắc chắn, phải nhắc tới điển tích ô mai như một câu thơ "Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông" của Nguyễn Du là phải nhắc câu "Đào hoa y cựu tiếu đông phong" của Thôi Hộ .

Đồng hồ điểm boong một tiếng. Một giờ sáng rồi Mặc kệ, tôi vẫn tỉnh táo Tôi có thể viết thêm vài trang nhật ký. Ồ, tôi còn thiếu một cuốn nhật ký: Nhật ký của cậu học trò vừa lớn. Chết chửa, điều quan trọng, hệ số ba của tình yêu mà tôi xuyết quên. Ngày mai phải đóng một cuốn nhật ký bằng giấy pelure màu xanh và ghi đủ mọi chuyện kéo lại có lần hồi tiếc như Thanh Tịnh "Ngày ấy tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết"... Ngày ấy của Thanh Tịnh là ngày ông ta đi học chữ. Ngày ấy (nếu mai sau tôi hồi tưởng) của tôi là ngày tôi đi học yêu đương. Chắc chắn, tôi đã biết ghi, không sai mấy may, không quên chi tiết nhỏ, những gì về Phượng. Ngày mai mới đóng nhật ký, vậy bây giờ làm gì? Tôi không thích đi ngủ. Đi ngủ là đại đột. Đi ngủ là phản bội tình yêu Tôi cần thức để "n" sáng. Tôi muốn sáng mai tới trường thật muộn. Thầy đang giảng bài, tôi dấn xác vào lớp, mặt mũi hốc hác, đầu tóc bơ phờ, đáng điệu hết sức thi sĩ. Phượng sẽ hỏi tại sao và tôi trả lời tôi thức trắng đêm nghĩ hai câu cảm tưởng. Phượng cũng sẽ hỏi thêm có dài không và tôi sẽ trả lời đêm rất ngắn. Đêm không bao giờ dài khi ta ngồi tơ tưởng tình yêu Nhưng liệu PHượng có hỏi thế không và tôi có dám trả lời thế không? Còn hai câu cảm tưởng nữa, cần mấy gói thuốc liều để tôi hiên ngang trao tận tay PHượng? Tôi nên nhắm mắt một chút. Hình như, người ta mơ mộng người ta thường nhắm mắt. Rồi người ta ngủ ngoan bằng tiếng ru vỗ về của mộng mị Cuối cùng, người ta với được trái mộng chín vàng vừa tầm tay mình.

Thầy tán đồng dài hai chữ "tóc thề" trong câu "Tóc thề đã chấm ngang vai" ở một đoạn văn trích giảng. Tóc thề ra sao Những Ông thầy Việt văn tra rắc rối và thích chụp đủ thứ tư tưởng vào văn thơ của những người đã chết. Văn thơ trở nên khó khăn, cày kỹ, bí hiểm do các ông thầy Việt văn. Thí dụ bài "Thu điếu" của Nguyễn Khuyến. Cụ Nguyễn Khuyến ngồi trên chiếc thuyền câu nhỏ vào một ngày thu lạnh, cá rúc hết xuống bùn, không tung tăng bơi lội để xuống bùn, không tung tăng bơi lội để đớp mồi của cụ, cụ buồn làm thơ giải sầu, kết luận "Cá đâu đớp động dưới chân bèo" chứ không đớp mồi của cụ. Thế mà các ông thầy Việt văn quả quyết cá đây là Cầm Vương, đớp động là đã dấy lên, chân bèo là ở vài nơi! Tóc thề ra sao Một anh gơ tay xin giảng nghĩa :

—Thưa thầy, tóc thề đã chấm ngang vai là tóc của Thúy Kiều để chấm ngang vai như ...

Phượng quay xuống nhìn anh bạn cùng lớp .

—Như tóc chị Phượng !

Phượng đỏ mặt. Cả lớp cười Phượng gục mặt trên đôi tay Tôi cảm giác ê ẩm mình mẩy Tôi đứng dậy :

—Thưa thầy, anh Hạnh không hiểu gì về ý nghĩa của hai chữ tóc thề. Con đã đọc trong

cuốn sách điển cổ, thấy nói rằng, trước giờ Trọng và Thúy Kiều chia tay, Thúy Kiều cắt mái tóc của mình tặng Kim Trọng để thề suốt đời yêu nhau. Tóc Thúy Kiều nan đã mọc dài chấm ngang vai, lời thề nàng còn nhớ mà Kim Trọng thì hẳn biệt vô âm tín. Vậy tóc thề là món tóc người con gái cắt trao gửi tình nhân như một kỷ vật chứ không phải tóc chấm ngang vai là tóc thề. Hiểu tóc thề như anh Hạnh, con nghĩ, không xứng đáng học Nguyễn Du.

Thầy khen :

–Nếu anh Chương vào vấn đáp, gặp đúng câu này, anh sẽ được mười tám điểm .

Tôi không chú ý lời thầy khen. Tôi thấy đôi vai Phượng rung động. Và tôi tưởng nàng đang thổn thức vì tôi. Một lát, nàng ngẩng mặt lên, hí hoáy ghi chép. Rồi đưa tay ra đằng sau, đặt lên bàn tôi một mẫu giấy. Tôi dở vội ra đọc. Mẫu giấy ghi vắn vện hai chữ "cảm ơn". Tôi lại bỏ vào miệng nhai và nuốt đi. Lúc này tôi muốn trốn học. Tôi muốn rủ Phượng ra ngoài bờ sông an ủi Phượng. Tôi muốn làm bất cứ một việc gì để Phượng đừng buồn, đừng chán ngôi trường trung học tỉnh lỵ. Phượng buồn, Phượng bỏ lên Hà Nội, tôi sẽ khổ sở lắm. Chắc chắn là tôi sẽ trốn học đều đều, tôi sẽ "Làm học trò nhưng không sách cầm tay, có tâm sự đi nói cùng cây cỏ" hết năm học, hết đời người. Tự nhiên, tôi ao ước, ở một nơi nào đó, chỉ có một ngôi trường, một lớp học. Và lớp học duy nhất trong không gian ao ước của tôi thật bé bỏng, chút ít gió cho đủ mát mùa đông, chút ít nắng cho đủ ấm mùa lạnh, nhiều thân mật cho tình yêu vũng cù. Học trò vắn vện hai chữ Tôi và Phượng. Thầy giáo dạy văn phạm yêu đương và bàn về cái thú tương tư của những người yêu nhau trên đời.

Phượng đã dựng đứng cuốn vở lên. Tôi đọc hàng chữ viết đậm và đóng khung bằng bút chì màu : Giờ ra chơi anh Chương ở lại với Phượng nhé! " Phượng gấp cuốn vở. Ngồi im. Suốt tóc nàng lơ lửng trôi chảy. Tôi ngắm suốt tóc nàng rồi thả mắt qua khung cửa sổ. Lớp học nào cũng có khung cửa sổ để những người học trò mơ mộng gửi hồn mình xa khơi quên đi tiếng phấn ghiền rằng bất mãn trên bảng đen. Bất hạnh cho những cậu học trò bị học ở những gian lớp thiếu một khung cửa sổ nhỏ. Các cậu sẽ không thấy một khoảng trời xanh mà từ khoảng trời xanh ấy, các cậu có thể bỗng bồng bềnh phiêu du tới những miền kỳ ảo, những miền đất niên thiếu tuyệt đối cấm những tâm hồn cần cỗi bén mảng. Tôi ngồi nhìn khoảng trời xanh của tôi chờ đợi giờ ra chơi. Giúp tôi đỡ nóng lòng là những áng mây trôi lướt, là những cánh chim vút qua Trống trường đã điểm. Học trò kéo hết ra sân. Phượng xoay thế ngồi. Bao giờ tôi nắm tay Phượng thì bấy giờ câu hát của Tô Vũ mới đúng. "Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu ... " . Phượng mỉm cười. Tôi nghĩ nụ cười của Phượng là đóa hoa hướng dương và tôi là mặt trời. Nụ cười

chỉ nở khi hướng về tôi Có lẽ, trưa nay, tôi phải chép bốn câu thơ của Nguyễn Bính vào nhật ký :

Cô nhân tình bé của tôi ơi

Tôi muốn môi cô chỉ mỉm cười

Những lúc có tôi và mắt chỉ?

Nhìn tôi trong lúc tôi xa xôi

Phượng hỏi:

—Hôm nay sao anh bơ phờ thế ?

Tôi đáp :

—Tại thức khuya .

—Để đọc sách điển cổ, hử ?

—Không.

—Thế làm gì ?

—Tôi cảm. Đêm qua không ngủ được .

—Tức là anh nợ Phượng hai câu cảm tưởng ? À, anh đã đọc cuốn truyện chưa ?

—Chưa Tên truyện ý nghĩa quá. Tôi tự hỏi người nào sẽ nhận người nào là hoàng tử của lòng mình. Tôi muốn viết thư cho ông Nguyễn Minh Lang, yêu cầu ông ta viết tiếp cuốn truyện bằng tên truyện do tôi đặt .

—Truyện gì ?

—Công chúa của lòng anh .

Phượng chớp mắt. Rồi nàng đưa một ngón tay đặt lên mắt bên phải đã nhắm chặt, khẽ day Phượng nói :

—Hình như có một hạt bụi nhỏ vừa bay vào mắt Phượng .

Tôi bảo :

—Phượng nhắm chặt mắt lại, một lát, bụi theo nước mắt trôi ra.

Phượng hơi lắc đầu :

—Khó trôi ra lắm. Hạt bụi không giống khói thuốc Ồ đây Khói thuốc vướng trong mắt mình làm cay mắt mình giây lát rồi tan đi Chứ hạt bụi nó làm cộm mắt và lúc nào mình cũng phải nghĩ tới nó. Anh thổi giùm Phượng, hạt bụi mới rạ Nhưng Phượng không nhờ anh đâu .

Có thể nào một hạt bụi đã lọt vào mắt Phượng. Trận gió nào đã mang hạt bụi tới Tôi nghe đâu đây rất lạnh lẽ. Một cụm mây trắng dừng yên trên khoảng trời xanh qua khung cửa sổ. Hạt bụi yêu dấu Phượng đã yêu nó. Phượng đã muốn hạt bụi đồn trú ở cửa ngõ linh hồn nàng. Tôi ghen với hạt bụi Phượng không nhờ tôi thổi giùm. Nếu nàng nhờ, tôi chẳng hiểu lẽ làm sao cho tay đỡ run; cho tim bớt đập và hơi thở nguyên vẹn đủ lùa vào một cánh cửa

Sổ linh hồn Phượng .

—Anh đã viết chưa ?

—Cảm tưởng à ?

—Không, bức thư cho văn sĩ Nguyễn Minh Lang .

—Chưa Tôi sợ họ tưởng tôi điên .

—Thì anh viết "t cuốn "Công chúa của lòng anh".

—Tôi viết ?

—Anh sẽ viết hay lắm đấy khác vì anh xứng đáng học Nguyễn Du .

Tôi thấy tai tôi nóng nóng. Tôi không nhìn được mắt tôi Chắc nó phải ánh lên một tia kiêu hãnh .

—Còn gói ô mai ?

—Cũng chưa nghĩ rạ Tôi định thế này: Tôi sẽ viết đưa Phượng coi Nếu Phượng bằng lòng, tôi mới nói.

—Thế là anh đã có cảm tưởng rồi ?

—Tôi ... thức cả đêm qua .

—Để nghĩ cảm tưởng ?

—Không, tôi bị cảm .

—Chiều nay anh ghé qua nhà Phượng cho Phượng xem cảm tưởng về cuốn sách và gói ô mai nhé! Anh biết nhà Phượng chưa ?

—Tôi vẫn qua đó mỗi chiều .

—Sao anh không vào nhà Phượng ?

Tôi nuốt nước bọt ực một cái, nuốt theo câu trách móc của Phượng. Chợt nhớ một bài thơ của Hàn Mặc Tử mở đầu bằng câu trách móc của cô gái thôn Vỹ Dạ .

Sao anh không về chơi Thôi Vỹ

Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên

Vườn ai mướt quá xanh như ngọc

Lá trúc che ngang mặt chữ+ điền

Gió theo lối gió mây đường mây

Giòng nước buồn thiu hoa bắp lay

Thuyền ai đậu bến sông trăng đó

Có chở trăng về kịp tối nay

Mơ khách đưỜng xa khách đường xa

Áo em trắng quá nhìn không ra

Ở đây sương khói mờ nhân ảnh

Ài biết tình ai có mặn mà

Nhà Phụng hẳn phải đẹp như thôn Vĩ Dạ. Không có căn nhà nào đẹp bằng căn nhà người yêu ta đang cư ngụ. Thì sẽ dạy tôi điều đó.

—Chiều nay anh phải vào nhà Phụng đấy.

Tôi im lặng. Bởi vì không có thể nói gì hay hơn, ngọt ngào hơn với lời mời nồng nhiệt ấy. Hai giờ học tiếp, tôi ngồi vẽ căn nhà Phụng. Và buổi trưa tôi ngồi ở bàn học sửa chữa hai câu cảm tưỞng. Buổi trưa dài lê thê "Thuở chờ đợi thời gian ôi rét mướt !" Tôi mong chiều về. Mong như đứa trẻ con chờ mẹ về chợ. Buổi chiều mơn trớn của tôi, nó đề"n thật lâu Nó định gây sự với tôi Tôi định gặp nó, sẽ mắng nó vài câu Nhưng nó đến, tôi bối rối Tôi cần nắn tại sao nó đến sớm thế, thông thả chút nữa không được à. Nó cự nự, nó đá vào chân tôi, nó lôi tay tôi kéo ra đưỜng. Tôi ngập ngừng. Rồi tôi phải đi Tới đầu phố nhà Phụng, tôi quay về. Tôi tưởng bao nhiêu con mắt đang theo dõi tôi, đang cười chế nhạo tôi Tôi lại tưởng Phụng đang tựa cô ?ng chờ từng giây phút. Và tôi trở lui Tôi tiến, tôi lui Tôi đi, tôi về trên cùng một con phố chẳng biết mấy chục lần. Vẫn không dám rẽ vào phố nhà PHường. Tôi hỏi tôi có nên tới nhà nàng không. Tôi trả lời nên. Rồi đừng nên. Y hết Nguyễn Bình :

Chân bước phân vân lòng hồi lòng

Có nên qua đây nữa hay không

Không nên qua đây nên qua đây

Qua đây làm chi nữa mất công .

Nếu chiều hôm nay trời nhiều gió lất phất mưa lạnh và gần nhà nàng có cái hồ rộng, có lẽ, tôi sẽ giống Nguyễn Bình hơn :

Có chàng đi hứng gió heo may

Bên hồ để mặc mưa rơi ưỚt

Đếm mãi băng qươ những dấu giày

Cuối cùng, tôi đành ra về. Ghé qua hàng thuốc lá, mua những một gói Điều thuốc lá Cotab đầu tiên tôi hút vào buổi chiều hôm ấy, buổi chiều thơ mộng nhất, hân hoan nhất và buồn bã nhất của đầu đời niên thiếu Tiếng hát Quách Đàm từ máy thu thanh một hiệu buôn vọng ra hè phố. Tôi đứng chân, dựa lưng vô cột điện, nghe nhạc và nhìn khói thuốc hòa màu với sương chiều Bài hát gợi ca buỒi chiều "Tôi là người lữ khách, mầu chiều khó làm khuây Ngỡ lòng mình là rừng, Ngỡ hồn mình là mây Nhớ nhà chầm điếu thuốc ... " Nhớ Phụng chầm điếu thuốc. Tôi chầm điếu thuốc mới Và nuốt khói tương tư vào phổi .

Tháng mười có một buổi học nặng nề nhất thì buổi học đó phải là buổi học sáng nay Phụng không thèm quay xuỜng cũng chẳng viết thông điệp tình yêu trên từng mẩu giấy

nhấp quăng cho tôi Tôi hiểu rằng Phượng đã giận tôi thả lời hứa đến thăm nàng theo mây trời. Phượng không biết tôi đã hút hết hai mươi điều thuốc lá và hai ngón tay tôi đã lên màu vàng. Đêm qua, tôi lại thức khuya, tìm những bài thơ thương nhớ thiết tha nhất để học thuộc lòng. Có một nỗi niềm gì đó lang thang trong tâm hồn tôi. Nỗi niềm đó luôn luôn đánh thức tôi cả những lúc tôi buồn ngủ. Nó thúc giục tôi nghĩ tới những buổi chiều nắng vàng khiêu vũ, những vì sao lung linh, những cơn gió, những cụm mây, những bến bờ xa lắc... Nó bắt tôi quên sách vở và xúi tôi trốn học. Và khuyến khích tôi làm thợ Khổng chùng tôi sẽ trở thành thi sĩ.

Phượng ngồi bất động suốt hai giờ học. Ra chơi, nàng vẫn ngồi bất động. Tôi ngồi sau lưng Phượng, cũng bất động. Tôi có cảm tưởng suốt tóc nàng đang cháy siết. Đã đến chỗ xoáy của giận hờn. Và tôi chơi vơi ở chỗ xoáy đó. Tôi không biết cách nào ngoi lên. Tôi đập tay, đập chân. Tôi ú ớ. Rồi tôi chìm ngấm. Tôi ngu đần quá, không kêu cứu ai. Tôi khờ khạo quá, không thể mở miệng nói một câu xin lỗi. Tôi cam đoan làm kẻ tử tội oan uổng. Nhưng Phượng đã nói vu vơ :

—Chiều hôm qua đừng chờ xuýt thành tượng đá.

Tám mùng đã vắt xuống dòng xuôi cho kẻ sắp chết đuối bám vội Tôi trần tình :

—Chiều hôm qua ...

Phượng cắt lời tôi :

—Anh ngủ quên, anh mãi đánh bóng chuyền, anh mê bơi lội, anh say sưa đọc truyện, anh ...

Phượng ghi đủ thứ tội trong bản án. Tôi bấn loạn, chỉ bào chữa bằng một câu hết sức ngu ngơ :

—Chiều hôm qua tôi bắt đầu hút thuốc lá. Tôi thức khuya hút nguyên gói Cotab .

—Hút thuốc lá anh sẽ lao phổi, anh sẽ chê "t" .

—Tôi thích chê "t" .

Phượng quay xuống bắt chột. Tôi giật mình trong nỗi sợ đẻ mẹ. Đôi mắt Phượng mở to. Đôi mắt thật tròn. Đôi mắt thu gọn những buổi chiều nắng vàng khiêu vũ, những vì sao lung linh, những cơn gió, những cụm mây, những bến bờ xa lắc ... Và cả tâm hồn tôi .

—Anh hút thuốc lá thật đấy à ?

Tôi xoe những ngón tay vàng khói thuốc :

—Phượng xem .

Phượng nhăn nhó :

—Giời ơi, phổi anh sẽ vàng như thế .

Nàng mím môi :

—Tại sao anh hút thuốc lá? Anh giận ai mà hút thuốc lá ?

Tôi hơi cúi đầu :

—Tôi giận tôi Tôi hút thuốc lá dưƠi chân cột điện đầu phố nhà Phượng.

Đôi mắt Phượng ánh lên nỗi vui mừng :

—Nghĩa là anh ...

Tôi nhìn vào đôi mắt Phượng, kể lể thật thanh :

—Tôi không ngủ quên, không mãi đánh bóng chuyền, không mê bơi lội, không sau sưa đọc truyện ...

—Anh đã đến sao anh không chịu vào nhà ?

—Tôi không hiểu .

—Anh không thích sao ?

—Tôi thích lắm. Tôi đi đi lại lại nhiều lần và tôi về nguyên rửa tội Rồi tôi hút thuốc lá cho ngón tay tôi vàng cho tôi đỡ buồn .

Phượng chớp mắt. Một thoáng trôi qua, PhưO.ng mỉm cười Nàng khẽ gọi :

—Anh Chương !

Tôi hỏi :

—Phượng tin tôi chứ ?

Nàng gật đầu :

—Tin anh. Và Phượng thấy anh dễ mến quá .

Đám mây chì của buổi học vụt tan. Lớp học bỗng ngập nắng vàng. Phượng nói :

—Xin lỗi anh nhé !

Tôi như một kẻ lạc vào sa mạc cát bỏng, khát nước khô cổ, ngã gục sắp chết thì thấy mình ngã gục trên miệng giếng đầy áp nưỚc .

—Từ giờ trở đi Phượng không còn giận anh nữa Sáng nay biết bao chuyện muốn nói với anh. Thế mà tại giận anh, PhưO.ng quên hết. Anh đã nghĩ xong cảm tưởng chưa Phượng muốn biết sớm để còn bắt anh nghĩ nhiều cảm tưởng khác.

Tôi nói :

—Thí dụ cảm tưởng bị giận oan, cảm tưởng hút thuốc lá ?

Phượng cười :

—Cảm tưởng ấy chắc lạ lắm .

Tôi mở cuốn vở nháp, lấy hai cái cảm tưởng chép nắn nót trên giấy pelure xanh đưa cho Phượng. Nàng cất vào cặp sách ngay và bảo :

—Phượng bắt chước anh, để về nhà nằm trên giường đọc chậm chậm .

Tôi bắt đầu lo sợ. Và lại nguyên rửa mình đại dột dẫm để Phượng biết những dòng chữ

đáng lẽ phải giữ kín trong nhật ký của mình. Chẳng hiểu , đọc xong, Phượng sẽ nghĩ gì.
Tôi thấy xấu hổ. Tôi thấy cần lẩn trốn.

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Mười Một

Giã từ tháng mười . Giã từ ba mươi ngày gieo mạ mộng mơ xuống tâm hồn học trò vừa lớn. Mạ đã cao Mạ còn xanh vàng. Tháng mười một nhỏ mạ cấy, mạ sẽ thành lúa con gái Giã từ tháng mười Giã từ tháng mười Giã từ ba mươi ngày học trò hư hỏng. Giã từ tháng mười biết hút thuốc lá vàng tay, biết buồn nản, khổ đau vì mái tóc và biết lấy Tú Uyên làm niềm an ủi Chào mừng tháng mười một bằng buổi sáng trốn học. Tôi ra bờ sông ngồi nhìn dòng nước trôi lững lờ. Và suy nghĩ mông lung. Hôm qua đưa cảm tưởng cho Phượng, về lo âu không thiết ăn ngủ. Không hiểu Phượng còn mẩn mình nữa không? Không hiểu cảm tưởng Hoàng tử của lòng em, cảm tưởng Ô mai có làm Phượng giận hờn. Tôi trách tôi ngu dại Tôi trách tôi nông nổi Tôi trút tội vạ lên những ngọn cỏ quanh tôi Tôi bứt gốc cả cụm cỏ, ném xuống sông. Tôi ghét những đám bèo lưu lạc. Tôi ghét tất cả. Tôi ghét ngồi Tôi đứng dậy Tôi đi lang thang trên bờ đê Tôi muốn đi mãi để khỏi phải trở về không gian quên thuộc vì không gian quen thuộc của tôi đã bị cảm tưởng vụng d.ại của tôi bắn phá tan nát. Tôi moi trí nhớ, cố tìm một đoạn văn, một bài thơ vuốt ve sự bối rối của mình. Hỡi tôi, tôi đáng thương quá. Tôi chẳng ngạo mạn như cậu học trò Đinh Hùng một chút nào Tôi tầm thường không đáng yêu ai, không đáng yêu Phượng.

Chưa từng thấy một nhà văn diễn tả tâm trạng của cậu học trò sau khi gửi thư tình cho người yêu Thạch Lam có viết một truyện ngắn thật hay Cậu học trò của Thạch Lam xa nhà sang Thái Bình trọ học. Cậu học gạo, cậu không biết yêu Cô con gái bà chủ nhà yêu cậu, mê cậu, tặng cả ngô luộc giữa đường. Lối tỏ tình của cô khiến cậu xấu hổ, cậu lẩn trốn tình yêu Mãi đến ngày cuối niên học, giã từ trường tỉnh Thái Bình, ngược nhìn lại thấy cô con gái bà chủ trọ mắt ứa lệ đứng trông theo mình, cậu mới biết tâm hồn mình xao xuyến. Văn chương Việt Nam chỉ có một truyện ngắn của Thạch Lam viết về tình yêu vụng dại, nên thơ của học trò. Tại sao không nhiều hơn? Để tôi soi sáng tâm trạng tôi , để tôi lo âu thêm hay thờ phào sung sướng. Gửi thư tình thứ nhất cho một người con gái rồi tìm nơ nấp thì có Vũ Hoàng Chương: "Nét thon mềm run rẩy gầy đưa nhanh, Lòng tự thú giữa khi tìm trốn nấp ..." . Nhưng sau đó? Người con gái mỉm cười quay đi hay người con gái nhìn thẳng vào mặt mình nhỒ nước bọt khinh bỉ. Hay nàng đem thư mách thầy giáo Hay nàng đưa thư cho bố nàng, bố nàng đem thư cho bố mình và mình ăn trận đòn no nệ Thơ văn không nhắc tới Thơ văn quên khuấy Thơ văn diễn tả những bức thư tình thật giản dị : "Anh

Chỉ có một tình yêu thứ nhất, Anh cho em kèm với một tờ Em không nhận nghĩa là tình anh mất, Tình mất đi ai lấy lại bao giờ ..." Tình mất đi, nếu có thể thôi, ta sẽ buồn ghê lắm nhưng ta còn đi học được. Tình khinh ta, tình coi thường nữa Tôi thương nó. Bây giờ, tôi muốn theo nó trôi dạt ra biển để cá mập nó ăn thịt tôi Nhưng tôi phải trở về. Tôi đứng ở góc phố thật xa cổng trường nhìn Phương trong đám học trò tan học. "Áo em trắng quá nhìn không ra". Thấy nổi lo âu của mình dịu bớt. Bỗng tôi cười tôi Hỡi tôi, tôi là thằng hề, tôi là Tào Tháo Tôi đã gửi thư tình cho Phương đây Tôi chỉ gửi cảm tưởng về cuốn truyện và gói ô mai Đó là thứ thư tình ... gián tiếp. Tôi có tật, tôi giết mình. Cậu học trò vừa lớn tôi ơi, cậu thật tuyệt diệu Cậu cần trốn học thêm vài buổi sáng. Cậu hãy lang thang trên bờ đê Cậu hãy lo lắng. Cậu hãy buồn. Bởi vì bài học ái tình nhập môn nào cũng phải có những tiết mục ấy Tôi trốn học hôm sau, hôm sau nữa Khi không cầm được nhớ nhưng, tôi cấp sách đến trường. Tôi đứng trong đám đông nhìn vào gian lớp . Phương ngồi chống tay lên cằm. Phương cô đơn. Phương ủ rũ. Tôi tệ bạc quá, tôi thông thả bước vào lớp, bỏ lại những ồn ào ngoài sân .

—Chào Phương ...

Phương quay ra Ngõ ngàng giấy lát. Rồi đôi mắt Phương long lanh niềm vui.

—Chào anh.

Phương tươi tỉnh. Phương rục rịch. Phương ân cần hỏi tôi :

—Mấy hôm nay anh ốm ?

Tôi làm bộ đau đớn :

—Bị cảm .

Phương phá tan sự ngờ vực của tôi :

—Vắng anh Phương buồn ghê Chẳng biết nói chuyện với ai Phương mong anh để nói cảm tưởng của Phương về những cảm tưởng của anh.

Tôi cắn chặt môi che giấu cơn xúc động. Phương cười, nụ cười triu mến hơn dạo tháng chín, tháng mười :

—Ô mai đã có huyền thoại của nó. Anh bọc ngoài lớp ô mai lớp áo huyền thoại Từ nay, ngậm một trái Ô mai là ngậm luôn một huyền thoại Và các cô con gái sẽ muốn nuốt luôn cả cái hạt. Ô mai, với Phương, có kỷ niệm tuyệt vời Anh nên gửi đăng báo sự tích ô mai của anh đi Rồi anh thấy, vô số các cô thích ô mai chỉ vì giấc mơ làm công chúa lạc trong rừng mơ gặp hoàng tử trốn học .

—Phương nghĩ gì về hoàng tử trốn học ấy ?

—Một người ghét học làm vua Chắc ông ta muốn thoát nhà tù vương giả. Anh Chương thử trốn học lần nào chưa nhỉ ?

—Tôi đâu phải là hoàng tử .

—Nhưng anh viết cảm tưởng "Hoàng tử của lòng em" hay hơn Nguyễn Minh Lang viết truyện "Hoàng tử của lòng em".

—Phượng đã đọc rồi ?

—Đợi anh lâu quá, Phượng mua cuốn khác. Phượng đọc vì câu cảm tưởng của anh đó .

—Thế mà ...

—Mà sao ?

—Mà tôi bị ... cảm .

—Lần sau anh bị cảm cho Phượng hay PhưO'.ng đến thăm anh, chép bài giùm anh nhé !

Tôi sung sướng lặng người Đêm nay tôi có thể thức chép hết bài vở ba ngày trốn học và học thuộc lòng. Tình yêu đem tới ta những nỗi buồn nhẹ nhàng rồi tiếp đó là hy vọng, phấn khởi .

—Anh còn hút thuốc không ?

—Không .

—Nên hút một điếu mỗi ngày .

—Để làm gì ?

—Nhớ đến người anh cần nhớ .

—Tôi sẽ hút mỗi ngày một điếu .

—Đừng hút nhiều VÀ cố gắng đi học đều Cuối năm anh thi đỗ, chắc Phượng mừng lắm .

—Tôi sẽ đi học đều .

—Trưa tan học về , anh đi chung với Phượng .

—Để làm gì ?

—cho con đường ngắn lại Chúng ta có nhiều chuyện nói, anh quên à ?

Tôi quên hồi nào chẳng hay Con đường về học sẽ ngắn lại Tôi thì muốn nó dài ạ Đóm mạ đã thành lúa con gái Tôi biết Phượng không giận tôi, không coi thường tôi Cảm ơn Phượng. Cảm ơn tháng mười một. Sáng mai tôi sẽ tặng Phượng một gói ô mai Mỗi trái sẽ được gói bằng một huyền thoại viết trên giấy màu xanh. Ô mai, tặng phẩm của tình yêu học trò. Ô mai gắn bó là "y đời sống học trò vì xuất xứ của nó là trái mợ Nuốt một tr ai ô mai là nuốt một tr ai mợ, một giấc mợ Giấc mợ không xuôi xuống. Giấc mợ ngược lên. Và giấc mợ vướng mắc ở tâm hồn. Cảm ơn trái mợ Cảm ơn ô mai Trưa tan học về, chúng ta sẽ nói chuyện ô mai, Phượng nhé !

Người bạn tên là Tùng kéo tôi tới góc sân trường. Anh ta phân vân một lát rồi hỏi tôi :

—Bạn có thể giúp tôi một việc không ?

—Việc gì ?

—Tôi có một tâm sự buồn bã, chỉ bạn mới giúp được tôi .

—Sẵn sàng .

—Tôi kể bạn nghe bạn giữ kín hộ .

—Tôi hứa .

—Ngót tháng nay, tôi đến lớp sớm nhất, tôi mê cô Phượng bạn ạ! Mỗi sáng tôi đều bỏ vào ngăn bàn Phượng một bức thư tình, tôi không dám ký tên tôi .

—Rồi sao ?

—Tôi dặn Phượng có trả lời tôi xin cứ để thư ở ngăn bàn, tôi sẽ lấy .

—Cô Phượng đã trả lời bạn chưa ?

—Chưa. Nhưng thư của tôi không còn ở ngăn bàn. Tôi nghĩ Phượng đã nhận và mang về làm kỷ niệm .

—Bạn chắc chứ ?

—Nếu cô Phượng không mang về cô ấy đã xé nát và sẽ viết thư mắng mỏ tôi để lại ngăn bàn. Tan học ,tôi tha thẩn ngoài phố, chờ lớp vắng học mới trở vào tìm thư. Không có gì cả. Tôi muốn khóc .

—Bạn muốn tôi giúp điều gì .

—Bạn lợi hơn tôi nhờ ngồi bàn nhì nên bạn quen thân với Phượng, bạn để ý giúp tôi xem sao .

Tình đã cầm dao đâm nhiều mũi vào trái tim tôi. Tôi đau nhói và mơ hồ thấy máu tươi tuôn rạ. Tôi còn mơ hồ thấy trái tim tôi nhàu nát như một chiếc hoa gạo rơi từ trên cao xuống đất. Nhưng tôi nghĩ"n rằng chịu đau. Tôi nói, có chút hờn ghen pha trộn :

—Bạn muốn đổi chỗ ngồi không ?

Tùng lắc đầu :

—Muộn rồi .

Tôi cười nhạt :

—Nếu tôi là bạn, tôi hỏi thẳng cô Phượng xem đã nhận được thư của tôi chưa, tại sao không trả lời .

Tùng chê tôi :

—Bạn Chương, bạn học rất giỏi nhưng về tình yêu bạn rất dốt. Những thằng học giỏi thường ngu dốt tình yêu. Tôi biết chắc chắn bạn không yêu Phượng nên bạn mới quen nàng một cách dễ dàng. Nếu bạn yêu nàng, bạn sẽ hành động giống tôi. Không ai biết rõ được tình yêu. Chỉ biết hình như là tình yêu thôi .

Tôi gật gù ngạo mạn :

—Hình như tình yêu của bạn mờ mịt đấy. Hình như bạn cũng chưa biết yêu. Hình như yêu

một người ta không nên khoe khoang. Tuy thế, tôi sẽ giúp bạn.

Hình như Tùng nói đúng. Hình như tôi yêu Phượng và hình như Phượng không biết tôi yêu nàng. BUổi học hôm ấy tôi không thèm ngắm mái tóc Phượng. Tôi cứ thả mắt qua khung cửa sổ. Hình như một khoảng trời nhỏ của tôi đầy đặc mây đen. Gần hết giờ, tôi xin phép thầy về sớm. Tôi không thích về học sớm đông với Phượng. Tại sao Phượng không chịu xé nát những bức thư của Tùng ? Tại sao Phượng mang về cất đi làm kỷ niệm ? Tôi lạc lõng vào hai câu hỏi quái ác đó. Tôi bị hai câu hỏi quái ác đó hành hạ. Tôi nghiêng rằng giận hờn và, có phút cay đắng, tôi đã buột miệng đọc hai câu thơ của Nguyễn Bính :

Một trăm con gái thời nay ấy

Đừng nói ân tình với thủy chung

Tôi không thể là Tú Uyên. Tôi chỉ là Lục Vân Tiên bị mù, bị cha con Vũ Thái Loan "tham đồ bỏ đảng" đánh lừa đêm nọ vào hang đá núi Xương Tông "sâu thăm thẳm mịt mù khó ra". Chiều xuống thê lương. Nắng vàng đã hết gây nhớ nhung. Nắng vàng lên màu phải bội Tôi cảm khái, khẽ ngâm :

Bích Câu đầu nứa bóng chàng Uyên

Sông núi phôi pha bật tiếng huyền

Có lẽ hồn ta không đẹp nữa

Bút thần thôi vẽ nét thiên duyên

Có lẽ hồn tôi không đẹp nữa Có lẽ phải trốn học đều đều, phải bắt chước người du tử tí tê trên những đoạn đường phiêu bạt "Chiều nay biết về nơi đâu, Dừng chân ta ngắm cảnh bao la sầu "... Nhưng tôi chưa nên đi Tôi cần làm Kỳ Phát. Tôi cần hút nhiều thuốc lá. Tôi cứ hút. Tôi không sợ ho lao Tôi thích ho lao, thích nằm trên giường bệnh một nhà thương phước thiện như Đặng Thế Phong nghe mưa thu tí tách ngoài hiên mà buồn mà ứa nước mắt mà viết bản "Giọt mưa thu" bắt hủ rồi trào máu ra và chết. Trước khi ho lao, hãy làm Kỳ Phát điều tra vụ thư tình trong ngăn bàn học. Sáng hôm sau, tôi dậy lúc bốn giờ. Tôi đến trường vừa lúc ông tùy phái thức. Vợ ông đã thổi xong nồi bánh hấp. Tôi vào nhà ông tùy phái, mua bánh hấp ăn. Ăn xong, uống cà phê đen (không thèm cà phê sữa, tôi đang đen tình) và hút thuốc lá. Ông tùy phái lạ lùng lắm. Ông hỏi lăng nhăng. Tôi trả lời ảm ớ. Một bóng đen xuất hiện ở sân trường. Nó đi nhanh vào lớp tôi Tùng đó. Nó trở ra vội vàng rồi đi mất. Tôi hành động liền. Tôi được ngay một bức thư tình.

Tôi bóp chặt bức thư Nếu bức thư có cổ, chắc nó đã gãy xương cổ. Nếu bức thư biết thở, chắc nó ngạt thở, chết toi rồi Mà làm ông khổ sở, ông sẽ làm mày điều đúng. Tôi vào tròn bức thư, nhét vô túi và lủi thủi trở về. Buổi học hôm đó, dĩ nhiên, tôi vào lớp muộn. Gần giờ ra chơi, tôi xin phép ra trước. Tan học, tôi về sớm mười lăm phút, đứng núp ở góc

cây ngoài phố. Phượng học xuống hỏi tôi lần trong giờ học, tôi lặng thinh. Nàng ném thông điệp, tôi không đọc, không bỏ vào miệng nhai, nuốt đi nhưng tôi cất kỹ. Tôi chờ xem tình địch của tôi dở trò gì. Tùng dờn cổng trường rất trẻ. Khuôn mặt anh ta buồn thui Tôi mím khoai chí. Mi sẽ biết tay tã Ai bảo mi dám yêu Phượng. Một tuần liền, tôi đóng vai thám tử Kỳ Phát, tịch thu của địch sáu bức thư tình. Tôi không dám đọc. Sợ đọc tôi sẽ phát điên. Phượng không hiểu tại sao tôi lạnh nhạt với nàng. Phượng gửi thông điệp, hỏi hàng ba chục lần : "Phượng có lỗi gì với anh mà anh giận Phượng lâu thế "? Tôi không trả lời Sang tuần lễ thứ hai, Phượng gửi một thông điệp quan trọng: "Phượng sắp lên Hà Nội học, bỏ trường này, Phượng muốn nói chuyện với anh một lát." Đọc thông điệp, tôi như ngây như dại Tôi đành thua Phượng. Giờ ra chơi ngày thứ năm, tôi ở lại trong lớp. Phượng đổi thế ngồi để hai mái đầu có thể sát nhau .

Nàng hỏi :

—Anh giận Phượng , hở ?

Tôi lắc đầu Giọng tôi run run :

—Phượng sắp lên Hà Nội ?

—Nếu anh giận Phượng .

—Tôi thì không giận Phượng. Tôi chỉ giận cái thằng tôi .

—Không giận PHượng tại sao đứng mười ngày, anh không thèm nói chuyện với Phượng ?

—Tôi thấy ở gần bàn Phượng ...

—Mỗi ngày một bức thư ?

—Vâng .

—Và anh giận Phượng ?

—Không .

Phượng nhìn tôi . Đôi mắt ngập lụt thiết tha Đôi mắt ấy, mỗi lần tôi soi tôi vào nó là mỗi lần tôi thấy tôi khác lạ. Đôi mắt Phượng như chiếc gương thần trong cổ tích. Khiến tôi không dám soi hồn tôi lâu Tôi không sợ đôi mắt Phượng nuốt gọn linh hồn tôi Mà sợ đôi mắt soi rõ mười ngày ghen hờn bóng gió. Đôi mắt Phượng, đôi mắt huyền. "Đôi mắt huyền ơi! Hay chẳng tôi yêu say sưa nồng nàn. Đã mấy thu sang, cô em hững hờ tình tôi mong nhớ ". Tùng sẽ hát câu đó chứ không phải tôi Tôi hát : "Nhớ đôi mắt dịu huyền, Đôi mắt thâm mơn như nước hồ thủy NHìn ai như muốn thu lấy tâm hồn ... Cảnh nhìn càng xinh cảnh nhìn càng ư như sao trên trời, cảnh nhìn càng mê càng nhìn càng thương càng nhìn càng yêu Mắt huyền là hồn ai đó ... " Có lẽ tôi nên tập chơi lục huyền cầm Hạ uy di Vì chỉ có tiếng đàn Hạ uy di tình tứ, nũng nịu mới diễn tả nỗi chiều sâu thăm thẳm của đôi mắt mộng mị Tôi ngược nhìn qua khung cửa sổ. Khoảng trời xanh của tôi đã đủ sắc mây .

—Anh Chương !

—Đạ .

—Anh nói dối Phượng .

—Không .

—Thì thôi vậy. Nhưng Phượng mong anh đã nói dối Phượng. Anh đã đọc những bức thư bắt được trong ngăn bàn của Phượng chưa ?

—Chưa .

—Anh đã xé nát chưa ?

—Chưa .

—Anh hãy đọc đi, buồn cười lắm. Tác giả những bức thư này là một thiên tài. Ông ta gọi Phượng là cô nương, là ái khanh. Chúng mình ghét những ông vua, anh Chương còn nhớ chứ ?

—Tại sao Phượng không chịu xé nát ?

—Xé đi ông ta buồn ông ta không viết nữa thì Phượng lấy gì để cười. Phượng định gần cuối năm đóng lại thành một cuốn đặt giùm ông ta một cái tên, nhờ anh viết bài tựa rồi trả lại ông ta khuyên ông ta nên xuất bản .

Tôi cười thành tiếng. Cười như nắc nẻ. Cười chiến thắng. Phượng ngạc nhiên :

—Anh cười gì thế ?

Tôi nói :

—Phượng nghịch ác quá .

—Phượng hỏi anh cười gì thế ?

—Cười giả bữa .

—Như sau một trận ốm ăn giả bữa.

—Hình như thế ...

—Tức là mấy hôm nay anh miê"u máo, anh xuýt khóc, anh thèm cười mà không được cười ?

—Sao Phượng biê"t ?

—Vì anh giận Phượng .

Tôi nín thinh. Tôi sa vào cái bầy êm ái. Tôi bỏ khoảng trời xang đủ sắc mây của tôi. Để nhìn Phượng. Hai chúng tôi cùng cười .

—Rồi sao ?

—Sao cái gì ?

—Những bức thư gửi "cô nương" Hồng Phượng ?

—Anh muốn Phượng xé nát ?

—Không .

—Thế anh muốn Phượng làm chi đây Gửi bán đấu giá nhé? Hay là đem triển lãm ?

—Dừng .

—Vây Phượng tặng anh để anh học cách viết thư tình bỏ ngăn bàn một cô học trò nào đó, anh bằng lòng chứ ?

Tôi ngưng ngưng quay sang chỗ khác :

—Sắp vào học rồi, Phượng ạ !

Tôi ra sân. Sân trường cơ hồ rợp hoa nở và rộn ràng chim hót. Thấy ở góc sân, Tùng ngồi hút thuốc lá. Không chừng sáng mai anh ta sẽ trốn học, sẽ lang thang trên bờ đê Hới Tùng, anh đang khổ sở như tôi đã khổ sở, anh đang hút thuốc lá như tôi đã hút thuốc lá. Tôi thích người ta gọi thuốc lá là tương tự thảo Cỏ tương tự Người ta bày đặt chuyện hút thuốc lá nhất định chẳng bao giờ để phổi vàng, phổi lạ Mà để giải buồn phiền cho những kẻ nặng lòng thương nhớ hay lặn lội với tình yêu Phượng thân ái, thì sĩ Nguyễn Nhược Pháp có một câu thơ thật dễ thương, thật học trò đời vua Hùng Vương, đời lấy Tình Yêu làm quốc sách nên mới có huyền sử Sơn Tinh và Thủy Tinh. Câu thơ ấy như thế này: "Yêu nàng bao nhiêu người làm thợ" Phượng cho phép tôi sửa lại nhé! Yêu Phượng bao nhiêu người hút thuốc lá. Nhưng Phượng chỉ muốn tôi hút một giúm tương tự thảo khi nhớ đến một người trong một ngày Hới Tùng, anh nói đúng, tôi lợi thế hơn anh vì ngồi sau lưng Phượng. Anh đừng noi gương Thủy Tinh. Anh hãy hát bài "Lời du tử ".

Lời tiên tri của Đấng Phretpharachanh

Đấng tiên tri mới xuất hiện ở mỏm núi Pretphrachanh bên Ai Lao truyền những lời sấm ba/o từ cho nhân loại Một ngày sắp tới đây, mặt trời sẽ nổ tan và trái đất mù mịt, ma quái đầy lên ăn thịt loài người Đấng tiên tri phán rằng chỉ Ngài mới có thể cứu nguy trái đất và nhân loại Ngài sẽ ngăn không để mặt trời nổ. Loài người phải tin tưởng Ngài và thành tâm cầu nguyện. Ai nhà .n được lời tiên tri của Đấng Phretphrachanh mà nghi ngờ sẽ bị gãy chân tay, cầm khẩu Ai buông lời chế giễu sẽ bị chết ngay tại chỗ. Kẻ nào chép những lời này đủ một trăm tờ gửi đi khắp nơi thì sẽ thoát chết. Kẻ nào đang yêu, muốn khỏi mắt người yêu thì nên chép thêm ba mươi tờ gửi cho người yêu sẽ loại hết tình địch. Thuộc lòng những lời tiên tri thì cầu được ước nên.

Tờ giấy vuông vắn, viết thật nắn nót nhét trong chiếc phong bì để tên tôi và để ở trên bàn học của tôi Tôi đoán ra ngay nét chữ của cậu em trai Tôi đã hết tin những lời tiên tri, những sợi dây của thánh này, thánh nọ từ ngày lên trung học. Hồi còn nhỏ, tôi sợ hãi những lời tiên tri trái đất nổ tung lắm. Những sợi dây, những tờ tiên tri ấy không giống lời

lời tiên tri của Đấng Phrephrachanh. Đấng Phrephrachanh sẽ bị tôi p hiên thành Đấng Nót Phét Ra Chanh nếu lời tiên tri của Đấng không có câu : "Kẻ nào đang yêu, muốn khỏi mất người yêu thì nên chép thêm ba mươi tờ gửi cho người yêu sẽ loại hết tình địch". Cây này thật đáng giá. Nó khiến cái trò chơi sơi dây, ông thánh hết về cổ điển. Nó vẫn mơ"! Vì tôi đang yêu, đang cần tin tưởng tình yêu, đang cần chứng minh tôi sợ mất tình yêu Cám ơn Đấng Phrephrachanh. Tôi chưa biết làm gì tối nay, vớ được Đấng, mừng quá .

Đã học bài xong rồi, học thuộc rất nhanh (Tình yêu làm ta trốn học nhưng tình yêu cũng làm ta chăm học), tôi cặm cùi ngồi chép ba mươi tờ "Lời tiên tri của Đấng P". Sáng mai, Phượng sẽ thấy ở ngăn bàn học của nàng một tập giấy Nàng sẽ ngạc nhiên. Chắc nàng không xé và không đọc ngay đâu Nàng mang về nhà. Nàng tưởng sẽ là "tác phẩm" thư tình trong ngăn bàn học. Nàng hết dám cười! Nàng đọc một cách trịnh trọng và nàng băng khuâng. Nàng sẽ hát bài "Ngày thơ" của Anh Việt " ... Em ngắm mây hồng hay dòng nước trong thấy lòng vẩn vương như tìm một bóng ai ..." Đấng P có quyền năng cứu nguy trái đất, mặt trời và nhân loại hay không, tôi chẳng thém viết. Với tôi, Đấng đã dạy một cách tỏ tình xuất sắc, Đấng đã giúp tôi đêm nay ngủ ngoan. Và, nói thật lòng mình, có phút giây tôi tin rằng Đấng đang ngự trị trên đầu tôi theo dõi cuộc tình của tôi Đấng P, lần sau có ban lời tiên tri, xin Ngài bỏ tiết mục trái đất mù mờ, mặt trời nổ vỡ đi, Ngài chỉ nên nói Tình Yêu quý vương hủy diệt nếu loài người cứ xa cách nhau, cứ tìm cách ghét bỏ nhau, chém giết nhau, thù hận nhau thì, bắt buộc, loài người sẽ rửa sạch tai, quỳ bên lư trầm hương nghe lời tiên tri của NGày và suy tôi Ngài là Đấng Cứu Nguy Tình Yêu Bởi vì, điều nhân loại sợ nhất là mất tình yêu, là sống như tượng đá, như thảo mộc. Ngàn xưa loài người yêu nhau, Ngàn sau loài người đã yêu nhau Ngàn sau loài người còn yêu nhau Tình Yêu là vĩnh cửu Trốn học vì tình yêu không bao giờ bị kết án. Trong lịch sử yêu đương của nhân loại thiết gì kẻ đã liệng cả ngai vàng, đã vắt cả thiên hạ, đã giẫm chân lên sự nghiệp hiển hách chỉ vì tình yêu Một vài tên óc đặc sệt như nhựa đường hay rỗng tuếch như trái bầu khô đòi cầm lưỡi lê đâm chết tình yêu Chúng đã chết. Tình yêu đã sống. Chúng sẽ chết. Tình yêu mãi mãi sống, sống muôn thuở. Những lời tiên tri , đáng lẽ, pah?i truyền cho loài người ở mặt trời Rằng , khi tr ai đất hết tình yêu, mặt trời sẽ nổ, trời đất hôn mang ...

Tôi làm công việc của Tùng đang làm. Tôi đề"n muỌn hơn Tùng. Sơn Tinh đề"n muỌn hơn Thủy Tinh. Sơn Tinh tịch thu bức thư tình của Thủy Tinh. Giờ ra chơi Phượng khoe :

—Hôm nay ông ta gửi một câu thư, chắc để sớm hoàn thành tác phẩm .

Tôi vờ hỏi :

—Phượng đọc chưa ?

Phượng nheo mắt :

—Về nhà đọc cười thú lắm .

—Cho biê"t cảm tưởng nhé !

—Cảm tưởng về những bức thư ?

—Một căn thư sáng hôm nay thôi .

Đang nói chuyện vui với Phượng thì Tùng gọi ra sân. Anh ta mời tôi một điê"u Cotab.

Tùng xòe bàn tay :

—Bạn xem, ngay cả ngón tay tôi đã vàng mong nhớ. Bạn đã giúp tôi chưa ?

Tôi hơi ái ngại giùm Tùng. đành nói dối :

—Chị Phượng nhận thư của bạn đem về câ"t kỹ .

Tùng sáng ngời đôi mắt :

—Em đọc chưa ?

—Tôi không hỏi .

—Bạn hỏi nhanh hộ tôi Bạn cứ bảo tôi viết những bức thư ấy Tôi là Tùng. Cây tùng mọ tỉnh lý đã hết chỗ ngồi những buổi sáng tôi trốn học, những buổi chiều chờ đợi .

—Bạn đã trốn học ?

—Đều đều Tôi lang thang trên đê, gửi hồn lên những đám bál lưu lạc. Nếu Phượng chê cồ tôi, tôi sẽ bỏ nhà ra đị Tôi đi khắp nơi xa vời , bạn ạ !

—Bạn tính phiêu lưu ?

—Một kẻ thất tình biê"t làm gì hơn. Tôi sẽ vào Thanh Hoá, sẽ vô Sài Gòn, sẽ khăn gói gió đưa như Nguyễn Bính rồi trời sẽ bắt tôi làm thi sĩ. Phượng là T.T.Kh, tôi là Nguyễn Bính qua vườn Thanh năm ấy .

Tùng nhả khói thuốc, mơ màng. Anh ta khe khẽ đọc :

Vườn Thanh qua đó năm xưa

Trọ nhờ đêm â"y trời mưa tối trời

Quanh lò sưởi â"m bên bên tôi

Bên người lão bộc nàng ngồi quay tơ

Tuổi nàng năm â"y còn thơ

Còn bao hư"a hẹn đợi chờ một mai

Rồi đây bão gió bụi đời

Tôi quên sao đưƠ.c con người vườn Thanh

Đôi mắt Tùng thật xa vắng. Tôi nhìn rõ tôi trong đôi mắt vỡ lòng yêu đương â"y Chưa bao giờ tôi nhìn rõ tôi từ tháng chín năm nay, từ ngày Phượng buỚc đôi chân huyền ảo lên trái tim tôi, chấp đôi cánh thiên thàng vào tâm hồn tôi Khi PhưƠ.ng vui, tôi níu lấy tâm hồn tôi bay lên vòm trời cao nhìn xuống một nhân gian rực rỡ màu sắc. Khi Phượng buồn, tôi

nếu người lính thấy đủ thiếu may mắn, ngắm bãi sông rất chính xác mà gió cuốn mình rơi xuống vũng bùn. Tôi nhìn rõ tôi đi đi lại lại qua nhà Phượng hàng mấy chục lần, mắt lơ lảo, mặt ngây dại, miệng lẩm bẩm những câu ngớ ngẩn chẳng đầu vào đầu. Tôi nhìn rõ tôi đứng dựa lưng vào cột điện, quệt diêm đốt diêm "u thuốc lá đầu tiên trong đời mình. Tôi nhìn rõ tôi lang thang trên bờ đê giẫm đám cỏ lưu luyến, thù cùm cổ hèn hiên. Tôi nhìn rõ quá. Ở đôi mắt Tùng .

—Bạn biết không, bạn Chương ?

—Biết gì ?

—Tôi đã chết ...

—Bạn đang sống mà .

Tùng hást đầu Dáng điệu thật khinh bạc .

—Bạn quả là ngu ngơ, chưa hiểu nổi chuyện yêu đương. "Yêu là chết ở trong lòng một tí ", bạn ơ !

Tùng lại cảm khái :

—Và mấy khi yêu mà được người yêu

Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu .

Anh ta thở dài :

—Tôi viết "t cho nàng bao nhiêu thư mà nàng chưa thèm viết hơ tôi một chữ .

Tự nhiên , tôi hề "t ghen với Tùng. Tôi đã là Sơn Tinh. Tôi không muốn Phượng cười chế giễu tấm lòng si mê của Tùng. Bởi Tùng giống tôi bởi những cậu học trò vừa lớn giống nhau. Nhớ tôi đã là Tùng hiện tại, chắc tôi có thể khóc hết niên học nếu biết những bức thư tình bỏ ngăn bàn học của mình bị coi như một trò cười. Tôi an ủi Tùng :

—Bạn yêu trí .

Tùng nắm chặt tay tôi :

—Bạn hết lòng giúp tôi ?

Tôi nói :

—Nước chảy đá mòn, bạn ơ! Khi yêu ta nên noi gương loài kiến. Kiến tha lâu đầy tổ, người yêu mãi sẽ được yêu .

Tôi hơi ân hận "lời vàng yêu đương" của tôi. Tùng cứ yêu Phượng mãi sẽ được Phượng yêu thì tôi ra sao. Tùng buông tay tôi ra , lơ đãng nhìn bầu trời :

—"Cả lòng ta là một trang giấy trắng, Nhắm yêu đương nên sâu tình vương nặng ..." Cảm ơn bạn Chương, tôi sẽ noi gương loài kiến. Nếu Phượng không yêu tôi, tôi sẽ trốn học, bỏ nhà ra đi trở thành thi sĩ .

Tôi vớt vát :

— Mong bạn trở thành thi sĩ .

Tùng rời tôi, rời sân trường ra phía cổng. Tôi thấy cuốn vở của anh nhét ở túi quần sau Tôi hỏi với :

—Bạn đi đâu đấy, sắp vào học rồi?

Tùng không quay lại . Anh đáp :

—Tôi ra bờ sông ...

Chẳng biết tôi có nên kể chuyện này cho Phượng nghe.

Sắp hết tháng mười một, tháng của giận hờn nhẹ nhẽ , của ghen tuông bóng gió và của buồn vui man mác. Buổi học sáng nay Phượng như con chim khuyen chào đón nắng xuân trên giàn hoa vàng thắm. Nàng quay xuống:

—Sáng nay lại có chuyện lạ..

Tôi hỏi :

—Chuyện trong lớp mình ?

Phượng cười tinh nghịch :

—Anh Chương mà biết trước, anh Chương sẽ ... cảm nặng hơn vì hút thuốc lá vàng phổi .

Phượng đưa tay vén mớ tóc mai :

—Đêm qua Phượng đã làm xong lời truyền của Đâ"ng tiên tri Anh Chương biết không, Phượng phải moi óc tìm đủ ba mươi người bạn để gửi cho họ Phượng nhờ bưu điện truyền lên mãi Hà Nội .

—Phượng viết ?

—Gửi thôi Anh Chương viết, anh tốn giấy mực. Phượng gửi, Phượng tốn phong bì và tem. Như thế Đâ"ng Phretphracphanh ban ân sủng đồng đều .

—Chuyện lạ của Phượng đấy à ?

—Ồ, chuyện lạ kỳ hơn. Thêm một ông muốn thành nhà văn chuyện viết thư ...

—Lén để trong ngăn bàn học ?

—Đúng rồi .

—Ông ta sẽ thành Nguyễn Bính .

—Tại sao anh biết ?

—Tôi nghĩ thế .

Đáng lẽ tôi sẽ ngừng lại, thăm thì cảm ơn dĐấng P nhưng tôi đánh vượt cảm giác sung sướng. Trong ý nghĩ của tôi chỉ còn Tùng đang lang thang trên bờ đề, vở cuốn tròn dút sau túi quần, ngỡ mình thất tình nặng nên cần phiêu bạt hải hồ. Tùng còn lang thang ở bờ đề nhưng tâm hồn đã đi xa lắm và buồn lắm. Sau Tùng là một anh học trò nữ ạ Rồi nhiều anh học trò nữ ạ Yêu Phượng bao nhiêu người trốn học. Biết đâu , họ chả có người trở thành

Đinh Hùng, Thâm Tâm, Huyền Kiều, Nguyễn Bính. Tôi yêu họ. Tôi thương họ . Tôi đã lang thang trên bờ đê Tôi đã trốn học. Tôi đã muốn thoát đi ...

—Anh Chương !

—Đạ .

—Hình như Phượng làm anh buồn ?

—Không .

—Anh đang suy nghĩ gì đó ?

—Tôi muốn Phượng ... Mà khó nói ghê đi mất .

—Anh cứ nói .

—Phượng có giận tôi không đã ?

—Đã bảo Phượng xóa chữ giận rồi Trong cuốn tự điển của Phượng, chữ giận và đồng nghĩa với nó bị Phượng bôi đen .

—Phượng hứa nhé !

—Vâng .

—Phượng đừng cười sau khi đọc xong những bức thư tình bỏ trong ngăn bàn.

—Tại sao ?

—Có cái gì tàn nhẫn quá .

—Với ai ?

—Với tác giả của nó .

—Họ không biê"t mà .

—Tôi sợ họ mơ hồ cảm thấy Tôi sợ ngày nào đó tôi sẽ làm như họ ... Chắc tôi khổ sở, Phượng ạ !

Phượng nhìn tôi , chớp mắt. Rồi nàng nói :

—Những hoàng tử trong cổ tích không có kẻ thù, anh Chương nhỉ ?

Tôi muốn nắm lấy bàn tay Phượng. Nhưng chưa dám. Tôi muốn nắm lấy bàn tay Phượng và thầm thì một câu thật dài hai tiếng cảm ơn. Cảm ơn. Cảm ơn. Cảm ơn Phượng. Cảm ơn Phượng. Phượng đưa mắt ra khoảng trời xanh quen thuộc của tôi Giọng nàng xa vắng :

—Có bao giờ hoàng tử gửi thư cho công chúa không , anh Chương ?

Tôi chưa kịp trả lời, Phượng đã nói :

—Họ chỉ gặp nhau trong rừng mơ ...

Tôi ngắm suối tóc của Phượng. Dòng suối tóc Phượng hẳn không có sóng cả đủ sức đánh đắm những chiếc thuyền muốn bồng bềnh trôi lượi Suối tóc Phượng tỏa lan một mùi hương. Và mùi hương đó thơm ngát dễ thấm vào tâm hồn những cậu trai vừa lớn

khiến các cậu ngất ngây tưởng chừng bị quyền rũ mà chính mình thì muốn gió lại cho mùi hương ở riêng tâm hồn mình .

—Phượng à !

—Gi thế anh ?

—Về chuyện những bức thư trong ngăn bàn .

—Phượng hiểu rồi, hoàng tử và công chúa chẳng làm ai buồn khổ bao giờ .

Tôi lặng im. Thấy yêu Phượng dù đã yêu Phượng. Lại thấy thêm rằng mỗi cậu học trò vừa lớn là một thi sĩ thích lạc vào rừng mơ. Cơ hồ rừng mơ đầy trái chín vàng chỉ nhìn rõ bởi những đôi mắt thiếu niên. Oì, niên thiếu của đời ta mi giống đóa hoa đã nở. Mi muốn là hoa bất tử cũng không được đâu. Rồi mi sẽ phải kết trái. Và trái ngọt hay trái chua nào có biết. Điều chắc chắn là khi mi đã kết trái, tay đời mi hết về vụng dại đặt những bức thư tình không dám ký tên trong ngăn bàn của cô bạn cùng lớp. Trái mơ ngon hóa thành trái mộng đắng. Tay đời mi khôn ngoan bao nhiêu, trái mộng đắng cay bấy nhiêu. Nó luôn luôn xa tầm tay với của mi. Mi múa vu vơ. Tay đời mi càng mỏi rã. Một đôi lần, tay đời mi vừa giơ cao toan hái trái mộng đắng, chiếc còng sắt nào đã khóa chặt tay mi hay ngọn roi nào đã quật sướt da, chảy máu tay mi. Trường đời khác trường học. Trường học mi cần đơn sơ như con bò cạp. Trường đời mi cần ranh mãnh như con rắn. Ở trường học, cảm thấy thất tình, mi trốn học đi lang thang. Ở trường đời, bị thất tình, mi có thể cầm dao giết người .

—Anh lại suy nghĩ gì đó, anh Chương ?

Phượng đã bỏ khoảng trời quen thuộc của tôi. Nàng ngó tôi. Tôi ngó nàng. Như hai kẻ lạc trong rừng mơ gặp nhau .

—tôi nghĩ tháng mười hai .

—Tháng mười hai, ngày Giáng Sinh ?

—Sau vụ thi lục cá nguyệt .

—À, Phượng đã hiểu. Đêm Giáng Sinh anh dẫn Phượng tới nhà thờ nhé!

—Phượng ...

—Về vụ thi, anh Chương hãy yêu lòng ...

Tôi không biết Phượng định nói gì. Nhưng hôm sau, đúng ngày cuối tháng mười một, giờ ra chơi, Tùng mời tôi xuống nhà ông tùy phái uống nước. Anh nắm chặt bàn tay tôi. Cái bắt tay thân ái .

—Cám ơn bạn .

—Cám ơn tôi ?

—Nhờ bạn mà Phượng đã trả lời tôi. Nàng bảo nàng đọc thư tôi. Nàng thích lắm. Nàng

khuyên tôi đừng viết thư nữa, hãy dành thì giờ học thi Cuối năm thi đậu sẽ tiếp tục viết thư và cho nàng biết tên tôi .

Tùng hà hề :

—Tôi đã được yêu. Tôi không trốn học đi lang thang trên bờ đê làm gì. Cuối năm tôi sẽ đậu ưu hạng .

Phượng thông minh tuyệt vời Nàng đã chiều ý tôi Và tôi chợt hiểu câu nàng dặn dò "Anh Chương hãy yên lòng". Tôi hơi vui và tôi hơi buồn. Một chút ghen nhẹ nhàng. Tôi vội an ủi tôi : Phượng nhắc mình đấy Nàng nhắc mình qua anh chàng Tùng đấy Tôi hỏi tôi: Tại sao mình không bảo với Tùng là mình đã yêu Phượng? Tôi lại mất vui và buồn rồi Lạ quá. Tôi chẳng hiểu được tôi Có lẽ , tôi nên hút một điếu thuốc lá. Thôi, chào mi, tháng mười một chơi ú tim hồi hộp .

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Mười Hai

Thầy Việt Văn công kích lối học gạo thậm tệ. Học phải suy diễn. Học một hiểu mười! Học như con vẹt, bài vở thuộc lòng không quên một dấu phẩy, một dấu chấm thì chỉ là thứ mọt sách hiện tại và tên nô lệ sách vở tương lai, nói chưa quá hai câu đã vác điển cổ chứng minh, viết chưa quá năm dòng đã lôi sách trích dẫn. Thầy Việt văn ghét điển cổ. Thầy không bắt học trò thuộc lòng điển cổ ở những tác phẩm cổ văn. Thầy bảo biết để mà biết là đủ. Người học trò thông minh chẳng bao giờ là người học trò học gạo, học vẹt. Mà bắt buọc là học một thoáng đã hiểu ngay và nhớ mãi! Những anh học gạo mặt mũi trông đần độn. Ra đời giỏi lắm là leo tới chức chủ sự phòng. Bước ra khỏi thế giới sách vở, các anh ngơ ngơ ngác ngác. Khổ nỗi, những anh học trò thông minh thường mắc tội lười! Vì cậy mình thông minh. Ba tháng đầu niên học năm nay, tôi lười ghê gớm. Tôi không cậy mình thông minh đâu! Tôi lười bởi lòng tôi chuyển mùa quá sớm, bởi trận gió lạ thổi xoáy vào hồn tôi bắt hồn tôi xao xuyến, băng khuâng. Tôi ngồi ở bàn học cứ ngỡ mình ngồi bên dòng suối. Ngọn đèn là vì sao soi hình dư ối! mặt nước. Chữ nghĩa là hoa lá, chim muông. Ngay cả trái tim trong bài Vạn vật tôi cũng thấy nó giống trái tim người tình chưa dám tỏ tình của mình. Trái tim Phượng. Khi đó thì trái tim mất dáng dấp Vạn vật học, trái tim có hồn, có những dây tơ treo đầy nốt nhạc, đựng khế là âm thanh réo rắt, đê mê ... Trái tim còn có cái lồng nhỏ kết kín hoa màu sắc sỡ. Con chim khuyên nháy nhót trong lồng. Con chim đòi thoát ra đi giang hồ. Và hai lá phổi Ồ, nó tựa mái tóc rẽ đôi! Hai lá phổi tỏa ngát hương thơm. Tôi muốn thở bằng hai lá phổi tưởng tượng của tôi!

Nhưng sắp thi lục cá nguyệt rồi! Tháng mười hai đáng ghét. Năm đệ tứ đáng ghét. Thi cử làm học trò quên mơ mộng vẩn vơ! Phượng hồng giống một trong "ít nhiều thiếu nữ buồn không nói, tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì". Tôi không giống anh chàng thi sĩ nhớ người yêu cất bước tìm đến "Dừng chân trước cửa nhà nàng, Thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau ...". Thi cử làm học trò già nua, ủ rũ, hao mòn. Tôi ghét thi cử. Có nghĩa là tôi ghét những cơn nắng bỏng làm úa héo những đóa hoa niên thiếu! Tôi ước ao năm đệ tứ là năm đệ ngũ, năm đệ ngũ dài lê thê, học mãi vẫn chưa tới hè. Để những giấc mơ xanh của tôi khỏi bị thi cử phá đám. Năm đệ tứ đáng ghét. Tháng mười hai bắt đầu bằng những ngày đáng ghét. Tôi phải tạm biệt những giấc mơ xanh, vùi đầu vào sách vở. Đêm vô nghĩa! Đêm thiếu chiêm bao đẹp. Thi cử, tôi muốn bọp tai nó vài cái! Chợt nhớ Phượng nói với

Tùng và tôi nhận vở là Phụng nói với tôi Tự nhiên , mỗi dòng chữ là một bóng Phụng
đổ dài Mỗi công thức đóng khung tô màu là một chiếc lồng kết hoa nhót Phụng, nhót
com chim khuyên yêu mến của tôi Bàn học là bờ suối Ngọn đèn là vì sao Bài vở là
Phụng. Tôi học bài là tôi nói chuyện với Phụng. Người ta yêu nói gì với ta, ta cũng
nhớ. Niềm bí ẩn ấy chẳng hiểu giải thích thế nào Tình yêu vốn đầy phép tích. Tình yêu có
cái roi hai đầu Một đầu quất vào thể xác ta, bắt ta quên bổn phận. Một đầu quất vào tâm
hồn ta, bắt ta nghĩ bổn phận. Ta rầm rập vâng lời Bởi vì cả hai đầu roi đều làm thể xác ta
êm ái và linh hồn ta ngọt lịm. Ta trốn học vì tình yêu Ta chăm học vì tình yêu Ta bỏ sự
nghịệp vì tình yêu Ta xây sự nghiệp vì tình yêu Hỡi tình yêu, hãy dọa nạt, hãy đánh ta bằng
hai đầu roi nhé !

Lại không ghét thán mười hai nửa Tháng mười hai cũng dễ thương. Thi cử dễ thương
luôn. Nhờ ta hiểu cái roi tình yêu màu nhiệm. Sáng nay đến lớp lòng phơi phới Phụng đã
chịu ra sân trường . Con chim khuyên đã quen cảnh bên ngoài Nó cứ tự do nhởn nhơ
chuyền nhảy và ca hát. Nhưng phải nhớ trong trái tim tôi có cái lồng đợi nó về đúng giờ
giấc. Phụng vẫy tay bảo tôi đến với nàng. Tình yêu ở lớp học, tình yêu đã ra sân trường.
Đó là ý nghĩa của tháng mười hai ?

—Anh thấy chưa ?

—Thấy gì ?

—Họ nhìn Phụng

—Mặc kệ họ .

Tôi cau có, tôi hậm hực khiến Phụng cười Tôi nhất định không cười Trưa nay về sẽ ghi
bốn câu thơ của Nguyễn Bính vào nhật ký và tìm cách cho Phụng đọc nhật ký của mình.
Bốn câu thơ này sẽ "cảnh cáo" Phụng :

Tôi muốn cô đừng nghĩ đến ai

Đừng hôn dù thấy đóa hoa tươi

Đừng ôm gối chiếc đêm nay ngu?

Đừng tắm chiều nay bể lấm người

Phụng khẽ lắc đầu :

—Họ nhìn cả anh nữa Những cô nữ sinh lớp dưới nhìn anh đó, anh hãy nhìn họ đi .

Tôi hơi cúi đầu Một chút xấu hổ pha lẫn một chút khó chịu Tôi ngước mặt. Mặt tôi hân vênh
vang, đáng ghét:

—Tại sao họ nhìn tôi ?

Phụng đưa tay che miệng :

—Anh thử ra hỏi họ xem .

Tôi bí. Và tôi hỏi bừa :

—Tại sao họ nhìn Phượng ?

Phượng đáp nhẹ nhàng :

—Vì Phượng đang nói chuyện với anh .

Tiếng nói như một điệu gió đàn, như trận gió nồm nam mà Nguyễn Khuyến mong đợi con chim khuyên vẫn nháy nhót trong chiếc lồng đặt ở giữa trái tim tôi Tôi ngượng ngùng, lí nhí :

—Xin lỗi Phượng .

Nàng hỏi :

—Hôm nay thi Toán , anh chuẩn bị chưa ?

Tôi gật đầu :

—Mấy đêm nay tôi đều chạy thi với bài vở .

—anh không bị cảm chứ ?

—Không. Nhưng tôi vẫn dành chút thì giờ hút một điếu thuốc lá trong một ngày .

—Anh nên quên thuốc lá .

—Đến bao giờ ?

—Hết kỳ thi đệ nhât lục cá nguyệt .

—Vâng, tôi sẽ quên, sẽ tạm quên .

Chúng tôi vào lớp. Tôi ngoái cổ xuống dưới Tunnel không trốn học hôm nay, không bỏ bài thi quan trọng hệ số 3. Nếu Phượng không trả lời Tunnel, chắc chắn, toán hệ số 3 vất đi, lang thang trên bờ đề tính nhằm nỗi buồn quan trọng hệ số 9. Thầy ra đề thi Bài toán Hình học ngon ợ Bài toán Đại số cũng dễ. Chỉ cần làm một tiếng là xong. Tôi nháp sớ Và vẽ, viết ngay vô giấy nộp. Chép đưƠ.c nửa bài Hình học, thấy Phượng còn chống tay ngậm bút. Thương Phượng vô vãn. Con gái học toán làm gì nhĩ ? Con gái chỉ nên học văn chương. Nghĩ một bài toán nát óc, bạc một sợi tóc và già thêm một chút, xấu đi một chút. Con gái đừng nên tính toán. Tôi có bốn phận giúp Phượng cứu vãn một sợi tóc sắp bạc. Tôi chép hai bài Hình học, Đại số thật rõ ràng vào giấy nháp. Rình thầy không để ý, tôi ném lên cho Phượng. Nàng quay xuống, mỉm cười! Thế là bằng 18 điểm trên 20 rồi! Sợi tóc sắp bạc của nàng mãi mãi xanh thắm. Sợi tóc nó mừng lắm. Nó đang cảm ơn tôi Tôi có quyền thả mắt qua khung cửa sổ ngắm khoảng trời xanh đủ sắc mây của tôi Tiếng thầy hối giục. :

—Còn hai mươi phút nữa .

Thầy nói :

—Các anh pha/i coi như đang thi ở trường thi Luôn luôn xong bài thi trước hai mươi phút

để có thì giờ đọc lại mà sửa những chỗ sai lầm .

Thầy gọi tôi :

—Anh Chương !

Tôi giật mình trở về thực tại :

—ĐẠ .

—Xong chưa .

—Thưa sắp xong .

—Nhanh lên, anh không giống anh năm ngoái nữa rồi đó. Năm ngoái , anh xuất sắc lắm, phần thưởng ưu hạng môn toán học; năm nay, anh chậm chạp, ngớ ngẩn .

Thưa thầy , thầy không hiểu con, không hiểu một tí gì về niên thiếu của con, thầy chẳng bao giờ nhìn con bằng hồi tưởng mưa bay, thầy chỉ nhìn con bằng hiện tại nắng gắt. Nhìn con bằng nhìn lại đoạn đời vừa lớn của thầy, thầy sẽ yêu thương con, sẽ bằng lòng thấy con chậm chạp, ngớ ngẩn .

Tôi mở tốc độ viết, vẽ. Vẽ không cần thước. Viết không cần nắn nót. Phụng hoàn tất bài thi Nàng quay xuống :

—Anh sắp xong chưa ?

—SẮP .

—Phượng sẽ đền ơn anh một gói ô mai .

Tôi nuốt nước miếng. Thèm ô mai quá. Cuối cùng, tôi đã nộp bài không muộn một phút. Giờ ra chơi, Tùng lẳng xăng gần tôi Anh ta đâu thích lẳng xăng gần tôi Anh ta muốn dùng tôi làm cái bờ để anh ta đơm đó đây Tôi không hiểu Phượng đã biết Tùng là tác giả những bức thư tình lén bỏ trong ngăn bàn học của nàng chưa Hẳn chưa Nhưng lạ lùng quá, lớp tôi đã có năm bảy anh hút thuốc lá trong giờ ra chơi Họ chiếm mỗi người một chỗ vắng, nhả khói thuốc và lơ đãng nhìn khói bay Yêu Phượng bao nhiêu người hút thuốc lá. Được Phượng yêu bao nhiêu người bỏ thuốc lá. Nhớ Phượng chỉ một tôi hút một điếu"u mỗi ngày Tôi có quyền kiêu hãnh một chút. Tùng làm quen Phượng :

—Chị làm bài thi trôi chảy chứ ?

Phượng khép nép :

—Cám ơn anh trôi chảy cả .

Tùng điệu bộ. Anh ta khẽ nhún vai và sửa lại cổ áo :

—Từ ngày có chị , lớp học vui lên .

Phượng hỏi :

—Vui lên ra sao hở, anh ?

Tùng trịnh trọng :

–Xin giới thiệu với chị tôi là Tùng.

Phượng không cười. Cảm ơn Phượng. Nàng nhắc lại câu hỏi :

–Vui lên ra sao hở, anh ?

Tùng cười húng. Anh ta không thể can đảm như anh ta đã can đảm bỏ thư vào ngăn bàn Phượng. Anh ta giống con gà trống vừa tập gáy xòe cánh lượn cạnh con gà mái bị con gà mái mổ một cái Tùng cười thật đáng thương. Anh ta khẽ lắc đầu :

–Khó diễn tả lớp mình vui lên ra sao .

Tùng khoe :

–Tôi biết chơi guitare espagnole. Tất niên trường mình tổ chức liên hoan, tôi mời chị lên sân khấu hát nhé !

Phượng nói :

–Tôi không biết hát :

Tùng vỗ vai tôi :

–Bạn Chương sẽ dạy chị hát. Anh ấy hát hay lắm .

Tùng chào Phượng rồi bỏ đi. Phượng ngó tôi, mỉm cười (Biết mà, Phượng chỉ cười với tôi, cười vì tôi). Nàng hỏi :

–Anh Chương có biết Phượng chú ý anh Tùng nhất ở điểm nào không ?

–Không .

–Hình như anh ta làm quảng cáo cho một hãng chế tạo brillantine.

–Sao Phượng hay ?

–Thì mái tóc cánh phượng của anh ta bóng nhẫy .

Phượng tủm tỉm cười. Tôi không thể cười. Tôi không nở cười. Phượng ác quá. Phượng độc địa quá. Phượng chỉ hiền với tôi. Bỗng Phượng nói :

–Anh Chương hát hay lắm , hở ?

–Tôi mê Quách Đàm .

–Tất niên này anh hát cho Phượng nghe nhé !

–Để tôi tập .

–bản gì ?

–Một bản mới nhà"t của Lê Trạch Lưu .

–Phượng chờ nghe anh hát từ hôm nay .

Chúng tôi vào lớp. Hai giờ sau không thi là hai giờ Vạ.n vật cộm nếp nát. Tôi lại có dịp vẽ trái tim, vẽ buồng phổi và tưởng rằng trái tim, buồng phổi trên giấy nháp của tôi không giống trái tim, buồng phổi trong thân thể người ta. Tôi vẽ thêm trái tim Tùng. Trong trái tim anh ta có bốn con sâu đang hí hục đào hầm trú ẩn. Những con sâu này đùn lên tìm anh

chàng Tùng từng bái buồn. Tôi vẽ thêm buồn phôi Tùng. Hai lá phổi vàng khói sương tự
Ngày nào đó, tim tôi cũng sẽ là chiến khu của loài sâu buồn, phổi tôi cũng vàng khói nhớ
nhung. "Yêu là chết ở trong lòng một ít". Tôi chưa chết ít nào Tôi sẽ chết. Nhiều "ít" chứ
không một "ít". Khi ấy, hẳn Phượng đã xa tôi. Bây giờ, Phượng đang ngồi trước mặt tôi và
hương tóc nàng phả ngập hồn tôi. Nhưng tôi sợ Phượng sẽ xa tôi như hoa niên thiếu sẽ
kết trái thanh niên. "Tình yêu đến tình yêu đi ai biết, Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt". Tôi
không thích hai câu tiên tri này. Khổ cái là thi sĩ tiên tri rất đúng. Tôi tin thi sĩ. Tôi yêu thi sĩ.
Tôi ngưỡng mộ thi sĩ. "Tôi muốn tắt nắng đi, Cho màu đừng nhạt mất. Tôi muốn buộc gió
lại, Cho hương đừng bay đi". Làm sao tắt nắng, làm sao buộc gió?

Hồi tháng mười hai báo hiệu sắp chấm dứt một chuỗi thời gian, tôi ước ao trở về tháng
chín. Tháng chín, ở mái tóc Phượng là dòng suối mơ. Tháng mười còn mơ. Tháng mười
một vẫn mơ. Tháng mười hai, tôi mơ hồ thấy dòng suối mơ đã gợn gợn chút buồn. Hình
như, tình yêu nào cũng đem một nỗi buồn.

Trời bớt lạnh từ hôm nào, tôi chẳng biết. Mùa đông năm nay tôi không thấy cảnh tượng
tiêu điều của những ngày mưa dầm dề. Khi lòng ta rộn rã một niềm vui, ta quên hết cảnh
vật chung quanh ta. Đêm lạnh, nằm trên giường đắp chăn nhớ Phượng, tưởng đến
Phượng, cái lạnh trốn đâu mất. Sau ba tháng hè ở quê ngoại, tôi đã đọc thêm thật nhiều
tiểu thuyết và thi ca. Tôi đi tìm tôi. Tôi không hề thấy tôi giống một nhân vật tiểu thuyết nào.
Hình ảnh cậu học trò vừa lớn, tâm sự yêu đương của cậu ta bị các nhà văn bỏ quên. Hình
ảnh ấy, tâm sự ấy, chắc chắn, những người đã trải qua đoạn đời niên thiếu và leo lên một
địa vị xã hội. Nhưng người niên thiếu phải sống đầy đủ thời của họ. Đã đến lúc tôi ghét
một bài đạo đức ca của ông Tú Mỡ :

Tuổi niên thiếu sức dài vai rộng

Ví bằng ta chỉ sống mà chơi

Nay mai đến lúc lão thời

Nhìn trang sử sách thấy đời rỗng tuếch

Chi bằng lúc đầu xanh tuổi trẻ?

Trời phú cho mạnh khỏe tay chân

Việc ta ta hãy chuyên cần

Quyết đem tài chí lập thân sau này

Rồi vùn vụt tới ngày tuổi tác

Tới khi ta tóc bạc da mồi

Vuốt râu ôn lại sự đời

Đời ta đầy đủ thanh thoi tự hào.

Có nghe tác giả "Phấn thông vàng" từ tuổi vừa lớn? Có nghe tác giả "Điều tàn vĩnh biệt" trường lớp? Ôi những tiếng buồn của một thời đã mất, tưởng chừng níu kéo lại, trở về được ta sẽ sống thêm một lần. Thời đáng sống nhất của ta là thời niên thiếu Đó là thời để yêu Không bao giờ là thời để ước ao phú quý vinh hoa Cũng không bao giờ là thời của hồ hoán thù hận. Cái thế giới niên thiếu thật kỳ diệu, thật rực rỡ. Và bí mật. Người ta không thể nói về nó khi đang sống với nó. Người ta chỉ nhắc tới nó bằng hồi tưởng đứt rời, phản phúc. Hay bằng những tiếc nuối vô vãn. Thời niên thiếu của ta là thời ta sống cho ta, sống theo ý riêng ta, sống trọn vẹn với ta Ta bất cần, ta bất chấp tất cả, kể luôn bốn phận. bởi vì, dẫu ta không "ngại núi e sông", ta thừa chí mạo hiểm, ta can đảm phi thường, một con đường ta vẫn bị khuất phục là con đường trở về niên thiếu, con đường trở về thời để mơ mộng, để yêu say đắm, để nhớ vu vơ, để buồn vớ vẩn ... Và không hiểu nổi mình.

Tôi không hiểu nổi tôi Tôi đi tìm tôi qua những nhân vật sáng tạo của nhà văn. Tuyệt nhiên không thấy Hình ảnh người thiếu niên đã mơ hồ, tâm sự người thiếu niên còn mơ hồ hơn. Mơ hồ quá nên trở thành xa lạ trong tác phẩm văn chương thời vừa lớn của tôi chăng? Tôi nằm trong chăn nhớ Phượng. Nhớ thiết tha Tôi nằm trong chăn tơ tưởng tình yêu Tình yêu nồng nàn. Nhưng tôi vẫn sợ hãi ngày tình yêu bỏ tôi ra đi, vẫn sợ hãi ngày Phượng già từ cái không gian êm đềm này. "Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết". Nghĩ tới nỗi buồn ấy, tôi cảm như mình là gã học trò của Bồ Trung Linh. Và tôi đang gục trên bàn rượu mà lửa hâm rượu đã khô, bình rượu đã cạn. Tôi học đòi Vũ Hoàng Chương thất tình:

Gặp gỡ chừng như chuyện Liêu trai

Ra đi chẳng hẹn một ngày mai

Em ơi lửa tắt bình khô rượu

Đời vắng em rồi say với ai

Đời vắng Phượng, tôi sẽ say với ai Không, không thể vắng Phượng. Tháng mười hai có ngày Giáng Sinh. Tháng mười hai yêu dấu ngày Giáng Sinh yêu dấu, ngày ấy Phượng hẹn rằng sẽ cùng tôi đi "nhà thờ dự thánh lễ nửa đêm. Ngày ấy Chúa Giê Xu ra đời vì tình yêu của loài người Ngày ấy, tôi sẽ nói tôi yêu Phượng. Tôi bỗng hết buồn vớ vẩn. Tung chăn dậy ra bàn viết, tôi loay hoay ghi nhật ký. Và tôi làm thơ ...

oOo

Những bài thi đệ nhất lục cá nguyệt đã hết. Phượng cảm ơn tôi đã giúp nàng thoát bí bài Lý Hóa Con gái thường dốt Toán, Lý, Hóa Dĩ nhiên là con gái đẹp. Con gái đẹp mà giỏi Toán, Lý, Hóa thì sẽ bị xấu đi Phượng dốt Toán, Lý, Hóa vì Phượng đẹp. Đầu tháng giêng mới trả các bài thi Tôi tin rằng kết quả của tôi trên điểm trung bình. Có thể, tôi hết xuất

sắc, tôi "xuống dốc", ảnh hưởng những buổi sáng "làm học trò nhưng không sách cầm tay", những buổi chiều mơ mộng "đếm mãi băng quơ những dấu giày". Chả sao Tôi không muốn làm người xuất sắc. Chỉ muốn làm một người trung bình. Bất cứ lãnh vực nào cũng ở mức trung bình. Như thế cuộc đời bình yên lắm. Chẳng ai đổ kỵ, ghen ghét, thù hận. Quan niệm ai nhất ta nhì, ai nhì ta ba, ai ba ta tư... có vẻ an phận song đó lại là triết lý sống tuyệt hảo Bây giờ, những người học trò lớp đệ tứ, lớp sửa soạn lên ngưỡng cửa tú tài, được ít ngày thoải mái Sau lễ Giáng Sinh là đến Tết Nguyên Đán. Trường đã họp toàn lớp. Lớp tôi lãnh nhiệm vụ xuất bản bích báo và tổ chức văn nghệ tất niên. Tôi không chú ý. Tôi đang đợi buổi chiều ngày 24 tháng 12.

Sáng nay, Phượng đi học qua nhà tôi Nàng ghé vào rủ tôi đến trường. Trời lạnh. Không mưa Chúng tôi bước ngược chiều gió. Chiếc pull-over đủ sức cản gió không làm con chim khuyên trong trái tim tôi rét mướt. Tôi không sợ rét. Đi bên Phượng, không còn sợ rét. Một tay cắp chồng sách vở, một tay thọc vào túi quần. Tôi bước đều và thấy tinh lý của tôi nhỏ bé quá. Nhưng vừa hè thì trải thảm nhung và rắc đầy hoa dù bây giờ cây đang giơ cành khẳng khiu như bộ xương cách trí. Chiếc khăn màu đỏ quấn quanh cổ Phượng bằng hàng lụa tung bay Phượng giống con bé quàng khăn đỏ. Cô bé quàng khăn đỏ mới đúng. Cổ tích đôi khi đã kể sai Cô bé quàng khăn đỏ ở tuổi vừa lớn. Mẹ cô bảo cô đi học. Con đường từ nhà dẫn đến trường phải qua một cánh rừng mờ Cô muốn làng công chúa hái mơ nên cô đã tha thân trong rừng. Cô chờ đợi hoàng tử trốn học đi săn. Hoàng tử sắp đến thì mẹ cô đi tìm cô, bắt cô trở về nhà. Cô tháo khăn đỏ vắt lại Chiếc khăn bay lên mất trên một cành cây Hôm hoàng tử lạc vào rừng mơ, chiếc khăn đỏ còn nguyên đó. Hoàng tử nhìn chiếc khăn. Chiếc khăn khê phất phơ, tỏa ra mùi hương tuyệt diệu Hoàng tử ngây ngất. Chiếc khăn đỏ rời khỏi hoàng tử và bay là đã trước mặt vị hoàng tử trốn học. Hoàng tử đuổi theo Đuổi mãi tới căn nhà cô bé thì thấy cô bé đẹp náo nức đang tựa cửa nhìn xa mơ mộng. Chiếc khăn quàng lấy cổ cô bé. Cô bé ngạc nhiên ngó ra Hoàng tử đang chiêm ngưỡng cô bé. Dĩ nhiên, cô bé quàng khăn đỏ trở thành công chúa Vợ chồng cô không về triều bệ kiến vua cha mà rủ nhau tới rừng mơ lập nghiệp. Họ hái mơ làm ô mai bán cho những người học trò yêu nhau Về sau, họ còn nuôi tằm, dệt tơ thành khăn, nhuộm đỏ để tặng những cô gái chung thủy Khăn lụa đỏ quấn quanh cổ các thiếu nữ vào mùa đông mang ý nghĩa đó. Hãy quàng khăn lụa đỏ, thế nào cũng gặp tình yêu cao quý trong rừng mơ Rừng mơ ở trong những giấc mơ đẹp .

Cổ tích Cô bé quàng khăn đỏ tôi đã đọc ở đâu, bao giờ, tôi quên mất. Nhưng nó đúng như tôi đã nhớ lại khi nhìn chiếc khăn lụa đỏ của Phượng tung bay.

—Anh Chương !

—Hở ?

—Anh không "dạ" nữa à ?

—Tôi quên .

—Anh cứ quên đi, quên luôn cũng được, chẳng sao .

—Tôi xin lỗi Phượng .

—Phượng có trách anh đâu Mà ta nói chuyện khác. Trời lạnh, trên đường đi học, anh biết ta nên làm gì cho đỡ lạnh không ?

—Ăn bánh tây chẳng quá rắc nhiều muối tiêu .

—Anh đoán đúng ý của Phượng . Nhưng anh đã ăn lót lòng chưa ?

—Tôi định ăn thì Phượng tới rủ đi học .

—Anh đừng lo, Phượng có mang sẵn bánh tây chẳng quá đây, chúng mình vừa đi vừa ăn vừa nói chuyện .

Phượng dừng lại nâng mở cặp sách lôi ra hai chiếc bánh tây nhỏ kẹp phồng chẳng quá. Phượng đưa cho tôi một chiếc:

—Mời anh .

Nàng gài khóa cặp sách. Rồi tay trái xách cặp, tay phải cầm bánh mì. Nàng đưa chiếc bánh lên miệng, cắn một miếng. Phượng cười bằng mắt :

—Coi chừng Phượng bỏ thuốc độc đấy nhé !

Chúng tôi hồn nhiên như đôi chim, như hai người bạn chơi với nhau từ thời thơ ấu. Bánh tây giòn. Chẳng quá thơm cay mùi quế chi. Tôi chợt nhớ những tháng ngày tiểu học. Mùa đông đi học phải xin mẹ bằng được mấy hào mua quế chi. Trời lạnh căm căm, bẻ một mẩu quế chi nhỏ tí mà ngậm thì bao nhiêu rét mướt trốn chạy hết. Quế chi nuốt vào dạ dày, nóng ran cơ thể, chảy nước mắt, nước mũi. Nhưng mà thích. Cho bạn một mẩu quế chi là cho bạn một tấm áo len, một lò sưởi trong buổi học. Lên trung học là già từ thơ ấu, già từ những thanh quế chi cay lịm người mùa đông, cay quên lạnh giá, mỗi người học trò phải tìm cho riêng mình một niềm thiếu ấm nồng bằng cách gì đó để chắn gió đông. Tình yêu là thứ áo len tuyệt diệu nhất. Mùa đông, tình yêu làm ấm áp. Mùa hè, tình yêu làm mát mẻ. Nhưng chưa tìm ra tình yêu, bán tây thị quay hay bánh tây chẳng quá rất tí muối rang khô tán nhỏ và nhiều hạt tiêu xay thì cũng bớt lạnh một quãng đường từ nhà đến trường. Có tình yêu, lại được tình yêu cho ăn bánh tây chẳng quá rắc nhiều hạt tiêu, tôi thừa sức lên tận miền Bắc cực, ngồi giữa phiên băng mà mơ mộng .

—Anh Chương !

—Đạ .

—Anh cứ nhớ mãi ?

—Hở ?

—Như thế tốt lắm. Anh sẽ cho cảm tưởng đầy nhé !

—Cảm tưởng gì ?

—Bánh tây Phụng muốn sau ô mai, bánh tây cũng phải có huyền thoại .

—Như huyền thoại chiếc khăn lụa đỏ quàng trên cổ Phụng .

—Có huyền thoại ấy nữa à ?

—Hay lắm .

Chúng tôi bên nhau, bước đều, coi như không gian tĩnh lặng của riêng hai đứa .

—Đợi nào chúng mình đờ'c ngồi ở Cổ Ngư, quay lưng về hồ Trúc Bạch, thả mắt nhìn hồ Tây, anh Chương nhỉ ?

Tôi hỏi :

—Để làm gì ?

Phụng đáp :

—Ăn bánh tôm .

Tôi hân hoan nói :

—Nếu đỗ, sang năm tôi sẽ lên Hà Nội học .

Phụng nói :

—Vây anh phải đỗ. Rồi Phụng sẽ đưa anh đi thăm đủ ba mươi sáu phố phường .

Hà Nội ba mươi sáu phố phường

Hàng Mật, hàng Đường , hàng Muối trắng tinh

Từ ngày ta phải lòng mình

Bác mẹ đi rình đã biết mấy phen

Làm quen chẳng được nên quen

Làm bạn mất bạn ai đền công cho

Tôi đã nuốt tới miếng bánh tây cuối cùng và nuốt luôn cả lời hứa của Phụng. Nàng sẽ dẫn tôi đi xa hơn, đến một rừng mơ chưa hề có bu'c chân ai lai vãng. Nhưng tôi phải thi đỗ cuối năm học này. Tự nhiên, tôi yêu Hà Nội, tôi yêu cậu học trò tên là Điệp. Tôi muốn Phụng là Lan ngồi bên song cửa và tôi là Điệp vừa nghe kết quả từ trường thi về qua nhà Phụng. Tôi sẽ mua mười gói đồ xanh, đồ đỏ, đồ đen, hiên ngang như một cảm tử quân đứng phưỡn ngực ngạo nghễ nhìn xe tăng địch quân và ném đủ mười trái lựu đạn. Lựu đạn nở hoa hy vọng. Hoa hy vọng rực rỡ màu sắc tình yêu. Địch quân không cưỡi. Địch quân chớp mắt. Có thể, địch quân sẽ khóc. Hay vừa khóc vừa cười .

—Anh bằng lòng chứ ?

—Để Phụng dẫn đi thăm Hà Nội ?

—Đỗ trước đã .

—Nhớ tôi trượt ?

—Anh không thể trượt. Anh phải đỗ.

—Nhớ ...

—Trong đời chúng ta không thể có một lần "nhỡ", anh hiểu chưa, anh Chương ?

Tôi hiểu Nghĩa là không hề có nhớ một lần tôi và Phượng xa nhau. Điều đó khiến tôi lo ngại. Và tôi sợ mùa hè sắp tới, dù bây giờ chưa hết mùa đông. Mùa hè tới, tôi sẽ đi thi. Tôi sẽ đỗ. Nếu chỉ giản dị thế, cuộc đời thật sung sướng. Nhưng nhớ (làm sao biết nổi mà bảo không hề có nhớ) tôi trượt, nếu tôi về ngang nhà người yêu bằng một gói vỏ chuối, chắc chắn, cuộc đời sẽ buồn tẻ.

—Anh Chương !

—Đạ .

—Anh lại nhớ ?

—Tôi quên rồi .

—Nhưng điều này cấm anh quên: Tôi 24, anh chờ Phượng Ở cửa nhà anh. Chúng mình cùng đi dự thánh lễ nửa đêm .

—Tôi sẽ nhớ .

Đã đến cổng trường. Tôi cảm ơn cổng trường. Vì nó làm tôi không thêm nhớ đoạn kết của cuộc đời cậu học trò tên là Diệp. Một chuyện tình chán ngắt là một chuyện tình có nhân vật quy y cửa Phật. Còn chuyện tình đẹp? Tôi chưa biết. Có điều chuyện tình ấy không có đoạn kết khiến ta phải khóc sưng mắt hay cười rũ rượi như một người điên. Nó lâng lâng. Nó man mác. Nó dịu nhẹ. Tôi muốn tình yêu man mác, lâng lâng, dịu nhẹ đừng buồn ngủ, thổn thức. Chúng tôi sống đôi lứa vào sân trường, vào lớp học. Tôi vừa tìm ra câu trả lời của tôi. Tại sao các cô học trò lớp dưới nhìn tôi khi tôi ở bên cạnh Phượng? Tại vì, giản dị quá mà, các cô ấy đang mơ thành Phượng, đang mộng có cậu học trò nào đó đứng cạnh chuyện trò vu vơ ...

oOo

Giáng Sinh năm nay trời thật lạnh. Chỉ tiết không có tuyết rơi. Nếu muốn tuyết rơi, tôi phải nhắm mắt mơ mộng. Mọi năm, tôi đâu cần biết lễ Giáng Sinh. Với học trò ngoại đạo, Giáng Sinh được nghỉ một ngày, được xa trường lớp một buổi, được quên sách vở một đêm. Thế thôi. Nhưng Giáng Sinh năm nay thì tuyệt diệu. Với tôi, từ tháng chín, một ý nghĩ gì về Phượng, một ngóng trông nào với Phượng đều tuyệt diệu. Tôi khó tìm tình từ hay hơn. Trước tiên, Phượng nhờ bưu điện gửi cho tôi một tấm thiệp Giáng Sinh do nàng vẽ. Đơn sơ là tình yêu. Tấm thiệp vừa khổ phong bì, Phượng vẽ cây Giáng Sinh đầy chuông, hoa và

những vì sao Chót vót cây giáng sinh, một đôi chim nhỏ đậu sát nhau Chuông, hoa và sao phủ đầy tuyết trắng. Đôi chim nhỏ không bị tuyết phủ. Chắc là vì sao giáng sinh trên trời giúp đôi chim một phép tích làm tan tuyết lạnh. Vì sao giáng sinh chiếu tỏa hào quang xuống chỗ đôi chim đậu Phượng viết câu chúc tôi : "chúc anh Chương nhận được một ân huệ nhỏ của Chúa trong đêm Giáng Sinh để gìn giữ sự đời". Gửi thiệp giáng sinh trong mùa Giáng Sinh đã trở thành truyền thống cho cả những người ngoại đạo ở thành phố. Không còn gì khôi hài hơn, "học trò" hơn những anh bạn cùng lớp gửi thiệp giáng sinh cho mình tận tay và ở ngay lớp học. Và mình dở ra xem ngay, đọc ngay và cảm ơn ngay tại chỗ. Và chẳng cảm thấy gì. Đó là những tấm thiệp giáng sinh năm ngoái, năm kia Năm nay, không ai gửi cho tôi Có lẽ, Chúa muốn bắt tôi phải cảm thấy một ý nghĩa tuyệt diệu (vấn đề từ đó) trong ngày giáng sinh của Ngài và Ngài truyền lệnh cho bưu điện, bằng sự ngạc nhiên vây phủ bởi màu sắc của thần thánh. Tôi tưởng chừng gặp Chúa sớm nhất, sớm hơn ba ngôi vua tới từ phương Đông .

Tính lỳ nhỏ bé của tôi nhộn nhịp từ lúc chập tối Người người đi đi, lại lại Những chiếc đèn ông sao luồn bóng điện bên trong đã thấp sáng trước cửa những gia đình công giáo Tôi quên chưa hỏi Phượng "đi dạo" hay "đi đời". Tôi nghĩ chả nên hỏi Bóng tối tràn ngập thị xã cho tôi nhìn rõ cây thánh giá trên nóc giáo đường. Tôi đứng ngoài cửa chờ Phượng. Tôi nhớ Phượng. Nhớ Phượng châm điều thuốc. Và tôi châm một điều thuốc. Điều thuốc chóng hết. "Ngó trên tay thuốc lá cháy lụi dần, Anh sẽ nói gói sao mà nhớ thế ". Châm thêm điều thuốc mới Hơi cổ tương tư, ngỡ rằng đốt một gói, nhả khói sẽ thấy người yêu hiện ra trong khói thuốc! Hơi khói tương tư, ta gửi hồn ta vào người, hãy bay tới nàng bảo đến ngay kẻo ta vàng phổi, ta ho lao, ta chết. Phượng không muốn tôi ho lao Phượng không muốn tôi chết. Phượng đã tới Nàng mặc áo màu. Nàng sợ mặc áo trắng tôi nhìn không rõ "Áo em trắng quá nhìn không ra". Phượng tới như một thiên thần, một nữ thiên thần biết yêu (Các thiên thần thường là bột nặn, là đá, là gỗ ...) Vùng trời của riêng tôi rực ánh hào quang. Nhưng tầm mắt tôi thì bị giới hạn (Tôi thích thế). Cơ hồ tôi cận thị. cơ hồ tôi chỉ còn nhìn rõ Phượng áo nhung xanh mượt .

—Phượng đến muộn bắt anh đợi Anh đốt mấy điều thuốc lá rồi ?

—Tôi mới sắp đốt điều thứ nhất .

—Anh có nói dối không ?

—Không .

—Sao Phượng cứ thích anh nói dối Phượng .

—Để làm gì ?

—Để thấy anh dễ mến hơn .

Chúng tôi sóng đôi bước thân ái tựa đôi nhân tình .

Phượng nói :

—Minh đi đâu chờ tới nửa đêm ?

Tôi hỏi :

—Phượng muốn đi đâu ?

—Anh có sợ mỗi chân không đã ?

—Không .

—Thế thì mình đi hết các phố thị xã. Phượng về đây ngót bốn tháng mà mới chỉ biết con đường từ nhà đến trường ngang qua nhà anh. Phượng muốn chơi trò này: Phượng đếm và anh làm tính nhằm xem thị xã của anh có bao nhiêu bóng đèn điện ngoài phố .

—Những bóng bị cháy ?

—Mình cũng tính rồi trừ đi.

—Tại sao mình không đếm những cây hỏi ?

—Một đêm khác. Giáng Sinh sang năm, chẳng hạn .

Chúng tôi thả dãi trên những hè phố lớn. Những phố nhỏ không có vỉa hè, chúng tôi đi giữa đường, đi thong thả. Hai đứa cười nói rất nhỏ mà tiếng cười nói rất to, vang xạ. Phượng đếm những bóng đèn điện vàng khè trên cột cao bằng đốt ngón tay. Hết con phố, nàng cho biết tất cả có bao nhiêu bóng đèn điện. Sang phố khác, hết đường, nàng lại cho biết số bóng đèn đã đếm và tôi cộng lại Trò chơi lạ lùng. Hồi còn nhỏ, tôi chỉ khoái bắn vỡ bóng đèn điện. Tối tối, tôi đem súng cao su, tia bóng đèn rồi chạy trốn cảnh binh. Bây giờ lớn khôn, có người bạn gái mà mình tưởng đã là người yêu của mình, tôi đi đếm bóng đèn điện .

—Anh Chương ạ !

—Hử ?

—Anh không quên "bài học", Phượng tặng anh 19 điểm .

Tôi bắt chước Phượng xóa tiếng "dạ" và đồng nghĩa của nó trong tự điển rồi .

—Phượng thương hại những con đường không có ánh điện. Đó là những con đường mù. À, được bao nhiêu cả thấy ?

—Tôi quên .

—Lỗi tại Phượng, đang đếm thì nói làm anh quên .

—Phượng cứ nói chuyện, có gì sang năm chúng mình đếm lại Sang năm, chắc không còn những phố đêm không đèn .

—Anh chắc ?

—Tôi chắc. Vì những phố ấy Phượng đã đi qua .

Phượng lặng thinh. Tôi nghe rõ hơi thở của Phượng và tôi nghe rõ hơi thở của tôi. Tôi có nhiều chuyện muốn kể với Phượng, muốn nói với Phượng nhưng tôi đã quên hết. Ở nhà, sửa soạn ra đi, tôi định khơi chuyện Nhật ký của tôi. Thế nào Phượng cũng nằn nì đòi xem. Và tôi sẽ cho nàng xem. Tôi đã ghi biết bao ý nghĩ của tôi về Phượng. Tôi đã chép biết bao thơ nhớ nhung, hờn ghen, giận dữ của các thi sĩ mến yêu của tôi. Đọc xong, Phượng sẽ nói yêu tôi. Ba tiếng anh yêu em thật giản dị, thật đơn sơ mà sao khó nói, khó viết! Phải chăng những gì đơn sơ nhất, giản dị nhất lại khó khăn nhất, rắc rối nhất. Tình yêu là thí dụ. Và vì tình yêu không đơn sơ, giản dị, tình yêu chứa đựng cả bầu trời huyền ảo, cả đại dương bí ẩn nên Thượng Đế mới tạo ra thi sĩ để thi sĩ truyền cách tỏ tình cho loài người. Nhưng thi sĩ chưa làm tròn sứ mệnh của Thượng Đế. Hàng triệu thi sĩ đã làm thơ ái tình và còn hàng triệu thi sĩ đang làm thơ ái tình. Có hàng triệu bài thơ ái tình gây xúc động cỏ cây, hoa lá, chim muông, đất đá, súng đạn. Chỉ thiếu một bài thơ cho tôi nói với Phượng: Anh yêu em. Bởi thế, tôi đành chép những bài thơ của những thi sĩ tôi yêu nhất, tôi ngưỡng mộ nhất vào nhật ký của tôi, hy vọng nếu Phượng yêu tôi, "em yêu anh". Phượng nói chắc dễ dàng.

—Phượng !

—Đạ .

—Đã nửa đêm chưa ?

—Gần tới .

—Mình nên đến nhà thờ .

—Làm gì ?

—Dự lễ .

—Phượng không "đi đạo". Phượng "đi đời", Phượng đi thênh thang trong cuộc đời. Mình dự lễ ngoài đời, dự lễ ngoài trời. Anh hãy ngược nhìn bầu trời mà xem, Chúa đang nhìn những kẻ ngoại đạo và chỉ ban ân sủng cho kẻ ngoại đạo .

Tôi ngửa mặt nhìn trời. Bầu trời đầy sao. Ánh sao xuyên qua sương khuya .

—Vì sao nào sáng nhất là Chúa Giê-xu đây .

Tôi nói :

—Tôi chỉ thấy một chuỗi sao sáng nhất .

Tôi bảo Phượng nhìn theo tay tôi chỉ lên trời :

—Phượng thấy chưa, chuỗi sao hình chữ P. Đặt tên là sao Phượng nhé !

Phượng nắm lấy tay tôi. Cánh tay tôi cứng đờ. Như một hiệp sĩ hạng tồi bị tay cao thủ điểm trúng huyệt. Tôi lịm người. Tâm hồn tôi thoát khỏi thể xác tôi, bay bổng. Bay bổng lên vì sao Phượng. Tôi đang hưởng một cảm giác lạ lùng mà tôi ngu ngơ quá, chẳng hiểu cách

so sánh hay phân chất. Phượng đã buông tay tôi Nàng đã giải huỵch cho tôi .

—Có một vì sao mọc chệch ra ngoài .

Tôi nhìn Phượng :

—Đó là chiếc răng khểnh của Phượng .

Phượng cười, nụ cười thơm mùi lê chín :

—Cám ơn anh. Phượng được hưởng một đêm Giáng Sinh rất đẹp ở tỉnh lỵ. Minh về nhé, anh Chương .

—Vâng, mình về ...

Đêm Giáng Sinh niên thiếu của tôi đấy. Cũng bình thường và đơn giản, nếu tôi kể chuyện cho bất cứ ai nghe Hai người trai gái đi trên những phố vắng. Đi đến nửa đêm , nghỉ vẫn vợ, nói vu vợ Rồi về. Trước đó thì náo nức mong, nóng lòng đợi, tưởng chừng mình sẽ kiếm được bí tích của tình yêu trong đêm Giáng Sinh. Chúa đến với loài người chắc cũng đơn giản như hai chúng tôi Và đó là tình yêu .

—Anh Chương ạ, nếu được ước một điều trong đêm nay, anh ước ao gì ?

—Phượng đã đọc bài thơ "Đi chơi chùa Hương" của Nguyễn Nhược Pháp chưa ?

—Chưa .

Tôi mừng quá. Trong bài thơ ấy, cô bé mười lăm tuổi theo bố mẹ đi chơi chùa Hương đã gặp một văn nhân. Cô bé mơ ước "Sao cho em lấy chàng". Tôi muốn ước một điều tương tự : Sao cho tôi lấy nàng. Tôi bảo Phượng :

—Tôi ước ao điều cô bé của thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp đã ước.

Phượng nói :

—Để Phượng sẽ đọc bài thơ "đi chơi chùa Hương" .

Tôi đưa Phượng về nhà Phượng. Một mình trên đường khuya, tôi châm thuốc hút. "Nhớ nhà châm điếu thuốc, Khói huyền bay lên cây". Nhớ Phượng châm điếu thuốc. Khói huyền bao lên sao Đêm nay tôi không thích ngủ. Có thể tôi sẽ làm thơ .

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Giêng

Tháng giêng ngon như một cặp môi gần
Tôi sung sướng nhưng vội vàng một nửa
Xuân đang tới nghĩa là xuân đang qua
Xuân còn non nghĩa là xuân sắp già
Và xuân hết nghĩa là tôi cũng chết
Lòng tôi rộng nhưng lượng trời cứ hẹp
Không cho dài tuổi trẻ với thanh xuân
Nói làm chi rằng xuân vắng tuần hoàn
Nếu tuổi trẻ chẳng đôi lần thắm lại
Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi
Nên băng khuâng thương tiếc cả đất trời
Những câu thơ thật buồn. Cho niên thiếu Nó mở ra một hoàng hôn lạnh tím với khung cửa
sầu thảm mà người niên thiếu sắp phải bước qua Bước qua và đoạn tuyệt tuổi ngọc. Ôi,
tuổi ngọc của một đời người sao ngắn ngủi thế! Người niên thiếu sẽ già từ những buổi
"Đi dạo" :
Bước bước gang hồ giữa mắt tươi
Đi thì có chỗ đến không nơi
Mỗi khi nghỉ nhọc trong thân gió
Tôi hớp trong tay những vồn trời
Sẽ nhìn rõ đời mình lửng lơ quá tầm tay với :
Kìa treo trái mộng trĩu cây đời
Ngang với tầm tay ngắn của người
Những múa vu vơ tay đã mỏi
Ề chề đời thoáng vị cơm ôi
Tôi bỗng thương tôi và thương cái hiện tại tuyệt diệu, cái hiện tại đầy chiêm bao dễ dàng
hiện lên trên những trang vở nháp học trò, bằng những nét vẽ đơn sơ, khờ khạo Cái hiện
tại ấy rồi phải mất như tôi phải lớn, phải già, phải thôi học. Khung cửa sầu thảm của
hoàng hôn lạnh tím khép chặt. Tôi bước sang một thế giới âm u: Cuộc đời Thế giới ấy đã
đặt chân tới, khó lòng trở lại Cửa đã khép và khóa đã vặn. Tôi sẽ leo lên những con dốc

lờm chờm hứa hẹn rồi xuống vực thẳm. Tôi hết được bỗng bênh trên dòng sông mơ mộng. Cái roi đời hẳn, khác cái roi tình yêu Những câu thơ báo hiệu một tương lai u ám cho tôi, cho những người sắp già từ tuổi vừa lớn, đã khiến tôi gục mặt xuống cuốn vở nháp. Ngậm ngùi Năm ngoái , tôi không bận tâm với thời gian, với sự tuần hoàn của trời đất. tôi nghĩ ngày mai sẽ vui hơn ngày qua Và lớn khôn mình sẽ được hưởng nhiều thứ mà còn bé nhỏ mình thèm thường, mình bị ngăn cản. Năm nay, cùng với sự chuyển mùa của lòng tôi, tâm hồn tôi đã thay đổi Thay đổi từ tháng chín, từ lúc xót thương những chiếc lá vàng úa và tường mỗi chiếc lá rời cành đều là chiếc lá bàng cuối cùng trong thơ Nguyễn Bính. Thay đổi từ ngày có Phượng. Ngày đó có tình yêu Và tình yêu bắt ta lo sợ đôi cánh ngu si của thời gian, bắt ta sợ những lời tiên tri về tình yêu của thi sĩ. "Gặp đi em , anh rất sợ ngày mai, Đời trôi chảy lòng ta không vĩnh viễn". Lòng ta không vĩnh viễn hay niên thiếu của ta không vĩnh viễn? Tôi chợt nhớ những câu hẹn hò của Phượng. Mà buồn. Nếu hè này tôi trượt? Chắc chắn, tôi không được lên Hà Nội học ban tú tài, không được ngồi ở bên đường Cổ Ngư với Phượng nghe gió lướt trên mặt hồ thụ Tôi không được gần gũi Phượng, không được thưởng thức mùi hương ngát thơm của tóc Phượng. Tôi sẽ mất Phượng. Mãi mãi mất Phượng. Tôi ghét mùa hè sắp tới Tôi muốn tháng giêng chôn chân một chỗ. Tôi muốn chặt chân tháng giêng. Nhưng tôi làm không nổi Tôi đành an ủi tôi Rằng đã chắc gì Phượng yêu tôi Rằng tôi chỉ là kẻ nhậ vợ tình yêu Rằng tôi đã biết yêu chưa Rằng như thế có phải tình yêu Dẫu sao, tôi vẫn sợ tháng giêng chóng qua, tôi vẫn sợ mùa hè sắp tới Nghĩ đến buổi chiều hay buổi sáng hay buổi trưa lặng lẽ đi như một thi sĩ "Cúi đầu ngoảnh mặt quên xa tiếc, Đi hết thời gian không tiếc thương", tôi thấy trời đất quanh tôi đã cảm điếc. "Sông núi phô pha bật tiếng huyền". Tôi không dám nghĩ thêm nữa Hỡi tháng giêng đầu tiên của đời niên thiếu, mi có hiểu tâm trạng ta, tâm trạng của cậu học trò vừa lớn vừa biết yêu vừa biết buồn vừa biết sung sướng vừa biết sợ hãi !

Tháng giêng học Nguyễn Công Trứ! Tại sao tuổi trẻ cứ bị học những tư tưởng cằn cố Tại sao cứ bắt những tâm hồn thi u niên học Trê Cóc, Trinh Thử, Lục Văn Tiên, Cung Oán Ngâm Khúc, Chinh Phụ Ngâm Khúc ...? Tại sao một học trò đệ ngũ phải gặm những khúc bánh mì rắn như đá :

Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán

Chết đuối người trên cạn mà chơi

Lò cừ nung nấu sự đời

Bức tranh văn câ ?u vẽ người tang thương

Một học trò đệ ngũ nào đã tội tình chi mà phải lải nhải thơ của Nguyễn Bỉnh Khiêm :

Ta dạy ta tìm nơi vắng ve?

Người không người đến chỗ lao xao

Phải học sự ngờ vực cuộc đời :

Còn bạc còn tiền còn đệ tư?

hết cơm hết gạo hết ông tôi

Tại sao tôi không được học tình yêu trong ca dao, trong thơ Nguyễn Bính, Đinh Hùng, Nguyễn Xuân Huy ...? tôi còn trẻ măng mà tưởng đã già cỗi khi đọc những vần thơ yếm thế của Cao Bá Quát :

Ba vạn sáu nghìn ngày là mấy

Cảnh phù du trông thấy cũng nực cười

Thôi công đâu mua chuốc lấy sự đời

tiêu khiển một vài chung lão liễu

Cái chí làm trai của người xưa không còn hợp với tôi "Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao" hay là "Quyết soay bạch ốc thành lâu đài" nó giả tạo và anh hùng rơm quá. Cổ thụ là cây đã chết. Sống mà như chết vì đã hết nhựa yêu đương. Cổ thụ chỉ còn cái bóng mát hữu ích trong bài luận lớp bạ Tôi chán thơ văn Nguyễn Công Trứ. Tôi hợp với Chu Mạnh Trinh hơn. Tôi đã buồn, tôi càng buồn. "Tôi buồn chẳng hiểu vì sao tôi buồn". Rõ ràng tôi rắc rối, tôi phiền toái, tôi mưa nắng bất thường, tôi đêm ngày vô định. Tôi đang yêu và tôi đang tiễn biệt tình yêu Tôi đang sung sướng và tôi đang khổ sở. Tôi hiểu tôi và tôi chẳng hiểu tôi Phải chăng thế là tuổi vừa lớn, thế là mùa chuyển dịch của lòng niên thiếu ?

Thầy toán trả bài thi đệ nhất lục cá nguyệt. Thầy nói :

--Anh Tùng năm nay tiến bộ. Anh Chương có vẻ chững mẫn, bài vở làm cẩn thận. Nếu anh ý tài anh sẽ trượt. Chị Phượng là học trò mới lại rất xuất sắc.

Thầy không hiểu gì về Tùng. Thầy không hiểu gì về tôi thầy không hiểu gì về Phượng. Chỉ một mình Phượng hiểu tôi Phượng quay xuống :

--Trả anh "ngôi vị" xuất sắc nhé!

--Tôi tặng Phượng .

--Không tiếc chứ ?

--Đã cho thì không tiếc .

Tôi không ngờ mình nói được một câu bao phủ đầy ý nghĩa Hình như tôi đã tác hiệu Hình như khi một cậu trai biết yêu là cậu ta hết hồn nhiên, tuy vẫn ngô nghê Tác điệu càng ngô nghê, ngớ ngẩn. Đôi mắt Phượng tròn xoe Tôi thấy tôi trong đôi mắt nàng. Tôi thấy tôi hết buồn phiền, lo lắng, sợ hãi Tôi thấy tôi sung sướng, vui vẻ. Tôi thấy ngôi trường thi bên Nam Định quyến rũ vô cùng. Tôi nghe tên tôi được gọi vào vấn đáp. Tôi nghe tên tôi đã .u bình thứ. (Cứ trung bình, mọi việc sẽ tốt đẹp). tôi thấy tôi ngồi trên chuyến xe hàng lên Hà

Nội trợ học. Tôi thấy Phượng rủ tôi lên Cỏ Ngưu ăn bánh tôm. Tôi nuốt gọn Hà Nội một miếng. Tôi nhìn rõ cả tôi lẫn mộng mơ của tôi trong đôi mắt Phượng quay lên. Thầy tiếp tục khen người này, chê người nọ, khuyến khích người kia Phượng hí hoáy viết và đưa cho tôi mẫu giấy : "Phượng muốn xin anh một thứ, được không ? " Tôi viết trả lời ngay : "Nếu tôi có bất cứ cái gì, tôi sẽ cho Phượng hết, không tiếc, tôi thề tôi không tiếc". Tôi ném mẫu giấy lên bàn Phượng. Đọc xong, Phượng quay xuống :

—Anh giữ lời hứa đấy nhé! Ăn Tết xong Phượng sẽ nói Phượng sẽ xin anh thứ gì .
Tôi không biết Phượng muốn xin tôi thứ gì. Tôi bỗng ghét tháng giêng , muốn nó đi nhanh. Tôi lại vội vàng. Mới mong tháng giêng chôn chân một chỗ, mới đòi đốt cháy đôi cánh thời gian đã đổi ý liền. Một ngày mấy lần đổi ý. Chưa bao giờ tôi mong Tết như bây giờ. Khi tôi mong đợi thì giờ gian nó ì ỉa Nó ngủ gật. Nó quên đi Nó chán đi Mắng nó, đuổi nó, nguyên rủa nó, nó nhe răng cười Tôi đành chịu thua Những môn thi khác tôi được trên điểm trung bình. Tôi không phàn nàn. Một mình Phượng hiểu tôi vẫn xuất sắc là thừa "Hoàng tử của lòng em", của riêng em. Hoàng tử đầu phải của ... nhiều em. tháng giêng dương lịch đi chậm thi với tháng chạp âm lịch. Với học trò, tháng giêng là tháng dưỡng sức. Đệ nhất lục cá nguyệt đã thi xong xuôi Sang tháng hai, qua ít ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, học trò đệ tứ tha hồ đánh vật cùng bài vở. Mảnh bằng trung học phổ thông cũng về vang lấm, đùa sao! Lớp tôi lãnh nhiệm vụ tổ chức buổi liên hoan tất niên toàn trường và xuất bản một tờ bích báo Tùng được bầu làm trưởng ban nhạc, kịch. Tôi làm trưởng ban bích báo .

Tùng xách đàn đến trường. Anh ta vào các lớp tuyển chọn giọng ca Các cô nữ sinh đệ ngũ phục Tùng sát đất. Giờ ra chơi, lợi dụng chức trưởng ban nhạc, kịch, Tùng ngồi trên bàn, tay búng đàn, miệng hát một khúc nhạc "Em tôi" của Lê Trạch Lựu

Em tôi ưa đứng

Nhìn trời dăm dăm

Mang theo đôi mắt

Buồn vương giấc mơ

Vu vơ đắm đuối

Theo ngàn áng mây

Bao đêm thăm đếm trên trời đầy sao sáng ...

Tiếng đàn của Tùng thật hay Anh ta chơi đàn nổi tiếng ở thị xã. Tôi biết Tùng hát cho ai nghe Và tôi thấy gai gai tâm hồn. Những lần Tùng đàn hát trong lớp, Phượng thường quay xuống nói chuyện với tôi Nàng đùa: "Anh mất bài tù rồi". Tôi nói: "Tôi sẽ hát bài khác tặng Phượng". Tôi ngó Tùng và đọc rõ nỗi buồn trên khuôn mặt ... nghệ sĩ của anh. Bài vở các

lớp gửi về đăng bích báo rất ít. Lớp đệ tứ phải viết gần như trọn hai trang báo Tôi có ba người phụ tá để viết và vẽ. Tôi chỉ chọn bài Và tôi đã choáng váng khi đọc những bài thơ tỏ tình yêu với Phượng. Đây là thơ của Tùng gửi đăng :

4 Câu Phượng Vĩ

Ta yêu lắm phượng hồng trên áo trắng

Khi đơn sơ môi phượng dần đo cười

Nhìn lá biếc phượng thêu chùm đỏ thắm

Nghe trong hồn công chúa phượng lên ngôi

Bốn câu thơ của Tùng tán dương Phượng quá. Phượng là công chúa Công chúa của Tùng. Không hiểu tôi có đủ tài làm bài thơ ca ngợi Phượng hơn Tùng không. Tôi đâm ra bối rối Tôi muốn từ chức trưởng ban bích báo để khỏi phải tự cầm kim đâm vào tim mình.

Và đây, bài thơ ký bút hiệu Ái Phượng (yêu Phượng đây mà, yêu nặng) :

Phượng Nở Mùa Xuân

Em ở phương trời xa tới đây

Đi cùng thu với gió heo mây

Từ em chung học tình ta bỗng

Bay thật cao vời theo sắc mây

Đây khoảng đời buồn riêng của ta

Bốn mùa thiếu vắng tiếng chim ca

Bốn mùa không một cành hoa nở?

Nghe dậy tâm hồn những xót xa

Em đến bằng đen cũng động lòng

Ghé bàn nghe chuyển mạch mừng lung

Hoa vườn ta nở chim đua hát

Ta thấy gần ta bao nhớ nhung

Phượng vĩ là em đấy biết chưa

Loài hoa của tình ái đông đưa

Chẳng chờ hè tới cho vàng mộng

Nở rợp hồn ta thắm ước mơ

Thi sĩ Ái Phượng tỏ tình thiết tha gấp mười lần thi sĩ Văn Tùng. Tôi chắc thi sĩ Ái Phượng đã từng lén bỏ thư vào ngăn bàn của Phượng. Phượng bảo tôi đã có trên mười cậu học trò viết thư tình cho nàng. Những bức thư tình lén bỏ vào ngăn bàn học của Phượng không làm tôi khổ sở nữa Tôi đã là kẻ chiến thắng, kẻ chiến thắng có lòng. Nhưng mà những bài thơ tỏ tình với Phượng tôi đang chọn đăng báo nguy hiểm lắm. Thơ dễ gây xúc động.

Những mười bài thơ ca ngợi Phượng, ngỏ lời yêu Phượng thì tôi chống đỡ sao nổi
Thi sĩ Ái Phượng và mười sáu câu thơ của anh ta làm tôi tối tăm mặt mũi Bài thơ dưới
đây mới là trái đấm nghìn cân :

Con Chim Xanh Tình Ái
Em rụt rè tháng chín
Từ tháng chín tới nay
TÂM hồn anh gói kín
yêu em em có hay
Em hồn nhiên tháng mười
Anh ngại ngùng dò hỏi
Phải em gửi nụ cười
Cho tình anh trôi nổi
Em đơn sơ tháng một
Anh chiêm bao tình cờ
Em làm sao biết được
Trời trong anh ngẩn ngơ
Em tuyệt vời tháng chạp
Nhìn em anh ngại ngùng
Mùa xuân nào chim hót
Mùa xuân anh nhớ nhưng
Con chim xanh tình ái
Bây giờ đã tháng giêng
Một mình anh mòn mỏi
Đi trên nỗi ưu phiền

Thi sĩ tác giả bài thơ này ký bút hiệu Hoài Phượng. Trên đầu bài thơ, nhà thi sĩ "khổ nạn"
của tôi để tặng một câu bông bế : "Tặng một chùm phượng đỏ duy nhất trên cây phượng
vĩ giữa sân trường của tôi"! Phượng đỏ là Hồng Phượng. Thi sĩ Hoài Phượng làm thơ
tặng Hồng Phượng, diễn tả mối tình thơ mộng của chàng từ tháng chín.

Từ tháng chín, bao nhiêu anh học trò đệ tứ đã yêu thầm nhớ trộm Phượng. Yêu Phượng
bao nhiêu người hút thuốc lá. Yêu Phượng bao nhiêu người làm thơ Toàn những bài thơ,
đọc xong, tôi choáng váng. Nếu tôi là Phượng chắc tôi sẽ xúc động tận đáy linh hồn. Và
nghĩ thế, tôi rồi tăm mặt mũi Nhưng tôi tin Phượng đã yêu tôi (Thật ngớ ngẩn, người ta đã
tặng anh một bức tượng như Lục Vân Tiên tặng tượng Kiều Nguyệt Nga hay cắt mớ tóc
gửi anh làm tin như Thúy Kiều gửi Kim Trọng đâu mà anh chắc người ta đã yêu anh. Anh

nhận vợ Yêu là nhân vật đó.) Phượng sẽ cho tôi biết cảm tưởng về những bài thơ "tán" nàng. Chắc chắn, Phượng sẽ thân nhiên. Tôi chỉ muốn vậy. Và mong rằng Phượng khen ngợi những bài thơ đã làm tôi bàng hoàng.

Lớp tôi, nhờ Phượng, sẽ đóng góp cho văn học sử hàng chục thi sĩ lừng danh. Thơ của Ái Phượng, Hoài Phượng hay hơn thơ của Nguyễn Công Trứ, Nguyễn Bình Khiêm. Nó thật quá, gần gũi với tôi quá. Nó còn học trò. Mai sau nó sẽ điều luyện, nó sẽ làm mờ Huy Cận, Xuân Diệu ... Hỡi thi sĩ của lớp tôi, các bạn hãy thất tình, hãy trốn học, hãy trượt thi để thành thi sĩ trứ danh. Bởi vì, tất cả thi sĩ trứ danh đều đã làm thơ ở lớp học vì người con gái. Vì tình yêu. Các bạn hãy nổi tiếng, hãy vào Nam ra Bắc. Xin các bạn đừng cướp mất Phượng của tôi bằng những bài thơ óng ả của các bạn. Thi sĩ làm cho mọi người yêu nhau. Thi sĩ tạo hạnh phúc cho người khác. Các thi sĩ học trò của tôi nhớ giúp tôi điều ấy. Dù sao, tôi sẽ thức khuya vài đêm để làm một bài thơ thi đua với thi sĩ Ái Phượng, Hoài Phượng, Văn Tùng.

Và đây là bài thơ của tôi, bài ... "chiến thơ" như bài "chiến tụng Tây Hồ Phú" của Phạm Thái :

Tương Tư Thảo

Nàng cho tôi giùm tương tư thảo
Và dặn mỗi chiều xuống nhớ nhung
Đốt cô tương tư bằng lửa ảo
Hồn bay theo khói đẹp vô cùng
Lúc ấy đôi lòng đi dạo chơi
Qua đường nắng chiếu lối trăng soi
Đây dòng sông mộng con thuyền lơ lửng
Tình ngỡ đang nằm trong chiếc nôi
Chín vạn hương thơm tỏa ngạt ngào
Quanh tôi đầy rẫy những chiêm bao
Với tay hái một chùm hoa phượng
Chưa đủ vì chưng vẫn khác khao
Ngẩn ngơ đứng giữa khung trời la.
Tôi lạc vào rừng mơ rất mơ
Ngủ trọ màng cây chần xác lá
Thấy mình khác hẳn tháng năm xưa
Đó lúc hồn tôi theo khói bay
Lên cao hồn cũng hóa làm mây

Thành mưa rơi xuống nhòa thương nhớ

Thấy dựa vai nàng tay kiếm tay

Tôi so sánh bài thơ của tôi với các thi sĩ Văn Tùng, Ái Phượng, Hoài Phượng thì cảm thấy mình ăn đứt về "nội dung". Nội dung Tương Tư Thảo là nội dung của tình yêu đã nằm trong tay. Khi các bạn tôi mới yêu Phượng trên áo trắng như Văn Tùng, anh yêu Phượng đấy, em biết chưa như Ái Phượng, chưa ngỏ lời yêu đã ngỡ thấy tình như Hoài Phượng thì tôi đã dựa vai nàng, đã đi dạo chơi với nàng, đã hái trái mộng, hoa mơ, đã được nàng bỏ bùa tình yêu tức là tặng một giúm tương tư thảo. Đọc bài Tương Tư Thảo, Phượng sẽ nhớ câu dặn tôi: "Hút một điếu thuốc lá mỗi ngày lúc nhớ tới một người". Tôi vững lòng rồi. Tôi chấp tất cả. Bài thơ của tôi ký bút hiệu ... Tây. Tôi bắt chước J. Leiba, thi sĩ có mấy câu thơ đời thơ người tình rất thú vị:

Thư bạn tôi không có sáng nay

Người phát thư vừa qua khỏi cửa

Lòng tôi như đại lại như ngây

Và bút hiệu của tôi là Mille Chapitres. Nhưng Mille Chapitres đọc giả dễ đoán quá. Tôi viết tắt Mille vậy: M. Chapitres, ngàn chương, Thiên Chương. Thiên Chương đâu phải nghìn chương, Thiên Chương là văn chương trên trời, là tinh tú cơ mà! Kê, M. Chapitres cũng cứ chu rồi. Tôi cho trình bày Tương Tư thảo ở giữa tờ bích báo Khung thơ tô màu đỏ viết chữ đen nổi bật. Chợt nhớ có hôm Phượng bảo tôi gửi đăng báo bài huyền thoại ô mai, tôi bèn đăng luôn trên bích báo, ký tên Hồng Phượng. Bích báo hoàn thành, chẳng có vẻ gì gọi là tết học trò cả. Tự nhiên bích báo mang chủ đề Phượng. Thơ Phượng, văn Phượng và toàn ký tên Phượng: Ái Phượng, Hoài Phượng, Hồng Phượng, Loan Phượng, Mơ Phượng, Diễm Phượng, trừ bút hiệu bí hiểm M. Chapitres! Hôm bích báo "Xuân Hồng" dán ở cửa lớp đệ tứ, đọc giả chen nhau đọc như chen nhau mua vé xen xiếc. Tạ Duy Hiền ngày xưa. Nhiều anh rút sổ tay chép hết những bài thơ tình bằng bé. Đọc giả làm những cuộc phê bình tại chỗ. Bài thơ nào hay. Bài thơ nào lãng mạn. Mọi người đều thắc mắc M. Chapitres ảnh hưởng Xuân Diệu nặng nề. Một đọc giả ra cái điều sành điệu thi ca, ngâm vịnh:

Bữa trước riêng hai dưới nắng đào

Nhìn cô tôi muốn hỏi vì sao

Khi tôi đến kiếm trên môi đẹp

Một thoáng cười yêu thỏa khát khao

Muôn vạn hương thơm của ngọt ngào

Quanh tôi đầy rẫy những chiêm bao

Với tay hái một chùm hoa phượng

Chưa đủ vì chưng vẫn khát khao

Và bình:

—Xuân Diệu khát khao, M. Chapitres cũng khát khao "Chín vạn hương thơm" là mượn chữ Nguyễn Bình. Giờ đây chín vạn hương trời nở, Duy có tình ta khép lại thôi .

Vị độc giả đang bình bài thơ của thi sĩ M. Chapitres quả là tay sành điệu Thì ra, hầu hết học trò vừa lớn đều chiêm ngưỡng các thi sĩ của tình yêu Trong khi quý vị độc giả của bích báo "Xuân Hồng" say sưa thưởng ngoạn, say sưa cãi nhau thì tôi ngồi trong lớp với Phượng. Nàng hỏi :

—Anh có vui không ?

—Vui gì ?

—Người ta đang bàn tán về tờ bích báo của anh đó .

Tôi hồi hộp .

—Chắc anh chờ một lời khen chê của ai ?

—Vâng .

—Của ai đấy ?

—Phượng !

Nàng đan hai bàn tay vào nhau Tôi muốn bàn tay trái của nàng là tôi Còn bàn tay phải của nàng chính là nàng .

—Lát tan học, Phượng sẽ làm độc giả muộn màng .

Tôi nói :

—Hy vọng bích báo của học trò đồng chua nước mặn sẽ không kém bích báo của học trò Hà Nội .

—Phượng đã nghe độc giả đòi biết thi sĩ M. Chapitres là ai Nếu hỏi Phượng, Phượng cho họ biết liền .

Phượng nhìn tôi :

—Không ai nghĩ anh làm thơ đâu nên họ không hiểu M là gì .

Tôi hơ ngượng :

—Bài thơ ảnh hưởng Xuân Diệu quá .

Phượng cười :

—Chưa chắc đâu Tại sao anh không nghĩ vị độc giả nọ ghen tị với anh ?

Tôi lặng thinh. Một lát, tôi lảng sang chuyện -- câu chuyện đang làm tôi sung sướng -- buổi văn nghệ tất niên :

—Tôi đã tập xong một bài hát mới .

--Đề hát tặng Phụng ?

--Vâng .

--Năm ngoái anh hát tặng ai ?

--Không tặng ai cả .

--Anh chọn bài gì ?

--Bí mật. Tôi sợ nói trước lại bị mất "tử".

Hai chúng tôi cười vui Tôi chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng khen chê bên ngoài lớp học. Trong những tiếng đó, tôi đã mơ hồ thấy một tràng vỗ tay trước nhất và sau nhất của Phụng cho một bài hài, một người hát. Người đó có thể là "hoàng tử của lòng em" chẳng ?

oOoOoOoOo

Sân khấu thật quyến rũ. Bao nhiêu điểm hiệu đoàn phải tặng hết cho Tùng nhà nghệ sĩ có tương lai làm người du tử hát câu "Chiều nay biết về nơi nao, dừng chân ta ngắm cảnh bao la sâu ..." vì, đến giờ phút này, Tùng vẫn chỉ là Thủy Tinh chiến bại Ông bác của Tùng là chủ rạp chiếu bóng Lido Tùng xoay sở giỏi, ông bác bằng lòng cho trường mượn tổ chức đêm văn nghệ tất niên. Mọi năm, tổ chức ngay ở trường, thiếu thốn đủ phương tiện. Năm nay, Tùng "tiến bộ" , Tùng tiến bộ vì Phụng mà thầy toán không hiểu Sái giờ chiều, rạp chiếu bóng đã đông nghẹt. Hàng ghế danh dự dành riêng cho quan khách và các thầy có một ghế ghim miếng giấy: "Ghế của trường ban Văn Tùng". Bấy giờ, chương trình bắt đầu Tùng chải đầu cánh phụng bóng loáng. Anh ta mặc sơ mi màu xanh đậm, quần nhạt và thắt cà vạt màu quần. Trông Tùng giống kép hát! Không nghệ sĩ học trò tí nào Tùng lăng xăng đi lên, đi xuống. Tôi đã ghi tên hát một bài nên được đeo cái huy hiệu của ban tổ chức. Tôi đứng ở cửa rạp, đợi Phụng. Các thầy và quan khách đã tới đông đủ mà Phụng vẫn chưa tới .

Nghệ sĩ Văn Tùng kiêm thi sĩ tác giả Bốn Câu Phụng Vĩ chạy ra hỏi tôi:

--Em tới chưa ?

Tôi giả vờ ngớ ngẩn :

--Em nào ?

--Phụng, Hồng Phụng !

--Chưa .

--Tôi gửi giấy mời riêng nàng. Em tới, bạn dắt lên hàng ghế danh dự, chỗ ghế ghim mẫu giấy "Ghế dành riêng cho trường ban Văn Tùng" giùm tôi nhé !

--Đồng ý .

--Chương trình có em xuất hiện đấy. Bạn nhớ vỗ tay thật giòn giã .

Văn Tùng vội vàng chạy vào rạp. Bên trong, những màn chào cờ, mặt niệm đã xong xuôi. Văn Tùng đang bị bỏ đọc chương trình buổi liên hoan tất niên. Phượng tới đúng lúc đó. Tôi hỏi, giọng đầy hờn ghen, trách móc :

—Có một ghế danh dự của Phượng, Phượng ngồi đó chứ ?

Phượng lắc đầu :

—Anh cho Phượng chỗ nào cũng được nhưng phải ở cạnh anh.

—Anh Tùng gửi giấy mời ...

—Chắc Phượng quên không lục ngăn bàn !

Tôi muốn nắm tay Phượng nói một câu thật nồng nàn như tháng giêng, thật ngon như tháng giêng ... Nhưng tôi không dám nắm tay Phượng, không thể nghĩ nổi câu nói :

—Mình vào thôi .

Hai chúng tôi vào rạp. Phượng hỏi :

—Ngồi đâu ?

Tôi nói :

—Đứng. Phượng đến muộn hết chỗ rồi. Tôi quên nhận chỗ cho Phượng, quên nhận chỗ cho cả tôi .

Phượng cười (Phượng cứ cười hoài. Bao giờ tôi thấy Phượng khóc ?) Nàng bảo :

—Đứng càng tốt. Nghe anh hát xong Phượng về .

—Nhớ tôi hát sau cùng ?

—Phượng cũng vẫn chờ nghe anh hát .

Tôi thấy trong tôi ngập lụt cảm xúc. Và tôi nguyện rửa tôi đã quên ngấm khuôn mặt. Phượng chiều nay. Trưởng ban Văn Tùng giới thiệu một đại diện học sinh lên đọc bài chúc tết thầy, phụ huynh, quan khách và bạn cùng trường. Anh đại diện được coi như niên trưởng của lớp đệ tứ. Anh đã hai mươi sáu tuổi, một vợ, ba con vàng chúng tôi quen đùa là học sinh râu . Bài chúc tết của anh rất cảm động. Phượng nói nhỏ bên tai tôi :

—Ở Hà Nội không có màn này .

Sau bài chúc tết thắm thiết tình nghĩa luân lý giáo khoa thư, trưởng ban Văn Tùng bước ra mi cô :

—Thưa quý thầy, thưa quý vị, sau đây là mục "Bông hồng tình nghĩa " chúng con kính dâng quý thầy, quý vị ...

Tùng nhìn xuống đám khán giả :

—Xin mời chị Trần Thị Hồng Phượng ...

Phượng bối rối :

—Chết rồi !

Tôi trấn an nàng :

—Phượng lên gắn hoa hồng vào áo của các thầy và quan khách. "Nó" đã ghi tên Phượng vào chương trình .

Tôi khích lệ Phượng :

—Phượng lên đi, tôi đưa Phượng lên .

Phượng nghe lời tội Nàng thần thờ bước lên phía sân khấu Lòng vừa giận dữ vừa lo âu Dường như, mặt nàng đỏ hồng vì xấu hổ. Dưới ánh đèn, Phượng rục rịch, Phượng tuyệt vời Đêm nay sẽ có bao nhiêu cậu học trò hút thuốc lá, bao nhiêu cậu học trò thức trắng đêm làm thơ, bao nhiêu cậu tưởng đã yêu Phượng. Người ta vỗ tay hoan hô Phượng. Người ta ngợi ca sắc đẹp của nàng. Một cô nữ sinh khác bê một cái khay đồng phủ lụa trắng và trên lớp lụa trắng là những bông hồng tươi với cuống dài đã lấy hết gai rạ Phượng đến trước từng thầy, từng vị quan khách. Mỗi lần nàng gài một bông hồng lên áo thầy là mỗi lần tiếng vỗ tay muốn vỡ mái rạ chiếu bóng. Màn này chấm dứt, hai chúng tôi lại về cuối rạp, đứng ở chỗ cũ .

Phượng hậm hực :

—"Nó " là ai hở, anh Chương ???

Tôi nói :

—Thi sĩ Văn Tùng !

Phượng khó chịu :

—Bốn câu thơ của ông ấy nên gửi đăng vào mục "vui cười". Phượng biết rồi, ông ấy đã viết cho Phượng những bức thư gửi "cô nương, ái khanh "...

Tôi hỏi :

—Làm sao Phượng biết ?

Phượng đáp :

—Thấy nét chữ trong cái giấy mời Thi sĩ Văn Tùng thích đùa, Phượng sẽ đùa cho ông ấy biết tay.

Phượng cứ hậm hực, cứ cau có như thế đi Tôi sung sướng lắm. Nàng bảo tôi :

—Anh giục "nó " cho anh hát trước đi Chúng mình về sớm, dạo phố đêm những cây hồi.

Tôi chiều ý Phượng ngay Tùng bằng lòng. Bắt đầu phần nhạc kịch bằng bài hát "Em tôi" của Lê Trạch Lưu do Văn Tùng tay đàn miệng cạ Rồi đến "Ai về sông Tương" của Thông Đạt do Ái Phượng đơri cạ Rồi đến "Thơ Ngây" của Anh Việt do Hoài Phượng trình bày Những "ca sĩ" này đã là những thi sĩ xuất hiện trên bích báo Xuân Hồng. Ái Phượng là Nguyễn Văn Thúc. Hoài Phượng là Nguyễn Văn Tại Hai tên "cục bột" , ngớ ngẩn nhất lớp mà cũng biết yêu Phượng. Thi tôi, tôi cần yêu Phượng hơn họ . Đến lượt tôi lên hát. Tôi

hát bài "Ngày Ấy" của Johann Strauss bằng tiếng Anh. "Ngày ấy, chúng mình còn niên thiếu, em đã nói em yêu anh. Vào một buổi sáng tháng Năm rực rỡ, em nhớ chứ ? " Tiếng vỗ tay cuối cùng vọng lên từ một góc cuối rạp. Tôi xúc động. Tôi muốn ngất đi Không ai hỗ "bis" cả. Cần gì. Tôi đâu hát cho họ . Tôi chỉ hát vì Phượng, cho Phượng. Tôi xuống sân khấu về chỗ có Phượng. Và chúng tôi rời khỏi rạp. Chúng tôi lại đi khắp phố tỉnh lỵ đếm những cây hồi Mưa xuân đã rắc bụi Mưa xuân rắc bụi lên tóc chúng tôi .

—Anh Chương ?

—Hở ?

—Phượng bằng lòng quá. Bài hát có câu "vào một buổi sáng tháng Năm rực rỡ ... " Tháng Năm sắp tới hẳn sẽ rực rỡ .

—Tháng năm sắp tới, những cây hồi chúng ta đang điê"m sẽ có hoa và mùi hoa hoi thơm li hoa hoi .

—Vào tháng Năm ?

—Vâng, vào tháng Năm .

—Tháng Năm hoa phượng nở rợp trời tỉnh lỵ .

—Chúng ta sẽ đi nhặt hoa phượng ép vào vở như "ngày ấy, chúng ta còn niên thiếu ."

Hai đứa gần gũi nhau hơn đêm Giáng Sinh vừa qua Trời không có sao Đêm cuối năm mù mịt. Mưa xuân lại rắc bụi đến nỗi những ngọn đèn đường cũng mờ ảo Mưa xuân rắc bụi cho chúng tôi Tuy thế, những con phố chúng tôi đi qua vẫn đủ sáng, vẫn đủ ánh sáng dẫn vào lối mộng. Phượng nói :

—Phượng đã thuộc bài thơ "Tương Tư Thảo " của anh rồi .

—Nó đâu đáng học thuộc .

—Anh nói vậy Phượng sẽ giận anh đó .

—Thì thôi .

—Nhưng Phượng trách anh nhiều . Tại anh đăng cái cảm tưởng về ô mai của anh, ký tên Phượng nên Phượng nhận được nhiều gói ô mai ở ngăn bài học. Có lẽ, Phượng nên mở cửa hiệu bán ô mai À, anh Chương ...

—Hở ?

—Mai Phượng lên Hà Nội .

—Phượng giận tôi à ?

—Phượng lên Hà Nội ăn tết . Nghỉ học rồi mà, ăn tết xong, Phượng sẽ về Thái Phượng còn nhiều chuyện muốn nói với anh. Ta đợi tháng Năm nhé !

—Điều Phượng muốn tôi tặng ?

—Ăn Tết xong đã. Anh mau quên quá .

--Tôi sốt ruột .

--Một giám tương tư thảo sẽ giúp anh bớt sốt ruột. Anh có muốn tiễn chân Phượng không .

--Không .

--Tại sao ?

--Tiễn chân Phượng, tôi sẽ buồn lắm .

--Tùy anh. Mai Phượng đi chuyến xe buýt giờ .

Tôi đưa Phượng về nhà. Và quên mất thị xã có bao nhiêu cây hội Ngày mai Phượng lên Hà Nội Ngày mai tôi ở lại thị xã đìu hiu này Tôi biết Phượng sẽ trở lại Thái nhưng vẫn tưởng Phượng đi mãi không về. Tình yêu vĩnh cửu Tại sao khi yêu người ta cứ ngỡ tình yêu chóng phai phả Tại sao tôi đã ngỡ tôi đang mất Phượng, mất Phượng từ lúc một mình trên đường khuya dưới trời mưa bụi Đêm Giáng Sinh vừa qua, Phượng bảo Phượng thương những con đường thiếu ánh đèn điện. Đó là những con đường mù. Con đường tôi đang đi về nhà tôi là con đường mù. Tất cả những con đường khi người yêu xa vắng để ta lầm lũi cô độc đi đều là những con đường mù, những con đường câm. Bắt đầu từ bây giờ, cả bầu trời trên tôi, cả không gian quanh tôi, cả nhân gian gần tôi đã mù và câm. Tháng giêng cũng câm. Mùa xuân câm luôn. Và Tết câm nốt. Tôi ghét Tết. Tôi thù Tết. Hỡi Tết, hãy chóng qua và chóng tàn cho Phượng trở lại kéo tôi giết Tết. Bất chợt, tôi vớ được tâm sự nào nùng về Tết: "Tôi có chờ đâu có đợi đâu, Mang chi Xuân lại gọi thêm sầu Với tôi tất cả như vô nghĩa, Tất cả không ngoài nghĩa khổ đau ... Ai đâu trở lại mùa thu trước ? " Phải, tôi muốn trở lại tháng chín, muốn tìm lại chút xao xuyến đầu tiên từ mùi thơm của hương tóc Phượng .

Có lẽ, sáng mai tôi sẽ ra bến xe Tôi sẽ đứng nấp một chỗ tiễn chân Phượng. Rồi tôi sẽ về hút nhiều thuốc lá nhớ Phượng. Nhớ Phượng châm thuốc lá. Khói huyền bay lên sao .

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Hai

Nếu Phượng ở lại Thái ăn tết nhỉ? Tôi đã định đêm Giao Thừa rủ nàng đi hái lộc. Và chiều mùng một mời Phượng tới nhà tôi Tôi muốn khoe với mẹ tôi người bạn gái đầu tiên của tôi Chắc hẳn mẹ tôi sẽ làm Phượng sung sướng. Mẹ tôi sẽ mừng tuổi Phượng, sẽ khen Phượng hiền Phượng đẹp, sẽ bảo Phượng năng đến thăm mẹ tôi và giữ Phượng ở lại chơi tam cúc. Nhưng Phượng đã lên Hà Nội Phượng mang theo mùa xuân của tôi lên Hà Nội rồi Tôi ở lại Thái, buồn như chưa bao giờ buồn thế. Tôi bỗng thấy tôi gần gũi thi sĩ của tháp Hời, của những bóng ma chập chờn trên một cơ đồ tan nát. Tôi ngâm thơ thù ghét mùa xuân của ông :

Có một người nghèo không biết tết

Mang li chiếc áo độ thu tàn

Có đứa trẻ thơ không biết khóc

Vô tình bỗng nổi tiếng cười ran

Chao ôi mong nhớ ôi mong nhớ

Một tiếng chim thu lạc cuối ngàn

Tôi đi tìm những thi sĩ ghét mùa xuân trong cuốn "Thi nhân Việt Vam". Chỉ gặp một người!

Lúc này tôi yếu đuối quá tôi cầu cứu các thi sĩ. Đọc bài "Mùa Xuân Chín " của Hàn Mặc Tử, suy nghĩ mông lung .

Trong làn nắng ửng khói mơ tan

Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng

Sột sọat gió treu tà áo biếc

Bên giàn thiên lý bóng xuân sang

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời

Bao cô thôn nữ hát trên đồi

Ngày mai trong đám xuân xanh ấy

Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi

Khách xa gặp lúc mùa xuân chín

Lòng trí băng khuâng chợt nhớ làng

Chị ấy năm xưa còn gánh thóc

Dọc bờ sóng vắng nắng chang chang

Ngày mai, có thể, Phượng không về Thái nữạ Nàng bỏ cuộc chơi của những anh học trò yêu nàng gửi thư tình dưới ngăn bàn học của nàng. Nàng đã bỏ cuộc chơi đêm bóng đèn điện tình nhỏ, đếm những cây hồi với tôi Ngày mai, tôi lại có dịp oán giận nó và đầu hàng nó bởi tôi chẳng biết nó ra sao Ba ngày Tết chán nản. Tôi nằm trong buồng nhắm mắt ôn những kỷ niệm về Phượng, bắt đầu từ một buổi sáng tháng chín. Từ một buổi sáng tháng chín, Phượng nhớ chưa ? Tháng chín chứ không phải tháng Năm. Kỷ niệm về Phượng không xoa dịu tâm hồn tôi, chỉ làm tâm hồn tôi ray rứt và tưởng chừng sắp nổ vỡ. Có ai như tôi Người mình yêu vừa xa mình khoảnh khắc đã ngỡ nàng vĩnh viễn ra đi, nàng đã chết. Tôi lục lọi những bài thơ có nói tới Hà Nội, đập vỡ Hà Nội tìm Phượng. Tôi thất vọng. Ngoài Nguyễn Bính , không còn thi sĩ nào viết về thành phố có Phượng của tôi Nhưng Hà Nội của Nguyễn Bính thể lượng quá, vàng vọt quá.

Chiều về chậm chậm trong hiu quạnh

Tơ liễu theo nhau chảy xuống hồ

Tôi thấy quanh tôi và tất cả?

Châu thành Hà Nội chít khăn sô

Đó, Hà Nội của Nguyễn Bính.

Sáng nay sau một cơn mưa lớn

Hà Nội bùng lên những nắng vàng

Có những cô nàng trinh trắng lắm

Rõ ràng theo vết bánh xe tang

Rõ ràng Hà Nội chết chóc. Hà Nội đang là không gian quạnh hiu của tôi Tôi mơ hồ thấy

Phượng đã chết như Nguyễn Bính tả trong "Đám ma người trinh nữ ". Và tôi đây này :

Nàng đã quan đời để tôi nay

Có chàng đi hứng gió heo may

Bên hồ để mặc mưa rơi ướt

Đếm mãi băng quơ những dấu giày

Người ấy hình như có biết nàng

Có lần toan tính chuyện sang ngang

Nhưng hồn nàng tựa con thuyền bé

Đã cắm nghìn thu ở suối vàng

Như thế tàn nhẫn quá, kinh khủng quá. Không, Hà Nội nơi Phượng đang ăn tết không thể kinh khủng như thế. Cảm ơn Nguyễn Bính, ông còn một Hà Nội khác :

Hà Nội ba mươi sáu phố phường

Lòng chàng trót để một tơ vương

Hà Nội ba mươi sáu phố phường. Phượng ở phố nào, lòng tôi tơ vương phố đó. Phượng chưa thể "theo chồng bỏ cuộc chơi" được. Phượng sẽ trở lại Thái, chờ tháng Năm hoa hồi ngát thơm và chờ tôi thi đỗ. Phượng đã xin tôi một điều Tôi sẵn sàng cho Phượng. Phượng sẽ trở lại Thái nhận một điều mà nàng biết tôi có. Tôi cần tặng Phượng một sự ngạc nhiên. Tôi vùng chạy ra phố. Nắng xuân rực rỡ. Nắng xuân làm khô trận mưa sầu thảm trong hồn tôi Tôi quên hết những gì tôi đã nghĩ vẫn vơ từ hôm Phượng xa tôi Đúng là tôi mưa nắng bất thường, tôi vừa lớn không hiểu nổi tôi "Vào buổi sáng tháng Năm, hồi chúng mình còn niên thiếu, em đã nói em yêu anh." Bao giờ tôi có thể nói cho riêng tôi nghe câu đó, hát cho riêng tôi nghe câu đó. Tháng Năm, hoa hồi ngát thơm. Tháng Năm hoa phượng nở rộ thị xã. Em sẽ nhặt hoa Phượng ép vào trang vở .

Phượng ơi,

Hôm nay là mùng bốn. Tết sắp tàn. Còn bốn hôm nữa chúng mình sẽ đi học. Phượng có về kịp hôm đó? Tôi nghĩ phải viết thư giục Phượng về sớm. Nhưng tôi không biết Phượng ở phố nào trong ba mươi sáu phố phường Hà Nội Vậy tôi viết xong, tôi sẽ xé thuốc lá cuốn bằng giấy viết thư cho Phượng rồi hút thuốc, nhả khói cho khói bay lên tới vì sao rặng khênh. Hẳn vì sao sẽ lung linh. Và tôi hiểu Phượng đã nhận được thư của tôi Từ hôm Phượng đi, tôi buồn vô cùng. Tôi không hiểu tại sao tôi buồn. Nhưng, có lẽ, một phần vì Phượng đấy Tôi bỗng nhớ một người Theo lời Phượng dặn, khi nhớ tới một người thì hút một điếu thuốc lá sẽ bớt nhớ. Tôi hút rất nhiều điếu thuốc lá mà nỗi nhớ cứ bám chặt hồn tôi Tại sao thế, Phượng? Tôi lại thấy điều này: Mùa đông đã qua, không còn những hôm lạnh buốt, song tôi vẫn nghe giá lạnh đầy lòng. Tại sao thế, Phượng? Những con đường chúng mình đã qua trở nên tầm thường. Chúng nó mù cả rồi, dù đêm đêm những ngọn đèn điện còn chiếu sáng. Ngày xưa, tôi không chú ý tới những điều nhỏ mọn quanh mình, tôi thấy chúng vừa nhỏ vừa tầm thường chẳng mang một ý nghĩa nào Bây giờ thì khác. Thí dụ những cây hồi Có thể, những cây hồi sẽ nở hoa vào tháng Năm như mọi tháng Năm. Cứ tháng Năm sang là hồi nở hoa Đều đều Đơn giản. Bây giờ thì khác. Những cây hồi mong đợi chóng đẻ "n tháng Năm để đưƠ.c nở hoa, được tỏa mùi thơm lạ lùng cho Phượng ngửi vì Phượng thích ngửi hoa hồi về đêm. Thí dụ những cây phượng. Chúng cũng nôn nao trông chờ tháng Năm. Vì chúng biết "t PHượng sẽ nhặt cánh hoa rơi ép vào vở. Ngay cả trái ô mai, vì Phượng, cũng có một lớp huyền thoại bọc bên ngoài PhưƠ.ng xa không gian này, những cây hồi, những cây Phượng, những trái ô mai héo hắt. Phượng biết thế không? Xin lỗi Phượng, tôi cần hút một điếu thuốc. Xong rồi sẽ viết tiếp cho Phượng ...

...

Phượng ơi ,

Tôi đã đốt xong một giúm tương tư thảo và tôi nhận ra một điều mới lạ. Phượng muốn biết điều mới lạ của tôi không? Điều mới lạ do tôi khám phá khác hẳn lời dặn dò của Phượng. Nghĩa là, khi ta nhớ tới người nào đó, ta đổi một điều thuốc, ta sẽ đốt thêm nữa và đốt mãi mãi đến lúc không còn thuốc để mà đốt. Giản dị quá mà, Phượng. Bởi vì nỗi nhớ chẳng biết tính bằng cách nào Người ta đã tính nỗi sầu bằng những nhịp cầu và niềm yêu bằng ngón đĩnh. Chắc Phượng còn nhớ những câu ca dao hồi học đệ thất? Nhưng nỗi nhớ thì ca dao quên tính giùm. Thành thử người ta chỉ nói: "nhớ ai ra ngẩn vào ngơ", Nhớ ai ai nhớ bây giờ nhớ ai". Và nhớ, Phượng ơi, tôi nghĩ khó lòng đếm, khó lòng đo Đành bắt chước một vì sao đêm buồn: " Sao ơi, sao hơi nhớ ai sao mờ ? " Nhớ ai đó, sao mai cũng phải mờ nhạt, lười biếng chiều sáng. Vậy tôi nhớ người nào đó tôi không thể châm một điếu thuốc cho bớt nhớ. Một điếu thuốc châm, một vùng khói lan tỏa, một trời nhớ mờ mịt. Làm sao hết nhớ ? Tôi chợt nhớ Hàn Mặc Tử đã hỏi làm sao giết người trong mộng :

Trời hơi làm sao cho khỏi đói

Gió trắng có sẵn làm sao ăn

Làm sao giết được người trong mộng

Để trả thù ân ái phũ phàng .

Tôi nhớ như một thi sĩ nhớ :

Anh nhớ tiếng, anh nhớ hình, nhớ ảnh

Anh nhớ em, em hơi, anh nhớ em

Còn gì buồn bằng những buổi chiều êm

Mà ánh sáng hòa dần cùng bóng tối,

Gió lư ợt thu ợt kéo mình qua cỏ rồi

Đêm bằng khuôn đôi miếng lẩn trong cảnh

Mây theo chim về đẩy núi xa xanh

Từng đoàn lớp nhịp nhàng và lặng lẽ

Không gian xám tường sắp tàn lặng lẽ ...

Bầu trời nhớ mờ mịt của tôi không phải là không gian xám. Và nó không thể tan thành nước mắt. Nên tôi cảnh nhớ. Càng nhớ tôi càng cần đốt thuốc lá. Giá có Phượng mà nói về nỗi nhớ của tôi, chắc tôi sẽ ... bớt nhớ. Ước ao thế và tôi tưởng tượng Phượng đang ngồi trong lớp học giờ ra chơi, Phượng sẽ hỏi tôi : "Anh Chương đang nhớ ai thế ? " Tôi chối phắt tôi không nhớ ai cả . Tôi nhắc đến một người nào đó như thi sĩ Nguyễn Bính nhắc đến cô hàng xóm của ông. Phượng thuộc bài thơ ấy chứ? Tôi thì thích lắm. Nguyễn

Bình tả cô hàng xóm sống cô đơn mỗi ngày một lần hong tơ ướt ở mái hiên. Một hôm nàng quên hong tơ Chàng buồn rầu :

Cái gì như thể nhớ mong

Nhớ nàng, không , quyết là không nhớ nàng

Không nhớ nàng, nhất quyết không nhớ nàng. Đến khi hay tin nàng chết mới thú nhận :

Nghẹn ngào tôi khóc, quả tôi yêu nàng

Như thế, nhớ là yêu hay không nhớ là yêu Phượng sẽ nói nhớ là yêu, yêu là nhớ. Và nếu Phượng hỏi : "Anh Chương yêu người nào mà nhớ ghê thế ? " Tôi sẽ cười, giống Phượng ư cười: "Hắn Phượng biết tôi yêu người nào rồi, yêu từ dạo tháng chín, năm ngoái ". Tôi tưởng tượng rất tài nhưng tôi sẽ không dám, không bao giờ dám nói những gì tôi tưởng tượng với Phượng đâu Tôi thích nói dối Phượng. Và Phượng bằng lòng cho tôi nói dối Tôi sợ có lần tôi nói thật, Phượng cứ nghĩ tôi còn nói dối thì khổ sở lắm. Vậy tôi không nên nói thật chẳng? Không khi nào tôi nên nói thật là tôi yêu Phượng chẳng? Hay tôi chỉ nên nói dối tôi không yêu Phượng. Tôi xin phép Phượng được đốt một điều thuốc lá nữa, Phượng nhé !

...

Phượng ơi ,

Không một thứ gì có thể giúp ta vơi nỗi nhớ hay quên nỗi nhớ. Nhớ nó liền với yêu Yêu nhớ. Nhớ yêu Khi không yêu nữa thì hết nhớ. Hay khi hết nhớ là không còn yêu Nhớ nó sinh ra những biến chứng buồn khổ, dù người ta ngỡ ta yêu đã phụ bạc ta Tôi lấy thơ Nguyễn Bính kể cho Phượng nghe :

Quái lạ làm sao tôi cứ buồn

Làm sao tôi cứ khổ luồn luồn

Làm sao tôi cứ tương tư mãi

Người đã cùng tôi phụ rất tròn

Đó, Phượng biết chưa, nỗi nhớ nó hành hạ những kẻ mang nỗi nhớ tàn nhẫn thế đó. Tôi không hiểu Phượng đã nhớ ai Lại giờ Phượng chưa nhớ ai Phượng chỉ nhớ tôi một chút. Một chút, tôi sợ rằng Phượng sẽ giống một người ngấm nỗi nhớ :

Ngẩng đầu ngấm mãi chưa xong nhớ

Hoa bưởi thơm rồi đêm đã khuya

Phượng đã đọc "HỒN BƯỞI MƠ TIỀN " chắc Phượng phải nhớ đoạn anh chàng Ngọc lên chùa Long Giáng tìm cô Lan mà kể lẽ mình nhớ nhiều, càng tìm cách quên nỗi nhớ càng nhớ thiết tha Ca dao có hai câu diễn tả nỗi nhớ mà tôi thấy tuyệt vời :

Nhớ ai như nhớ thuốc Lào

Đã chôn điề"u xuống lại đào điếu lên

Kết luận: Không có cách nào làm quên được nỗi nhớ khi ta còn yêu Thuốc lá làm ta nhớ nhiều hơn. Tương tự thảo mà. Hoa+ c tôi đã hiểu nhầm ý của PHưƠ'ng. Là, hút một điếu thuốc lá mỗi ngày vào lúc nhớ người nào đó để khỏi quên người đó. Nếu vậy cần gì hút thuốc lá. Tôi chỉ cần ngồi lặng yên, chớp mắt giây lát là thấy người tôi nhớ hiện về bên tôi, vượt ve nỗi nhớ của tôi Tôi sẽ làm trái ý Phượng, tôi không hút một điếu thuốc nào nữa Và tôi nhớ những kỷ niệm làm thành nỗi nhớ của tôi, bắt đầu từ tháng chín năm ngoài Tôi yêu tháng chín. Tôi cũNg yêu tháng Năm. Tháng Chín của tim tôi hé mở và con chim xanh tình ái tự cánh rừng mơ rất xa bay về đậu ở cửa tim tôi Rồi con chim xanh tình ái không bay, không muốn bay Nó hát những khúc ca tuyệt diệu làm tôi ngẩn ngơ, rạo rực. Và tôi hiểu tại sao tôi ngẩn ngơ, rạo rực. Vì tôi vừa lớn. Tôi vừa lớn vào tháng chín. Vừa lớn để vừa biết yêu Biết yêu vào tháng chín. Nếu sau này trở thành nhạc sĩ, tôi sẽ sáng tác một bản nhạc , mở đầu bằng câu : "Anh biết yêu em ngày anh vừa lớn, vào một buổi sáng tháng chín ... "

Phượng, tôi xin lỗi Phượng, tôi không thể tiếp tục kể chuyện tháng chín của tôi. Tôi dừng bút , Phượng nhé !

Phượng chưa về Thái Ngày mai đã đi học rồi Buổi chiều hôm nay tôi qua nhà Phượng tán bạn tất cả. Tôi không dám vào nhà Phượng hỏi xem Phượng đã về chưa Tôi tìm được cái cơ rất hay: Bấm chuông nhà Phượng, có người sẽ ra hỏi tìm ai, tôi nói tìm Phượng, để làm gì, xin lại mấy quyển vở Phượng mượn từ trong Tết. Tôi bịa chuyện thế và sẽ biết Phượng về hay chưa Nhưng tôi không dám. Ngay cả những dòng chữ đã viết nắn nót trên giấy pelure xanh tôi cũng không dám nghĩ sẽ cho Phượng đọc. Và tôi đành cắt nhỏ dán vào cuốn nhật ký của tôi Tôi đứng dựa lưng vô cột đèn điện ở bên xe, hút thuốc lá, chờ chuyển xe cuối cùng. Chuyển xe chờ rất nhiều Hà Nội về. Chỉ thiếu mỗi mình Phượng. Ngày mai, lớp học vắng Phượng rồi "Đời vắng em rồi say với ai ? " Đèn nay tôi sẽ thao thức. Sáng hôm sau, tôi đi học sớm nhất thị xã, sớm nhất nước, sớm nhất thế giới Cổng trường chưa mở. Tôi leo cổng vào lớp. Gian lớp lạnh lẽo Nó sẽ lạnh lẽo hơn nếu sáng nay Phượng vắng ngồi Cảm thấy được vượt ve, an ủi Lừa tay vào ngăn bàn Phượng, tôi lôi ra nhiều gói ô mai và những bức thư Ôi, còn những anh học trò si tình hơn ta, đến sớm hơn ta! Tôi mỉm cười nhớ câu nói đùa của Phượng: "Có lẽ, Phượng sẽ mở cửa hiệu bán ô mai ". Hiệu bán ô mai của Phượng chắc là đặc hàng. Những cậu học trò tới hiệu của Phượng mua ô mai để bỏ vào ngăn bàn của Phượng. Phượng không cần ở rừng mơ, hái mơ làm ô mai Huyền thoại ô mai sẽ tuyệt vời, xứng đáng viết bài thơ thật dài đáng báo Tôi lượm hết ô mai của Phượng bỏ xuống ngăn bàn mình.

Khi sân trường đã lác đác vài cậu học trò, tôi bước ra khỏi lớp. Thi sĩ Văn Tùng xuất hiện.

Anh vỗ lấy tôi :

—Mấy ngày Tết bạn trốn đâu ?

—Nằm nhà .

—Bạn ốm à ?

—Vâng, tôi ốm .

—Em Phượng tới chưa ?

—Chưa .

—Em có cảm động cái màn tôi mời em lên hái hoa không ?

—Chị ấy giận bạn .

—Giận tôi ?

—Phải, chị ấy về sớm và lên Hà Nội ăn Tết .

—Bỏ mẹ !

Tùng buông hai tiếng không thơ mộng tí nào Khuôn mặt anh ta ngẩn ra và buồn thiu.

—Thế mà tôi tưởng ...

Tôi hỏi :

—Bạn tưởng sao ?

—Tôi tưởng Phượng cảm động. Còn về bài thơ bốn "câu phượng vĩ" của tôi ?

Tôi cần phải "hạ " thi sĩ Văn Tùng để trút vội nỗi buồn bực của tôi :

—Chị ấy bảo thơ của bạn ngắn quá .

Tùng hốt hoảng :

—Bài hát tôi hát tặng nàng ?

Tôi nói :

—Chị ấy bỏ về trước khi bạn gân cổ hát !

Tùng giậm chân, vò tóc :

—Tôi vụng về, tôi khờ khạo, tôi làm sai chương trình .

Tôi nhún vai :

—Bạn chê tôi ngu dốt về tình yêu mà ...

Tùng khế lắc đầu:

—Về tình yêu, ai cũng ngu dốt, khờ khạo bạn ơi !

Tùng nắm tay tôi :

—Nhờ bạn xin lỗi Phượng giúp tôi nhé !

Tôi thở dài :

—E rằng chị ấy không còn học ở trường này nữa .

Tôi vào lớp. Và lớp học, buổi sáng hôm nay, như tôi đoán trước, lạnh lẽo làm sao Bàn đầu -- bàn dành riêng cho Phượng -- trống vắng. Tôi nhìn qua khung cửa sổ, thấy khoảng trời nhỏ bé của tôi u ám. Lớp học giống hết buổi chiều mưa dầm gió bắc. Chẳng riêng gì tôi, hầu như tất cả học trò lớp đệ tứ đang ngẩn ngơ tiếc nhớ. Tôi ngó xuống : Các thi sĩ Ái Phượng, Hoài Phượng đều lơ đãng nhìn ra sân trường. Họ tương tự Phượng. Sách vở buổi sáng nay là giấy cũ. Chữ nghĩa sáng nay là trò đùa Tùng bỏ ngang giờ học, vở cuộn tròn đút túi quần sau dờn khỏi lớp. Nếu tôi ra bờ sông, tôi sẽ gặp Tùng lang thang trên con đê dài hun hút hay ngồi hút thuốc lá nhìn dòng nước lững lờ. Khi cậu học trò buồn về chuyện tình yêu, cậu chỉ biết làm thế. Rồi đêm nay, cậu sẽ dẹt những vản thơ Biết đâu, ngày mai, cậu chả trở thành thi sĩ lừng danh. Tinh lý vốn hợp với thi sĩ. Những bài thơ, những truyện ngắn hay nhất đều đã được sáng tác ở tinh lý. Thủ đô là không khí ồn ào của báo chí. Tinh lý mới là không khí khoáng đạt của thơ và trầm lắng của văn chương. Tôi bỗng hối hận đã làm Tùng tuyệt vọng. giờ ra chơi, tôi bỏ trường lớp đi tìm Tùng. Tôi ra bờ sông. Tùng đang ngồi quay lưng về thị xã. Anh hút thuốc và thả mắt sang xóm làng bên kia. Tôi đến gần anh ta .

--Tùng ...

Anh bình thần nhả khói thuốc rồi nói :

--Bài thơ của tôi ngắn thật. Tôi tiếc chúng ta không còn dịp làm bích báo Tết .

Tùng rút thuốc mời tôi :

--Bạn nên hút với tôi vài điếu .

Anh tâm sự :

--Phải nhận thằng Ái Phượng và thằng Hoài Phượng làm thơ hay hơn tôi.

Tôi hỏi :

--Còn thằng M. Chapitres ?

Tùng khinh bạc :

--Thơ của nó không dính dáng gì tới tôi Nó hay hơn Nguyễn Bính cũng kệ nó. Nhưng tất cả đều vô nghĩa Vì nàng đã xa đây Tôi vụng về quá làm nàng giận tức bỏ đi .

Tôi anh ủi Tùng (Cũng để an ủi tôi):

--Bạn ơi, Phượng sẽ trở lại .

Tùng vất điếu thuốc lá :

--Nàng sẽ trở lại ?

Tôi gật đầu :

--Phượng hứa với tôi Phượng sẽ trở lại .

Đôi mắt Tùng không còn vẩn một chút mây buồn nào Bây giờ, đôi mắt ấy ngập nỗi hân

hoan :

—Tôi phải xin lỗi nàng bằng một bài thơ dài hơn .

Tùng đứng dậy, vỗ vai tôi :

—Bạn Chương ...

Tôi cười :

—Tôi đây .

—Gần gũi bạn tôi ngở gần gũi nàng, tôi ngở hương thơm nàng phảng phất đâu đây .

—Bạn mơ màng đấy .

—Tôi mơ màng à? Vâng, tôi mơ màng. Tôi mơ màng. Tôi định sẽ bỏ thi kỳ này nếu nàng không trở lại Ôi, chỉ cần nàng bảo "Tùng, anh phải đi", tôi sẽ đi ngay. Tôi sẽ uống cà phê đặc thức khuya học bài ... Tôi chờ nàng ra lệnh .

—Chúng ta về phố .

Tùng theo tôi ngay Chúng tôi gặp hai thi sĩ Ái Phương và Hoài Phương bỏ lớp ra bờ sông. Tôi bảo Tùng :

—Ái Phương, Hoài Phương kia kia !

Tùng cười ngạo mạn :

—Hai thằng cả quỳnh ấy cũng biết yêu Phương thì tôi cần yêu Phương gấp ngàn lần.

Tùng nheo mắt :

—Bạn Chương, bạn đại quá, tôi như bạn tôi đã yêu PHương và tôi chắc đã được Phương yêu ...

Tôi lặng thinh. Ngày nào đó tôi phải kể chuyện này cho Phương nghe Chuyện ba bốn anh học trò mê Phương ra bờ sông nhớ Phương. Và một anh mắng tôi ngu vì đã không biết yêu Phương. Tôi chắc Phương sẽ nói tôi bịa đặt .

Anh Chương ,

Phương bị cảm sốt và Phương không về kịp vào ngày đi học. Phương định viết thư báo tin anh biết từ hôm mùng bốn nhưng Phương đã không thể rời khỏi giường bệnh. Anh Chương đừng nghĩ Phương vô tình nhé! Chiều nay Phương thấy khỏe khỏe, Phương ngồi dậy viết thư NHIN tấm lịch mới rụng ròi Đã mùng bảy Thu8 tới anh phải mùng mười Tết ở Hà Nội chán lắm. Nếu Phương nói Phương muốn ăn Tết ở thái, anh Chương có tin Phương không? Phương gặp đông đủ bạn cũ. Phương cho họ đọc huyền thoại ô mai của anh, lập tức, các hiệu bán ô mai đất hàng ghê quá. Ấy là nhờ anh. Phương khoe anh với họ và họ ước ao được về Thái học. Phương tả đêm Giáng Sinh đi đếm bóng đèn điện, đêm tất niên đi đếm những cây hồi với anh, họ lắng tai nghe Phương cũng nói vào tháng

Năm, hoa hồng sẽ thơm ngát. Mồng một, Phượng đi lễ ở đền Ngọc Sơn xin hai quả th? một quả cầu vận cho Phượng, một quả cầu ... thi đỗ cho anh. Phượng nhờ ông thầy ngồi ở đầu cầu Thê Húc đoán về giùm anh. Thánh bảo năm nay anh thi đỗ. Vậy anh nên mừng đi là vừa. Buồn cười ghê, anh Chương ạ, Phượng không xin thẻ tình duyên mà ông thầy cứ bảo thánh dạy Phượng duyên may tình đẹp làm Phượng xấu hổ đỏ mặt. Phượng đã đứng giữa cầu Thê Húc, dựa vào thành cầu nhìn xuống nước hồ Gươm. Lúc ấy, Phượng ao ước có anh đứng cạnh để nói chuyện gì đó ...

Thời đợi về Thái sẽ kể anh nghe nhiều. Anh đừng viết thư trả lời Phượng. Vì Phượng sẽ về, chậm nhất là ba bốn hôm nữa. Phượng đã mua sẵn một hộp dầu Con Hổ. Anh biết làm gì chưa. Lần này chắc phải bóp tay sau khi mượn vở của anh về chép bài. Phượng không hỏi anh Tết ở Thái có vui không đâu. Anh sẽ nói anh vui. Anh hay nói dối Phượng. Anh bảo anh không tiễn chân Phượng thế mà Phượng ngồi trên xe trông rõ anh đứng sau cột đèn điện hút thuốc lá. Nhưng Phượng cứ thích anh nói dối. Anh không là anh có. Chớ một lần nào anh có với Phượng, anh Chương nhé! Bởi anh có là anh không. Và Phượng sẽ buồn biết mấy. Đêm Giao Thừa, Phượng đi hái lộc cho cả anh đấy. Phượng sẽ đem về biếu anh một nhánh lộc tượng trưng. Phượng có hàng trăm chuyện nói với anh. Hẹn gặp anh ở Thái, Phượng đừng bút đây. Chúc anh nhớ lời thánh dạy.

Phượng

T.B. -- Hút ít thuốc lá thôi nhé. Kẻo vàng phổi, ho lao đấy.

Nhận thư Phượng sáng nay. Nàng gửi về trường. Nếu sáng nay tôi trốn học thì thêm một ngày buồn nhớ. Mồng mười rồi. Phượng tính đúng ngày thư tới. Tôi cần thư, đọc tên người gửi, tâm hồn xao xuyến lạ lùng. Tôi nhét thư vào túi áo. Thư Phượng áp gần trái tim tôi. Không bao giờ ta nên bỏ thư của người yêu vào bóp hay túi quần. Tôi lại trốn học. Lúc này m + i cần trốn học. Tôi không ra bờ sông nữa. Bờ sông thương quá. Bờ sông của các thi sĩ Văn Tùng, Ái Phượng, Hoài Phượng, những kẻ yêu và chắc chắn không được yêu. Tôi đến một phố vắng, ngồi dưới gốc cây hòe, bóc thư ra đọc. Tôi học thuộc lòng thư của Phượng. Tôi muốn bỏ thư vô miệng nhai nát và nuốt đi. Nhưng để dán vào nhật ký của tôi sướng hơn. "Thư thì ngọt như suốt đời mộng ảo" Tôi bỗng yêu mùa xuân. Tôi thấy tôi vừa được mừng tuổi xứng đáng. Xuân của tôi, bây giờ, là xuân hồng, xuân thắm. Tôi huýt sáo gió một bản luân vũ ca ngợi xuân và tuổi trẻ của nhạc sĩ La Hối Tường như lá đã đầu cành và lá đang reo vui. Tường như chim đã về hóp và chim đang nghe tiếng hót của tình yêu. Quanh tôi, trời đất mỞ hội. Tôi muốn phổ nhạc bức thư của Phượng. Để hát mỗi khi nhớ Phượng. Nhưng tôi đã thuộc rồi. Tôi hát hay tôi ngâm hay tôi lẩm nhẩm đọc cũng là tôi.

tặng kính tình yêu của tuổi vừa lớn. Tôi bỏ gốc cây hồi, bước nhanh về trường. Ngồi trường đẹp quá. Bạn bè dễ thương quá. Kể trốn học đã tình nguyện trở về vào giữa giờ học. Tôi ngồi trên ghế gỗ ngồi trên ghế đệm có lò xo Êm ái Lãng lãng. Tôi thả mắt qua khung cửa sổ. KHoảng trời quen thuộc của tôi lại đủ sắc mây Thoang thoang mùi hương tóc Phượng. Tôi mơ hồ thấy Phượng rực rỡ quay xuống, mỉm cười :

—Anh nhớ Phượng không ?

—Nhớ nhiều .

—Khi nhớ Phượng anh làm gì ?

—Tôi buồn khổ .

—Rồi anh làm gì ?

—Tôi sợ Phượng chết .

Niềm vui đến với tôi bất ngờ nên rạo rực. Và tôi muốn phơi bày niềm vui của tôi Giờ ra chơi, tôi khoe Tùng :

—Phượng sắp trở lại Thái .

Tùng hớn hờ :

—Bao giờ ?

—Hai, ba hôm nữa .

—Mỗi chiều tôi sẽ ra bến ô tô đợi nàng .

—Nàng về bằng máy bay .

—Sao bạn biết ?

—Nàng viết thư bảo tôi thế .

—Đây .

Tôi chỉ hco Tùng xem cái phong bì thư thôi Tùng cảm ơn tôi Anh ta nói :

—Tôi sẽ ra sân vận động mỗi ngày Chiều nay tôi phải tới chỗ bán vé máy bay .

Thị xã của tôi không có sân bay Trực thăng của quân đội Pháp dùng sân vận động làm bãi đáp. Gần đây, hãng Cosara mở đường bay Hà Nội -- Thái Bình, mỗi tuần một chuyến. Máy bay nhỏ bé của hãng Cosara có thể xuống sân vận động. Tôi nói dối Tùng. Tôi không muốn nói dối ạ Nhưng Phượng thích tôi nói dối .

—Bạn Chưa'ng !

—Gi đó ?

—Xin phép bạn tôi được loan tin cho hai thi sĩ cả quỳnh Ái Phượng và Hoài Phượng biết .

Tùng bỏ tôi Anh đi tìm Ái Phượng, Hoài Phượng. Tôi biết Tùng sẽ nói dối Tôi biết Tùng sẽ bảo Phư'ng gửi thư cho anh và gặt Ái Phượng, Hoài Phượng ra bến ô tô đón Phư'ng. Tin Phượng sắp về Thái loan truyền rất nhanh. Học trò đệ tứ bàn về Phượng.

Lại biến cổ mới! Lớp học ầm cúng. Đây tiếng thầm thì nhắc nhở ngày về của Phượng. Sáng hôm sau, tôi đề n lớp thật sớm, đã thấy ô mai và thư trong ngăn bàn của Phượng. Tôi mở một phong thư ra coi! Thấy anh học trò này tả nổi nhớ Phượng giống hệt mình. Anh ta dám gửi cho Phượng. Còn tôi thì ngập ngừng. Tôi tịch thu hết chiến lợi phẩm, định bụng sẽ làm quà tặng Phượng. Hỡi các bạn tôi, các bạn bắt tôi lao mình vào cuộc chiến đấu êm ái! Các bạn sẽ thua trận. Bởi vì, con gái chỉ yêu những anh học trò ngây ngô, khờ khạo! Con gái lại dễ mắc mưu! Vậy muốn được yêu, ta nên giả vờ ngây ngô, khờ khạo! Như tôi! Thi sĩ dạy tôi điều đó. "Anh là kẻ say mê nhưng nhút nhát".

Tôi đến nhà Phượng. Không có Phượng, tôi can đảm ghé lăm. Tôi bấm chuông. Người nhà Phượng chạy ra:

—Cậu hỏi ai?

Tôi vờ vắn:

—Đây có phải nhà cô Phượng?

—Vâng.

—Cô Phượng viết thư cho tôi nhờ tôi đến lấy những cuốn vở của cô ấy để chép bài giùm cô ấy những ngày cô ấy nghỉ học.

Tôi không run một tí nào! Người nhà Phượng tin tôi ngay, lấy hết vở của Phượng đưa cho tôi.

—Tên cậu là gì?

—Đạ, Tùng.

—Em Phượng về tôi sẽ nói cậu Tùng đã tới lấy vở của em.

Tôi chào bà chị của Phượng, bước nhanh. Thi sĩ Văn Tùng sướng nhé! Tôi đem những quyển vở của Phượng về, nằm ngửa trên giường và đặt chồng vở lên ngực. Tôi thở mạnh. Chồng vở nhấp nhô theo từng hơi thở của tôi! Những quyển vở của Phượng phải mang linh hồn tôi! Tôi ôm ấp chúng, vuốt ve chúng, triu mến chúng. Tôi đem chúng ra bàn học. Dở từ trang. Mỗi trang sách tỏa ngát mùi thơm của hương tóc Phượng. Tôi sung sướng chép bài giùm Phượng. Sung sướng như tôi ghi nhật ký. Tôi đang viết "Lưu bút" đây! Không còn gì tuyệt vời hơn. Buổi chiều thứ ba ra bến ô tô đón Phượng. Thấy hai thi sĩ Ái Phượng, Hoài Phượng và vài anh học trò cùng lớp thơ thẩn ở bến xe! Tôi vẫn đứng sau một một đèn điện. Sự thống khoái của tôi là biết nhiều người yêu một người và người ấy chỉ yêu tôi! Thi sĩ Văn Tùng, giờ này, chắc đang ngồi trên bờ tường thấp của sân vận động, buông thõng hai chân và hút thuốc lá. Tiếng máy bay nào đó ở tận bốn tầng mây cũng bắt trái tim anh ta đập mạnh. Tùng đang cười một mình. Anh tưởng đã cho Ái Phượng và Hoài Phượng ... lỡ chuyến đò.

Chiều nay không có nắng. Trời mưa xuân thật đẹp. Mưa rây lán bột xuống đầu tóc. Tôi mặc áo mưa kéo cao cổ lên. Nếu tôi có một chiếc măng tô như Kỳ Phát? Và chiếc mũ phớt. Thì tôi thám tử ra phết. Nhưng thế này đã là thám tử rồi! Tôi đứng chôn chân dưới cột đèn điện. Mưa xuân cứ việc rắc bụi. Điều thuốc trên môi không tắt. Khỏi thuốc quả đã sưởi ấm lòng kẻ chờ đợi! Vài anh học trò si tình đã bỏ cuộc. Rồi thi sĩ Ái Phượng cũng bỏ về. Yêu mà thiếu kiên nhẫn là văt đĩ! Yêu phải chịu khó lặn lội, mưa gió. Như tôi! Bến xe còn một mình thi sĩ Hoài Phượng. Tôi rời cột đèn điện, bước về phía Hoài Phượng, vỗ vai anh ta :

—Bạn đón ai ở đây ?

Hoài Phượng hất đầu. Nước mưa xuân rũ sạch ở mái tóc chải rất nhiều brillantine của anh.

—Đón một người .

—Ai ?

—Phượng ! Nàng viết thư dặn tôi ra đón nàng. Còn bạn ?

—Tôi đón chú tôi .

—Bạn quen Phượng mà nàng không báo tin cho bạn biết nàng trở lại Thái à ?

—Không. Nghe Tùng nói nàng dặn anh Tùng đón nàng ở ... phi trường !

—Nàng về bằng máy bay ?

—Tùng nói thế .

—"Nó " hại tôi rồi! Chào bạn Chương, tôi phải ra sân vận động ngay lập tức .

Hai nhà thơ sẽ gặp nhau ở sân vận động. Bến xe còn mỗi mình tôi ... Nhưng Phượng đã không về chuyến xe cuối cùng. Nàng không về đúng ngày nàng muốn về. Tôi lo ngại giùm Phượng. Hay Phượng chưa hết bệnh? Sáng hôm sau tôi vẫn đến trường sớm để thu lượm ô mai và thư tình trong ngăn bàn của Phượng. Tôi muốn trốn học. Song, trốn học thì không thể chép bài giúp Phượng được. Với người học trò si tình, khi tình yêu xa vắng, để diễn tả nỗi nhớ nhung thật thiết tha, chỉ còn cách trốn học và thức khuya làm thơ! Từ hôm Phượng lên Hà Nội, tôi thường nghỉ chuyện bỏ nhà đi giang hồ đây đó. Những tập báo xuân tôi đã đọc hết. Tôi mê những giai thoại về các nhà văn, nhà thơ. Tôi yêu Nguyễn Bình đã đành nhưng tôi thích cuộc đời vô định và bệnh hoạn của Hàn Mặc Tử. Tôi ước ao nhiều điều. Giá tôi nổi tiếng như Thanh nam, như Nguyễn Minh Lang, tôi sẽ viết một cuốn truyện dài dày bằng cuốn "Cuộc đời một thiếu nữ " hay "Cánh hoa trước gió ". Ở phương trời nào đó, Phượng sẽ đọc và, sẽ bồi hồi. Có lẽ, gặp Phượng tôi sẽ nói tôi phải trở thành tay văn sĩ nếu một mai tôi và Phượng vĩnh viễn xa nhau .

Lá thư của Phượng không cho tôi "nghĩ đại " rằng Phượng không trở lại Thái Hương tóc

Phượng còn thơm ngát ở những quyền vờ tôi đang ôm ấp, vuốt vẹ Tháng Năm – tôi viết hoa chữ N – Phượng nhớ chứ ? Tháng Năm những cây hồi sẽ nở hoa Tháng Năm, trời thật trong và trắng thật sáng. Chúng ta sẽ đi bên nhau thưởng thức mùi hoa hồi Con đường gần trường mình, Phượng biết không, phượng vĩ sẽ nở chói chang. Chúng ta sẽ bước trên những lớp xác hoa Phượng thương hoa, tôi bước nhẹ cho hoa đừng rướm máu Tôi còn muốn đi xa hơn, sau tháng Năm. Tôi thèm một miếng Hà Nội của Phượng. Ta sẽ ngồi bên hồ Trúc Bạch nghe gió lạnh đuổi nhau và kể chuyện miền Thái từ tháng chín năm ngoài năm xưa, năm nào ... Có thuở nào đó không, Phượng nhỉ, tôi mời Phượng về quê ngoại nhà tôi Đó là khung trời thơ mộng. Đó là rừng mơ nơi các vị hoàng tử trốn học đi săn tình yêu và đã gặp các nàng công chúa Quê ngoại nhà tôi thần tiên và đầy phép tích. Quê ngoại dạy tôi thương lá úa vàng chết để tôi có tháng chín bụi ngùi và gặp Phượng. Và yêu Phượng .

Phượng ơi ,

Ngày mai tôi vẫn đi học. Tôi nhớ lời thánh ở đền Ngọc Sơn dạy rồi Tôi sẽ đổ và hoa hồi sẽ thơm ngát suốt đời tôi Chiều nay, chiều mai tôi còn ra bến xe đón Phượng. Nhưng Phượng đừng hòng tôi nói có đón Phượng. Mãi mãi tôi nói không. Phượng thích h thế mà. Phượng thích là trời thích. Tôi đứng nấp ở cột điện ấy, Phượng nhớ rồi đó. Phượng hãy nháo nhác kiếm tôi và đưa tay vẫy vu vơ Tôi sẽ đưa tay vẫy lại Rồi Phượng xuống xe về nhà. Sáng mai chúng ta gặp nhau ở lớp học. Phượng có thể nhận ra hàng chục khuôn mặt bạn trai cùng lớp. Họ đi đón Phượng đó, Phượng ạ ! Phượng nói gì với họ tùy ý Phượng. Chỉ xin Phượng đừng cười Tôi muốn độc chiếm đôi môi Phượng. Tôi muốn Phượng cười vì tôi, cho tôi Rồi Phượng muốn gì ở tôi ? Một điều mà Phượng đã xin tôi dịp trước Tết, Phượng ngó đi, tôi cho Phượng ngay Tôi cho Phượng như cây hoa một đời chỉ nở hoa một lần và bông hoa duy nhất ấy chỉ dành để cho một người đã đi vào đời tôi Bằng yêu thương. Bằng hờn giận. Bằng nhớ nhung. Sẽ bằng đau khổ. Bằng nước mắt. Biết đâu được. Tôi ghét nước mắt, tôi ghét đau khổ .

Phượng ơi,

Tôi sẽ mơ ước nhiều đêm nay Tôi cầu khẩn bà tiên Tình yêu – tôi yêu cổ tích lắm – ban cho tôi một phép nhiệm mầu Là sáng mai thức dậy, thấy mình ở lớp học lúc nào và đang chuyện trò cùng Phượng .

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Ba

Phượng đó. Như một con chim đã trở về cành cây cũ của nó sau nhiều ngày soài cánh phiêu du, Phượng đã trở về ngôi ở chỗ cũ. Đón chào nàng nồng nhiệt nhất là những gói ô mai, những lá thư tình còn ngại ngùng chưa dám ký tên để trong ngăn bàn của nàng. Phượng đó. Nàng đâu biết, mới đây thôi, tất cả đều đã cam và mù và chết vì một lời nguyên nào đấy của bà tiên ác độc. (Tại sao đã là tiên lại còn ác độc ?) Khi Phượng vào lớp, tất cả đều sống dậy, mở mắt và lên tiếng. Bảng đen, bàn ghế, song cửa, bút mực cũng lên tiếng một lúc. Phượng đầy quây uy, phép tích mà nàng không rõ. Mà chẳng ai rõ, trừ những cậu học trò yêu nàng. Hương tóc Phượng thơm ngập gian lớp. Khuôn mặt Phượng rực rỡ làm ánh sáng của mặt trời ghen giận. Đôi mắt Phượng mơ hồ hơn, quyến rũ hơn. Tôi đến lớp muộn một chút Tôi cố ý đến sau Phượng. Phượng chào tôi bằng một nụ cười! Chờ tôi ngồi vào chỗ, Phượng quay xuống :

—Chào anh Tùng !

—Chào " cô nương " !

—Anh Tùng có mang vở tới cho Phượng không ?

—Có .

—Anh chép hết bài giùm chứ ?

—Chép hết .

—Vây đền công anh một hộp dầu Con Hổ .

Hai chúng tôi cười vui Tôi hỏi :

—Tại sao Phượng biết Tùng đến nhà lấy vở ?

Phượng nheo mắt :

—Bà chị của Phượng tả hình dáng anh chàng Tùng ấy .

Tôi nói :

—Lần sau tôi cải trang .

Phượng mỉm cười :

—Có ai trách anh dối đâu Anh sắp nói dối Phượng nếu Phượng hỏi chiều qua anh có ra bến xe đón Phượng không. Phượng biết anh nói dối nên không hỏi nữa Nhưng Phượng

...

—Nhưng Phượng sao ?

—Đoán rằng anh muốn vẫy tay chào Phượng ở sau một cột đèn. Phải thế không ?

—Không .

—Tiếng "không " của anh nghe thú vị quá. Phượng có nhiều quà cho anh lắm. Chiều nay, anh tới nhà Phượng nhé ?

—Tôi sẽ mang quà của tôi tới .

—Gi đó ?

—Những món để mở cửa hiệu .

—Biết rồi Trong ngăn bàn đang sẵn . Những bức thư gói những trái ô mai anh đứng bán ô mai với Phượng chắc là đắt hàng .

—Tôi đã nghĩ thế và nghĩ cả những trái ô mai đi đi về về ...

—VẬY phải thêm chân vào huyền thoại ô mai và anh nên cho giấy gói ô mai một huyền thoại .

—giấy gói ô mai tự nó nó đã có huyền thoại .

—Ra sao ?

—Những bức thư tình lén bỏ vào ngăn bàn học của cô bạn cùng lớp .

Phượng, tự nhiên , đập nhẹ lên tay tôi :

—Tuyệt diệu! Phượng không muốn anh tới nhà Phượng chiều nay đâu Mà muốn cùng anh ra bờ sông ngắm dòng nước tháng giêng .

Tôi cảm giác như Phượng vừa xoa chút dầu Con Hổ lên tay tôi Chát dầu thấm qua da, vào thịt và truyền đến tim một ấm nồng vừa độ. Tưởng tượng một ngọn cỏ buồn thiu sau những ngày mưa dầm chợt thấy ánh nắng đầu xuân. Tôi là ngọn cỏ ấy. Ngọn cỏ ngậm giọt sương và giọt sương lung linh dưới ánh nắng. Ngọn cỏ ngậm đầy tâm sự nhưng ngọn cỏ không biết kể lể tâm sự của mình cho ánh nắng nghe . Giời ơi, sao tôi có thể ngớ ngẩn thế! Bao nhiêu là nhớ nhưng. Nhớ nhưng tròn tháng giêng. Tháng giêng chỉ thiếu Phượng mười mười hai hôm cũng coi là thiếu Phượng đầy tháng. Nhớ nhưng muốn bỏ trường mà đi Nhớ nhưng muốn làm lãng tử trốn nhà phieu bạt, muốn trở thành thi sĩ để có lần được than thở giống Nguyễn Bính: "Mình tôi trời bắt làm thi sĩ ". Nhớ nhưng đốt hàng trăm điều thuốc. Vậy mà ngọn cỏ gặp ánh nắng, Ngưu Lang gặp Chức Nữ, đã chỉ nói những chuyện vớ vẩn. Thế gọi là tình yêu chăng ?

—Anh Chương !

—Đạ !

—Mới xa anh vài hôm anh đã quên .

—Hử ?

—Anh có nhớ Phượng không ?

—Nói dối hay nói thật ?

—Nói thật .

—Không, tôi không nhớ Phượng .

—Thế là anh nói dối Phượng sợ anh nói thật .

—Tôi đã nói thật .

—Anh nói dối .

—Thì tôi nói dối .

—Anh nhận được thư của Phượng chứ ?

—Thư nào ?

—Anh lại nói dối Thôi, Phượng không hỏi chuyện thư nữa . Mà Phượng cũng không gửi thư cho anh .

—Thế à ?

Hai chúng tôi nhìn nhau, thấy rõ tầm hồn nhau ở mắt của mỗi đứa. Phượng chưa nói. Phượng muốn xin tôi điều gì. Đã qua tết rồi. Chiều nay chắc Phượng sẽ nói .

—Anh nhớ chưa ?

—Nhớ gì ?

—Chiều nay chúng mình ra bờ sông .

—Tôi đón Phượng ở đâu ?

—Ở cổng trường .

Thầy đã vào lớp. Tôi trả Phượng những quyển vở. Chưa bao giờ tôi lắng tai nghe thầy giảng bài như bây giờ. Tôi nghĩ tới quẻ thẻ Phượng xin cho tôi và lời thánh ở đền Ngọc Sơn đã dạy. Có phải khi yêu nhau người ta thường cầu nguyện cho nhau. Tháng Năm chả còn bao nă. Tôi giống những cây hồi, những cây phượng, chờ đến tháng Năm sẽ nở hoả. Thầy nói tuần sau sửa soạn thi đệ nhị lục cá nguyệt. Thi xong đệ nhị lục cá nguyệt là vừa hết chương trình học. Chúng tôi sẽ có hai ba lần thi thử và các thầy sẽ nghiêm khắc, hạn định thì giờ đúng như ở trường thi thật. Tôi không lo ngại chuyện thi cử. Thánh ở đền Ngọc Sơn muốn tôi đỗ là Phượng muốn tôi đỗ. Tôi không cần biết đỗ đạt hay trượt vở chuỗi tương lai tôi sẽ ra sao. Chỉ cần đỗ cho Phượng vui là đủ. Và vì Phượng, tôi phải đỗ. Phượng ơi, Phượng có biết thế không ?

Giờ ra chơi. Tôi yêu những giờ ra chơi. Cuộc đời bên ngoài sân trường không có những giờ ra chơi. Tôi hiểu thế. Và tôi không thích nghĩ chuyện tương lai. Vì tương lai khi ta nghĩ đến là ta đã tính chuyện bỏ trường mà đi. Tôi rất mê n sân trường của tôi. Sân trường thênh thang và có nhiều cây phượng lớn. Mùa hè, phượng nở đỏ rực rỡ, ve vãn kêu ran ran. Kỷ niệm khởi từ những đơn sơ, tầm thường đó. Gốc cây phượng này ta đã ngồi . Thân

cây phượng kia ta đã khắc tên ta Năm ngoải, năm xưa chỉ là thể. Năm nay, ta đã dựa vào thân cây phượng cùng người bạn gái tên Phượng ta nói chuyện cùng nàng và hôm nay bay tới phượng trời xa xăm.

—Chào chị Phượng.

Tùng lên tiếng. Anh ta kể về cách trước mặt Phượng:

—Chị mang về Thái nhiê u Hà Nội quá.

Phượng cúi nhìn tà áo mình:

—Hà Nội, anh làm chẳng?

Tùng nhún vai:

—Tôi không làm. Tôi tới xin lỗi chị. Bạn Chương nói chị đã giận tôi vì tôi mời chị gặt hoa và chị chê bài thơ của tôi ngớ ngẩn.

Phượng nói:

—Bài thơ của anh ngớ ngẩn thật.

Tùng cười:

—Bạn Chương nói chị về bằng máy bay, tôi đã đó hết. Bạn Chương khoe chị viết thư nhà bạn ấy ngày chị về.

Phượng hỏi:

—Anh đón tôi làm gì?

Tùng đáp:

—Đề xin lỗi chị thật sớm và hứa sẽ làm bài thơ dài hơn.

Tùng đứng hai tay lên vuốt hai cái cánh phượng của mái tóc:

—Mây hôm chị nghỉ, lớp học buồn quá. Bạn Chương đồng ý, chứ?

Tôi là cô đầu:

—Riêng tôi, tôi không buồn.

Tùng hạ tôi:

—Thế thì bạn là cô đầu, rong rêu...

Phượng bênh tôi:

—Có thể là mẹ. Nhưng anh Tùng, tại sao anh không gọi tôi là "cô nương"?

Tùng đỏ mặt. Anh ta ấp úng:

—Chào chị Phượng...

Rồi bước vào. Tôi trông theo Tùng. Ái ngại Tôi nghĩ rằng nếu Tùng đã ngỏ ý của tôi từ tháng chín và tôi ngỏ ý của Tùng, tôi sẽ là Thủy Tinh. Phượng ngó tôi cười:

—Anh Chương bảo không nên được thư của Phượng?

—Tôi nói dối.

—Anh Chương bảo Phượng giã.n thì sĩ Tùng ?

—Tôi ...

Phượng cướp lời tôi :

—Anh nói thấ.t.

Nàng tiếp :

—Và anh bảo anh không buồn những ngày Phượng nghỉ học.

—Tôi ...

—Anh nói dối .

Phượng ngược nhìn bầu trời mùa xuân:

—Phượng muốn bị anh nói dối mãi Nhưng Phượng thì không hề nói dối anh.

Tôi nói :

—Tại sao Phượng không nói dối tôi ?

—Hai chúng ta chỉ nên có một người nói dối, vì thế đó. Và còn vì không có "con" Cuối.

—Phượng thông minh quá.

—Thông minh à? Đừng bảo Phượng thông minh, anh Chương nhé~ Phượng không thích thông minh hay khôn ngoan.

Bỗng Phượng nói :

—Sắp tới tháng Năm rồi! Tháng Năm Phượng có nhiều chuyện đề? nói với anh. Phượng lại hy vọng những chuyện ấy không được nói.

Tôi hỏi :

—Còn một điều Phượng muốn xin tôi ?

Phượng nhìn tôi dăm dăm :

—Như lời dạy của thánh trong quyển Phượng đã xin cho anh .

—Phượng xin tôi thì đó~ ?

—Đạ .

—Nhớ tôi trộm ?

—Anh phải đó~ .

—Làm cách nào biết được?

—Anh đừng hút thuốc lá mỗi khi nhớ tới người nào đó nữa .

Tôi lặng yên. Nghe xao xuyến đang nổi? sóng tự đáy hồn. Tôi hiểu?u Phượng rồi! Tôi nói :

—Chiều nay tôi không thể ra bờ sông với Phượng được. Nhánh lộc và quả Hà Nội của Phượng, Phượng hãy giữ giùm tôi tới tháng Năm .

Phượng có vẻ buồn :

--Vâng, tới tháng Năm.

Chúng tôi vào lớp. Từ lúc đó, khuôn mặt Phượng đắm chiều lạ thường. Và đẹp lạ thường. Hương tóc Phượng vẫn tỏa mùi thơm tuyệt diệu. Phảng phất làn khói buồn mỏng tựa khói sương. Tôi biết tôi đã yêu Phượng. Bây giờ mới thấu sự yêu Phượng. Bây giờ mới biết đánh vỡ yêu để đọc và thấm nghĩa buồn. Tình yêu luôn luôn có nỗi buồn đi bên cạnh. Nỗi buồn tôi hiểu mang là nỗi buồn thi cử. Đời học trò, đáng lẽ, chỉ nên có những giờ ra chơi. Trong giờ ra chơi, người học trò thả hồn mơ mộng và không hề lo lắng ngày mai rời trường, xa lớp. Thi cử là mối đe dọa hãi hùng. Không ai sợ trượt "Học tài thi phận". Nhưng trượt rồi còn dịp trở lại trường cũ không? Và định mệnh (Sao tôi ghét hai tiếng này thế, nói gọi tưởng một kẻ vô hình ác nghiệt đã cố tình an bài cho một đời người một định mệnh) nào sẽ ám ảnh những câu học trò "lạc đề. thì ? Tôi chợt nhớ một truyện ngắn của nhà văn Linh viết về cái định mệnh trớ trêu của một anh học trò học giỏi, thông minh. Anh ta cảm thấy mình bất hạnh. Tương lai anh ta hứa hẹn vợ đẹp nhà giàu. Anh đi thi đỗ viết. Vào và đáp chỉ và nhanh tay cảm phục thầy trên bàn vị giám khảo chấm tờ giấy cho gió thổi bay mà bị đánh trượt. Cuộc đời xóa tương lai rực rỡ của anh. Đời anh thung một lần. Anh về quê, lấy vợ quê, mở quán hàng bên đường, cả ngày đi buôn và hút thuốc lá ả. Truyện ngắn đó, nhớ lại, tôi sợ hãi vô cùng. Và tôi ghét thi cử. Thế mà tôi cứ phải học thi Phượng ơi, nhớ tôi trượt?

Tôi thả mắt qua khung cửa nhỏ. Khoảng trời quen thuộc của tôi, dường như, nhiều mây đen.

Ai đã viết lên bản những câu thơ :

Hoa chanh nở giữa vườn chanh

Thầy u mình với chúng mình chân quê

Hôm qua em đi tỉnh về

Hương đồng gió nổi bay đi ít nhiều

Bỏ câu thơ như ca dao của Nguyễn Bính. Anh học trò nào đây đã si mê thơ Nguyễn Bính giờ tôi hình như học trò tỉnh nhỏ đến ngưỡng mộ. Nguyễn Bính. Vì Nguyễn Bính giản dị, chân thành và đắm say nghệ thuật cuộc đời những người ở tỉnh nhỏ. Hai người trai gái yêu nhau sinh trưởng giữa chốn cỏ hoa ngàn. Một hôm nàng ham vui phồng hoa lên thành phố chơi Rồi nàng trở về, tình nhân của nàng thấy áo nàng vương chút bụi kiên kỳ của đô hội. Chàng tưởng chừng hương đồng gió nổi theo tình yêu thanh cao và đơn sơ đã mất mát ít nhiều. Anh học trò viết thơ Nguyễn Bính lên bảng hả? đã yêu Phượng ghê lắm. Yêu Phượng bao nhiêu người làm thơ Yêu Phượng bao nhiêu người hút thuốc lá ... Anh trách Phượng lên Hà

Nhỏ.ít ngày,về Thái không hò~n nhiên như tháng trước đây mà.

Phượng dạo này, quả nhiên, là.ng lẽ. Tôi đoán đúng rồi, nàng có mô.t nô~i buồn. Suốt buô~i học, nàng chỉ quay xuông nói với tôi vài câu vào giờ ra chơi nê u tôi ở lại lớp. Hôm nay, nhờ mà y câu thơ của Nguyễn~n Bính , tôi có thể? nói chuyê.n với Phượng nhiê~u hơn. Tôi xé giấ y nháp, viê t mà y chữ: "Phượng đã đọc bôn câu thơ của Nguyễn~n Bính trên bảng chưa ?". Phượng phúc đáp ngày : "Rồ~i, lát ra chơi, chúng ta bình giảng!" Giờ ra chơi, Phượng quay xuông:

—Ho trách Phượng đã y.

—Tại vì mà y hôm nay Phượng buồn, họ tưởng Phượng nhớ mô.t người nào ở Hà Nô~i .

—Vâng, Phượng nhớ mô.t người .

Mũi tên nhọn hoắt vừa phóng thả~ng vào trái tim tôi, xuyên thâu lưng. Tôi là.ng người cơ hồ` bị trúng gió. Tôi ngớ ngắ~n hồi :

—Phượng nói dô i?

Phượng khẽ là c đầu :

—Không bao giờ Phượng nói dô i anh đâu, anh Chương ạ !

Phượng thả mã t nhìn ra khoảng trời của tôi :

—Đó là câu chuyê.n Phượng định nói với anh vào tháng Năm .

—Buô~i sáng ?

—Vâng, buô~i sáng. Nhưng Phượng hy vọng sẽ không phải nói .

—Sao thế ?

—Vì phải nói, người buồn nhât là Phượng. Anh chờ đê n tháng Năm nhê! Nghe anh tả mùi hoa hò~i, Phượng yêu hoa hò~i quá. Phượng ao ước được đi bên anh vào những đêm hoa hò~i nở nhiê~u Anh đã hứa với Phượng là cho Phượng xin mô.t điê~u, mô.t niê~m vui chung với anh, anh còn nhớ ?

—tôi nhớ .

—Anh đã làm gì ?

—Tôi định từ tháng sau, tôi và vài người bạn lâ.p mô.t tổ? năm người học thi .

—Anh còn định gì nữa, phải lâ.p ngay chứ ?

—tôi sẽ lâ.p ngay .

—Không có sế .

—Tôi lâ.p ngay .

—Anh Chương luôn luôn chiê~u chuô.ng Phượng. Mai thi toán, anh đừng lo cho Phượng nhê! Với Phượng, thi cử không có nghĩa gì hê t. Rồ~i có ngày Phượng sẽ nói cho anh rõ. Phượng đi học vì mục đích riêng. Nê u học đê? đô~, Phượng đã chắ~ng về` Thái Thảng

Sau, có lẽ, Phượng đi học không đều đâu đâu. Nhưng anh Chương chắc ... hút thuốc lá. Phượng không lên Hà Nội đâu. Phượng vẫn ở Thái Nguyên. Phượng sẽ kể?, anh Chương sẽ hiểu rằng không bao giờ Phượng nói dối anh. Phượng quý anh lắm.

Phượng bỏ khoảng trời qua khung cửa nhỏ, nhìn tôi mỉm cười:

—Anh Chương thì không bao giờ được nói thật với Phượng.

Tôi nói:

—Sẽ có lần tôi nói thật.

Phượng thở dài:

—Lần này, hãy Phượng phải khóc.

Giờ ra chơi thật ngỡ ngàng không đủ thì giờ cho tôi hỏi tại sao Phượng phải khóc nên tôi nói thật: tôi yêu Phượng. Tôi muốn đời tôi có hàng ngàn vạn giờ ra chơi và giờ ra chơi cuối cùng của cuộc đời, thế nào tôi cũng dám nói thật là tôi yêu Phượng. Tôi cứ nghe thầy giảng bài và hôm tôi cứ lạc lõng trên dòng suối tóc Phượng. Ở suối tóc Phượng tôi mới thấy tuổi tôi, mong tôi và ý nghĩa đời tôi. Suối tóc Phượng dần trải tới mơ hồ vô tận. Có ngôn ngữ nào diễn tả được niềm bí ẩn của tình yêu. Ngay cả thi sĩ cũng bất lực. Thành thử, với tình yêu, người ta chỉ là người tình để tâm hồn bị xâm chiếm bằng muôn vàn cảm giác lâng lâng, bay bổng. Tâm hồn người ta vô hạn sợ hãi. Khi tâm hồn trở nên huyền bí, này là lúc ta yêu đương. Phải chăng Phượng đã yêu tôi. Và nàng khó hiểu? từ tháng bảy. Nàng không dễ hiểu như hồi tháng chín. Yêu là là người tình là không lên tiếng hỏi. Và tôi chẳng dám gì hỏi tại sao Phượng đã biến thành công chúa ngủ trong rừng. Yêu là ta và người ta yêu được hóa phép trở thành những nhân vật cổ tích. Và buồn như cổ tích.

Những bài thi đề nghị lục cá nguyệt phải được thanh toán trong tháng bảy. Một tuần nữa hết tháng bảy. Hồi tháng ba của học trò đi thi. Từ đây đến ngày sang trường thi, thời gian vùn vụt. Học Trần Tế Xương bỗng lo lắng vô cùng. Mấy hôm kém quan trọng đã thi xong. Anh nào đỗ Lý, Hóa thì chọn Vạn vật mà bất chấp loài vật. Bài Văn của tôi sa sút lắm. Tôi ghét thơ văn Nguyễn Công Trứ, gập đề thi chỉ làm trai của Uyển Viên tướng công, đành bỏ. Tôi không hiểu nổi lý và nửa bài thơ của Nguyễn Công Trứ, làm sao mà diễn chứng cái chí làm trai của ngài. Giá được học Nguyễn Bính, lại làm bài luận về nỗi nhớ người yêu của Nguyễn Bính thì tôi phải có đề tài sẵn. Kỳ này, thầy trả bài sớm. Tôi được 5 điểm trên 20. Thầy Văn chỉ trích kịch liệt. Tôi buồn muốn khóc. Phượng đã quay xuống an ủi:

—Anh nên học Nguyễn Công Trứ lại. Phượng sẽ mua tặng anh cuốn Luận đề về Nguyễn Công Trứ.

Tôi gâ.t đầ.u :

—Vâng, tôi sẽ học kỹ Nguyê~n Công Trứ .

Phượng cười :

—Anh lại "vâng, dạ" rô~i! Anh đừng quên thánh đã bảo anh phải đồ~ .

Tôi nói :

—Tôi không quên.

Hôm nay thi toán. Bài Hình không có gì khó. Bài Đại số khúc mã c đôi chút, tôi vâ~n làm xong trước giờ nồ.p bài hai mươi phút. Thầ.y câ~m bài của tôi xem mô.t lát rô~i khen:

—Chương khá lã m .

Thầ.y hỏi :

—Chê?nh mắng cũng anh mà chăm chỉ cũng anh, tại sao lạ thể ?

Tôi muồ n thừa: Tại tình yêu Thừa thầ.y, khi con yêu con chê?nh mắng, con coi sách bài là giả y gói hàng, con thích trồ n học; khi con đưƠ.c yêu, con chăm chỉ học hành, con thích ngồ~i trong lớp cả những giờ khô khan nhấ t. Nhưng tôi không dám trả lời thầ.y thế . Tôi đánh cúi đầ.u, im lă.ng cho niê~m sung sướng nồ?i sóng. Bởi tôi biê t Phượng đang sung sướng. Tôi bèn sửa mô.t đoạn trong bài tâ.p đọc của lớp vỡ lòng (Tôi cũng chỉ vừa qua lớp vỡ lòng): "Tôi cô tôi học, tôi chăm tôi học, học sao cho mau tâ n tới, cho văn hay chữ tô t, cho ... người yêu vui lòng". Phượng không sợ tôi sẽ thi trượt nữa Đâ y, Phượng thầ y chưa, tôi làm bài thi trước hạn định những hai mươi phút thầ.y khen khá lã m mà vâ~n cứ giúp Phượng củng cô? ngôi vị xuấ t sắ c, dù Phượng không thích xuấ t sắ c, Phượng không ôm mô.ng lê~u chống. Phượng có vẽ Châu Long quá. Tôi là Lưu Bình lười biê ng. Phượng kích lê. tôi Không, Phượng đừng làm Châu Long. Phượng giồ ng Châu Long, Phượng sẽ về với Dương Lê~ khi tháng Năm tới Còn tôi đi đâu ? Tôi chợt nhớ rằng Phượng đang nhớ tới mô.t người Người nào ? Có lẽ, tôi phải hỏi Phượng. Tôi không thể? â m ức. Nó còn, tôi trượt. Nó mắ t, tôi đồ~.

—Phượng!

Phượng quay xuồ ng.

—Làm xong bài chưa ?

Phượng đáp :

—Xong rô~i .

Tôi hỏi :

—Phượng có nghe thầ.y khen tôi và thả c mã c về~ tôi không ?

Phượng gâ.t đầ.ụ Nàng mỉm cười :

—Thầ.y không biê t anh Chương được thánh ở đầ~n Ngọc Sơn phù hô..

Tôi nói :

—Phượng đã phù hơ. tôi .

Đôi mắt Phượng chớp mau. Tôi mơ hồ thấy, ở dưới một cô vực. Tình yêu mong manh tựa khói sương, chỉ cần một chút ngỡ vực là khói sương tan biến. Tôi xa u hơ?, tôi ân hận đã nghĩ không đẹp về nỗi nhớ của Phượng .

—Anh Chương nghĩ gì thế ?

—Tôi đang nghĩ đến tháng Năm .

—Vào một buổi sáng ?

—Cả đêm khuya trên đường ngã.p hoa hồng .

—Hãy nghĩ lời thánh dạy anh trước .

Phượng quay lên. Rồi lại quay xuống:

—Đã là.p tôi học thì chưa ?

Tôi đáp :

—Ngày mai bắt đầu .

Lần này Phượng quay lên và không quay xuống nữa. Như vậy, trong buổi học, chúng tôi chỉ còn nói với nhau vài câu ngắn ngủi. Có một thi sĩ, tác giả "Gửi Hương Cho Gió", yêu nàng thơ của chàng ghê lắm. Nhưng mùa thi gần kề, chàng dặn em thơ của chàng hãy chờ đợi chàng qua mùa thi. Qua mùa thi, chàng và nàng lại tiếp tục tình tự. Thi sĩ yêu thơ như tôi yêu Phượng. Tôi cũng muốn nói với Phượng rằng hãy đợi tôi, qua mùa thi, đến tháng Năm hoa hồng nở, chúng ta sẽ tình tự dưới gốc một cây hồng .

Thế là hết những bài thi đề. Nhị lục cá nguyệt. Căn cứ vào kết quả kỳ thi này thầy hiếu trưởng cho biết ai có thể đỗ?. Tôi nằm trong danh sách hai mươi thí sinh có thể đỗ với điều kiện vài bài Văn phải ở điểm trung bình. Chúng tôi sẽ nghỉ sớm hơn các lớp khác. Đến tháng đề? Chưa? bị lên u chống sang trường Nam. Đơn thi đã làm xong và sắp sửa nộp. Những ngày không đi học, làm cách nào để gặp Phượng? Tôi định hỏi Phượng câu này. Không gặp Phượng một ngày, tôi học sẽ không vào. Tôi học vì Phượng, cho Phượng. Tôi nói thật. Và câu nói thật này sẽ không bao giờ nói với Phượng. Chương trình học cũng đã hết. Không chừng, chúng tôi nghỉ từ đầu tháng tự bây giờ, đến trường đề? làm bài tập. Riêng hai môn toán và lý hóa, thầy cho làm những bài đã là đề tài thi ở Ba Lê, Vạn Tượng, Nam Vang, Sài Gòn ... nhiều năm trước. Thầy hiếu trưởng định tôi? chúc vài lần thi thử nhưng cuối cùng thầy quyết định chỉ thi thử một lần. Chúng tôi sắp thanh dự cuối đánh trận giả với chữ nghĩa. Tôi sẽ đóng vai người chiến sĩ giả vờ không mệt mỏi hào hùng. Bởi vì, trận đánh kết thúc cuối tháng ba và tháng tư có hòa bình. Nghĩa là tháng tư gian lớp của tôi đóng cửa. Chúng tôi không đến

lớp học nữa! Tới trường, vào văn phòng nhà n. phiê u báo danh thôi! Sang tháng chín, anh học trò cũ còn chút may mắn thì trở lại lớp mình, nhiê u anh bỏ trường đi luôn làm những kẻ chiê n bại lạc lõng. Môt số đồ~ đạt thi tìm trường xa mà học. Chia ly khỏi sự từ đó.

Tôi không cần đợi tháng chín.. Tự lúc này tôi đã tương tư lớp học, tương tư môt chỗ~ ngò i ở bàn đầ u Tôi sẽ p không được thả y hờn tôi lãng du trên suô i tóc Phượng. Tôi sẽ p không đưƠ.c ngửi mùi hương tóc Phượng. Tôi sẽ p không được thả mắ t qua khung cửa sổ? ngắ m khoảng trời quen thuô.c nhiê u sẽ c mây của tôi Tôi sẽ p không được nhìn Phượng cười mỗ-i buồ i sáng và nghe rạo rức ở lòng mình bô n giờ học. Hôm qua, Phượng vă ng mắ.t. Mới vă ng Phượng môt hôm, hờn đã rã rời! Vă ng Phượng suỐ t tháng tư, hờn khả c khoải đê n đầu ? Tôi bô~ng lại sợ hãi vu vơ, lại phải nghĩ tới người Phượng đang nhớ. Rõ i tôi tự hỏi tại sao tôi không gặ.p Phượng từ tháng chín những năm quạ Năm đê. thả t, chấ?ng hạn. Chúng tôi đã có buồ n niên học, bô ng Giáng Sinh, bô n cái Tê t và bao nhiêu niê m vui Rõ i tôi tự hỏi thêm, liê.u gặ.p Phượng từ tháng chín năm đê. thả t, tôi đã biê t cảm mùi hương tóc Phượng đê? yêu Phượng? Mai môt gặ.p Phượng tôi sẽ hỏi Phượng xem nê u chúng tôi đã quen nhau từ tháng chín năm xưa thì tháng Năm đầ u tiên chúng tôi có mơ ước đi trên đường khuya ngát hương hoa hờ i ?

oOo

Phượng đi học hơi trê~. Đó cũng là môt biê n cô : Biê n cô cuô i năm. Chưa hê` thả y Phượng vào lớp muô.n. Luôn luôn đê n sớm. Và chỉ bỏ học mắ y ngày Tê t vì ô m ở Hà Nô.i không về Thái kịp. Phượng nghỉ học hai hôm liê n gây nhiê u thả c mắ c cho những người yêu nàng. Dù Phượng đã bảo tôi nàng sẽ vă ng mắ.t ít ngày trong tháng tư, tôi và~n thả y "làm sao â y " và "cảm bên mình nỗ-i tịch liêu khi Phượng nghỉ học. Trước tháng chín năm ngoái, hình như không có gì xấ y ra và sẽ không có gì xấ y ra cho cuô.c đời học trò bình thường của tôi Tôi sẽ như cây hờ i, hàng hờ i tháng sáu, tháng bắ y, những hàng hờ i xanh tươi ngon mắ t nhưng không tỏa nỏ i môt mùi hương. Hoa hờ i (tôi thích hoa hờ i nên tôi đem nó ra mà ví von, so sánh) chỉ nở vào tháng Năm. Tôi ngỡ rằ ng hoa hờ i có môt cái hẹn vào tháng Năm. Dòng sông chỉ chấ y siê t và ngầ u đổ phù sa vào tháng bắ y. Tình yêu học trò chỉ đê n vào tháng chín, năm mườ i bắ y tuổ i Năm mườ i bắ y tuổ i , vào tháng chín, cây hờ i trong tâm hờn tôi nở hoặ Em biê t chứ, có ai nhắ c tới hoa hờ i ? Tôi không còn thả c mắ c tại sao tôi đã không gặ.p Phượng sớm hơn hay đã không về quê ngoại sớm hơn môt mùa hè. Bây giờ, tôi nghĩ tới cây gạo ở cuô i tỉnh. Tháng ba dương l.ịch là tháng hai âm l.ịch. Tháng hai , sau Tê t, hoa gạo nở. Tôi sắ ch loài hoa gạo tâ m thường, loại hoa của quạ và sáo Thân gạo sù sì gai góc không thê? là điể?m tựa

của tình yêu là nơi hai người yêu nhau dựa lưng thắm thì tình tự. Hoa gạo đỏ mầu máu người chê t. Khi rơi rụng, nó rơi lổ.p bỗ.p làm giã.t mình kinh hãi Nó không gây hương nhớ nhưng. Tôi sợ nó vì Nguyên~n Bính đã tả nó:" Những hoa gạo đỏ tươi mầu máu, Nhàu nát như người lính tử thương". Và buồn râu u kê t luân : " Một khi tình rụng như hoa rụng, Máu đỏ lia tím dạ xót xá. Hoa gạo khi n tôi liên tưởng hoa phượng. Hoa phượng cũng "đỏ tươi mầu máu. Tháng hai hoa gạo rụng. Tháng Năm hoa phượng rơi KHÔNG ai nhàu.t hoa gạo ép vào sáng nhưng Phượng đã nói sẽ nhàu.t hoa phượng ép vào vở. Đó là hình ảnh ngấm ngùi tôi vừa chợt nghĩ.

Phượng đã vào lớp. Nàng hơi ngượng ngùng. Cầm sách ôm trước ngực. Nàng cúi đầu chào thầy rồi bước nhanh tới chỗ~ ngồi Phượng quay xuống:

—Tại anh đó, đáng lẽ hôm nay Phượng còn nghĩ .

Những ý nghĩ sâu thẳm của tôi vụt tan. Lòng tôi cuộn dâng cơn nước thủy triều u rạo rực. Đây là câu nói ngọt ngào, thắm thía t nhàu.t từ tháng chín. Vì tôi PHượng đi học. Phượng nói với tôi Vì Phượng tôi đi học. Tôi không dám nói với Phượng .

—Anh Chương !

—Hử ?

Phượng mỉm cười (Phượng cứ cười với tôi, chẳng lẽ tôi không bảo Phượng cười):

—Anh hiế?u Phượng chứ ?

Tôi chớp mắt :

—Tôi hiế?u :

Phượng có thể? đọc được niêm cảm đồ.ng trong cái chớp mắt của tôi không nhỉ?

—Hai hôm Phượng vắng mặt anh làm gì ?

—Tôi nhớ ...

—Anh nhớ lời thánh dạy ?

—Vâng.

—Tô? học của anh đề n đầu rồi ?

—Họ đợi nghỉ học mới bắt đầu .

—Bao giờ nghỉ học ?

—Sang tháng tư .

Phượng lả.ng yên giây lát. Rồi nàng hỏi :

—Anh định nơi học chung ở đâu chưa ?

Tôi nói :

—Ở nhà anh Định, cuối i phố Trưng Trắc .

—Con phố thấ?ng tă p hai hàng hồ i ?

—Vâng .

—Những hôm Phượng không có việc gì, Phượng sẽ qua đây mỗi ngày một lần .

—Vào buổi sáng ?

—Vâng, vào buổi sáng .

Tôi không dám hỏi Phượng qua con phố hàng hóa này làm gì. "Anh hiểu?u Phượng chứ ?" Tôi hiểu?u . "Tại anh đó, đáng lẽ hôm nay Phượng còn nghỉ". Tại anh đó, vì anh đó, Phượng qua đây mỗi buổi sáng để? anh học cho nó vào và thi cho nó đỗ .

—Phượng vừa có tin vui .

—Tin gì vậy ?

—Người Phượng nhớ, Phượng sắp được gả.p. Mọi người trong gia đình Phượng đi tìm rờn rã sáu năm trời Và đến lượt Phượng về Thái, Phượng sắp gả.p. Phượng yêu Thái Bình của anh lắm .

Thú thật là tôi đang "ghen" với người Phượng nhớ. Phượng không chịu nói người Phượng nhớ là ai và tôi thì ngại ngùng không hỏi Câu trả lời của Phượng hoá.c sẽ sẽ làm làm tôi sung sướng hoá.c sẽ làm tôi khổ? sở. Tôi cảm thấy câu trả lời làm tôi khổ? sở nên tôi không hỏi .

—Anh Chương !

—Đạ .

—Anh già.n Phượng ?

—Không .

—Thế sao anh "ạ"?

—Tôi quên .

—Anh đừng bao giờ quên nữa Phượng đã hứa đến tháng Năm sẽ kể? anh nghe nhiều chuyện.n. Chắc chắn, Phượng sẽ kể?.

—Chuyện vui .

—Hôm nọ Phượng mới hy vọng là chuyện vui thành thử lại hy vọng không phải kể? cho anh nghe Hôm nay, không cần hy vọng vì chắc chắn là chuyện vui .

—Cho riêng Phượng ?

Phượng nhấn nhá :

—Anh thích Phượng buồn à ?

Tôi đáp nhanh :

—Xin lỗi Phượng .

Phượng quay lên. Một lát, Phượng ném xuống mặt?u giấy : " Hôm nay nhiều ô mai và giấy gói ô mai quá. Bao giờ chúng mình được mở một hộp bán ô mai ? Phượng rất

sợ, mai này , sẽ không được quờ tay vào ngăn bàn mờ~i buồn?i sáng đề? lấy ô mĩa gửi tới từ những cánh rừng mơ rồi báo tin cho anh biết ". Tôi đọc xong cảm tưởng nhà. n ô mai của Phượng cũng sờ sờ cái "mai này". "Mai sau còn có bao giờ " Câu thơ thật ảo não ! Ở một không gian khác và thời gian khác, tâm hồn Phượng có đồ? thay, tâm hồn tôi có thay đồ?i ? Hả?n là không còn những gói ô mai lén tã.ng Phượng trong ngăn bàn học và chẳng ai nhớ huyền thoại ô mai Phượng ơi, tôi vẫn không thuô.c nó?i một bài thơ của Nguyễn Công Trứ, vẫn không đọc hết một bài luận ở cuối Luật Đề` Về Nguyễn Công Trứ Phượng đã mua tã.ng tội Không làm nó?i một bài luận Viết văn nhưng tôi có thể? viết trôi chảy một đoạn cảm nghĩ về` Phượng đề? nă n nét chép vào nhât ký của tôi .

Phượng ơi ,

Phượng không muốn tôi nói thật . Thì tôi viết thật . Rằng, tôi chán nản học hành thi cử, tương lai, sự nghiệp. Tôi chán nản ngày mai. Tôi muốn mãi mãi làm câu học trò đề. từ có người bạn gái ngồi trước bàn mình mà mình yêu tha thiết song không bao giờ nói mình yêu với cô ta hay với ai Ai bảo mình yêu cô ta, mình sẽ đổ má.t, chôi bai bãi rồi ăn hăn đã chôi bai bãi Tôi muốn mãi mãi ôm ấp niềm vui nhẹ nhàng, nô~i buồn thoáng thoáng. Và học chung với Phượng suốt đời ở ngôi trường nhỏ bé của tỉnh lỵ tâm thường này Tôi không thích đi đâu Không thích lên Hà Nội học, không thích ngồi hóng gió bên hồ Trúc Bạch. Tôi chỉ thích cùng Phượng đi trên đường khuya để m từng chiêm bóng điên và ao ước được nắm tay Phượng. Đề? ngỡ mình được Phượng yêu Thôi thôi, Phượng ạ !

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng tư

Chào tháng tư! Chào những ngày hứa hẹn ít vui, nhiều buồn, lắm nhớ. chào tháng tư bằng một buổi sáng thử thách quan trọng. Phượng vĩ ngày mai sáng nay. Mà ý lớp dưới được nghỉ, nhường bàn ghế, chỗ ngồi cho những con gà nòi của trường sửa soạn trả. đã u quyết định tương lai. Ồi, tương lai! Chưa bao giờ nghe hai tiếng này phát ghét đến thế. Tương lai: Anh nào đỗ trung học phổ thông, nên gia đình khá giả, lên Hà Nội tiếp tục học thi tú tài. Anh nào gia đình túng quẫn, xin làm giáo viên tiểu học sẽ được tuyển dụng ngay không cần học sư phạm. Anh nào thích đời sống quân ngũ, tình nguyện thi vào trường võ bị ở Đà Lạt hay Thủ Đức. Những anh bắt hạnh phúc vô điều kiện, vô hạn cái tương lai đẹp thì bỏ trường mà đi, hoặc về làm ruộng, ngâm bài "Văn chương phú lục" của Chu Mạnh Trinh hay, trở về làng cũ học cày cho xong", hoặc đi buôn bán, hoặc xin học nghề mưu sinh. Đây, tương lai của mảnh đất trung học phổ thông, chán như cơm nếp nát. Nhưng vẫn quan trọng. Đến nỗi, thi thử gay go hơn thi thật. Mỗi anh học trò ngồi một bàn. Anh này ngồi đầu bàn, anh kia ngồi giữa bàn, khó lòng hỏi han nhau. Thầy dạy: Bình tĩnh, đừng run, đừng vờ vàng, đọc kỹ đầu bài, chưa hiểu thì đọc lại, tâm niệm "tôi phải đỗ"! Các thầy vừa làm giám khảo vừa làm giám thị. Bài thi viết lên bảng. Mà thầy viết rồi từng học trò. Hai giờ một môn thi. Ngày bốn môn. Thầy chấm bài suốt đêm. Hôm sau đọc kết quả thi viết. Rụng như sung. Lớp bốn mươi học trò chỉ mười lăm anh được vào và n đáp. Tôi may mắn n đợt ... thi thử. Thầy Viết văn quay về Nguyễn Công Trứ. Thầy cho năm điểm, mà ngỏ tỏn tên. Mười anh đỗ. Năm anh thi và n đáp kỳ hai. Có tôi! Thầy hẹn tuần lễ nữa thi thi và n đáp cho năm thí sinh trượt và n đáp. Phượng đến trường hôm công bố kết quả thi và n đáp thử. Nàng đã nghe thầy Viết văn hét lời mạt sát tôi. Tan học, Phượng bảo tôi đưa nàng về tận nhà. Trên đường về, Phượng nói:

--Anh chỉ cần "yêu cụ Nguyễn Công Trứ" một chút thôi. Mình học cụ có mấy bài thơ, mấy đoạn phú mà

Tôi nói:

--Không hiểu? tại sao tôi không thuộc nổi thơ Nguyễn Công Trứ.

Phượng nói:

--Vì anh thiêu u ... chí nam nhi!

Phượng cười khúc khích. Nàng hỏi tôi :

—Chiều nay anh có bài viết gì không ?

Tôi đáp :

—Không .

—Thế thì chiều Phượng cùng anh học thơ Nguyễn Công Trứ nhé !

—Ở đâu ?

—Chúng mình ra bờ sông. Phượng học thi với anh, ai thuộc trước và thuộc trơn lâu lâu, lại hiểu rõ ý nghĩa, người ấy thắng cuộc .

—Đề? làm chi đây ?

—Tuần sau thi và nấp thử. Anh không thích làm Phượng vui lòng à? Anh phụ lòng thánh à ?

—Tôi xin lỗi Phượng.

—Mỗi câu thơ Nguyễn Công Trứ là một trái ô mai gói bằng thứ giấy thường đắt trong ngăn bài của Phượng.

—Phượng treo giải ?

—Vâng.

—Và chiều nay mang thật nhiều ô mai nhé !

Chúng tôi chia tay nhau giữa đường. Phượng bảo đề? Phượng về nhà một mình cũng được. Trưa hôm đó, tôi dỡ cuốn Việt Nam Thi Văn Hợp Tuyển, tìm kiếm cụ Nguyễn Công Trứ. Tôi mơ hồ thấy Uy Viễn tướng công hiện ra, râu dài quá râu n, nụ cười đo lường. Ngài vuốt đầu tôi, nhẹ nhàng và âu yếm chuyển trò .

—Cháu chán thơ phú của ta phải không ?

—Bà?m phải ạ !

—Ta biết là m. Ở tuổi cháu và trình độ. kiến thức của cháu, đọc thơ phú của ta đã không thích thì học sao hiểu? Cháu chỉ nên học những gì gần gũi cháu bậc đại học hãy nghiên cứu tư tưởng của ta. Bây giờ học ta, cháu sẽ giống loài vẹt.

—Nhưng cháu cần học đề? thi đó~.

—Vẹt, loài vẹt đáng ghét "Vòng trời đất dọc ngang dọc?" Thôi, ta chiều mày kéo mày thi trượt, loài vẹt nhỏ ...

Uy Viễn tướng công nói tới đó, một con hạc trả lời đáp xuống cạnh ngài và ngài cười hạc bay lên vùng trời dinh điền Tiên Hải Tôi dụi mắt. Thấy chữ nghĩa quen rữ quá. Tôi học thuộc lòng thơ phú của Nguyễn Công Trứ thật dễ dàng. Chiều nay, tôi sẽ ăn no ô mai Tôi sẽ nuôi cả hột ô mai Hột ô mai sẽ hóa thành hột mợ Và sẽ mọc ở lòng tôi một cánh rừng mơ.

oOo

Thầy Viên văn bả t tôi đọc mô.t bài hát hời của Nguyê~n Công Trứ. Tôi đọc trôi chây. Thầy bả t bình giải. Tôi bình giải đầ.y đủ. Thầy ngạc nhiên. Thầy khen. Thừa thầy, nê u Phươ~ng ngồ.i bên con xem con học, con có thể? học thuô.c lòng cả cuô n Viê.t Nam Thi Văn Hợp Tưở~n của cụ Dương Quảng Hàm như học giả Nguyê~n Văn Tô thuô.c lòng tự điê?n larousse. Tôi không sợ trượt nỏ chuô i Phươ~ng hai lòng lã m. Tôi vui là chuyê.n đã đành. Nhưng nô~i buồ.n mới đang đe dọa tôi. Ngày mai chúng tôi nghỉ học. Lớp đi thi nghỉ học sớm. Tôi không hiê?u Phươ~ng có giữ đúng lời hứa, mô~i buồ?i sáng, đi qua con phố thã?ng tã p hai hàng hờ i để?, từ mô.t chổ~ nào đó ở nhà Định, tôi nhìn thầy Phươ~ng tha thướt trong chiếc áo lụa mầu mỡ gà. Mùa đông đã hê t. Mùa xuân sắp tàn. Áo lụa Phươ~ng mắ.c sẽ làm cho mùa hè mát rượi. Phươ~ng bảo Phươ~ng không hê nói dỏ i tôi. Nhưng Phươ~ng còn giả u tôi mô.t chuyê.n. Phươ~ng did tìm người Phươ~ng nhớ. Người â y là ai nhĩ? Tôi nhớ buồ?i chiề.u mà y hôm trước, chúng tôi ra bờ sông hóng gió. Hóng gió vì tôi đã thuô.c mô.t sô thơ phú của Nguyê~n Công Trứ đủ để? làm bài thi lã y điê?m trung bình. Hôm â y, Phươ~ng cảm đồ.ng khôn tả. Tôi đọc rõ niê~m cảm đồ.ng trong mắ t Phươ~ng. Tôi đã hỏi, đã giải thích mà vẫ~n chã?ng hiê?u tại sao Phươ~ng lo lã ng chuyê.n thi cử của tôi ghê thê . Tôi suy điê~n như chứng minh hình học. Yêu nhau là câ.u nguyê.n cho nhạ Phươ~ng câ.u nguyê.n cho tôi, vẫ.y Phươ~ng đã yêu tôi. Tại sao Phươ~ng không nói Phươ~ng yêu tôi. Tình yêu chỉ cảm thã y, không nghe rõ, không nói được chãng? Dẫ~u sao, tôi vẫ~n buồ.n vì ngày mai lớp học của tôi đã khép kín.

Khung cửa sô? cũng bị khép kín. Tôi không còn ngồ.i dưới bàn Phươ~ng, thả hồ~n lãng du trên suô i tóc Phươ~ng, thả mắ t nhìn khoảng trời quen thuô.c đủ sã c mây của tôi nữạ. Khoảng trời â y, thiê u PhưO~.ng, sã c mây chã c chã n là đi giang hồ~. Thiê u tôi nữạ, khoảng trời sẽ u ám và khung cửa trở nên tã~m thường. Tôi sã p thã.t sự xa hã?n những hình ảnh quen thuô.c, những hình ảnh, từ tháng chín, đã làm tôi bô~i hồ~i, xúc cảm. Tôi tự hỏi, mai sau - chã?ng xa lã m mà cũng phải thành chuyê.n mai sau - đề n mô.t ngôi trường nào đó, còn Phươ~ng ngồ.i bàn trên, còn khung cửa nhỏ với khoảng trời quen thuô.c? Không gì buồ.n hơn nô~i buồ.n chia ly trường cũ. Sự chia ly đã đùn lên như tiê ng cơn trùng đùn lên khi chiề.u xuô ng. Buồ?i học cuô i cùng là buồ?i học để? học trò hàn huyên và gửi nhau những dòng lưu bút. Ôi, những dòng lưu bút. Tôi đã viê t trên hàng chục trang lưu bút của bạn bè. Mô~i mô.t ý: Xa trường lớp, xa bạn bè thì buồ.n lã m. Phươ~ng cũng viê t lưu bút cho nhiê~u người. Tôi không biê t PhưO~ng đã viê t gì cho Tùng, cho Thức, cho Tãi Nhưng Phươ~ng không xin những dòng lưu bút của họ. Và cả của tôi.

Phươ~ng dẫ.n tôi, tan học , ngồ.i lại ở lớp học mô.t lát. Tôi ngoan ngoãn tuân lê~nh. Đã bảo

Phượng đã y quyết n uy mà. Khi đàn ong vỡ tổ? , tản mạn ra đường phố , trường lớp mang môt về quanh hiu rờn rợn. Tôi nhìn sân trường qua khung cửa Nă ng nhâ?y múa trên những cây phượng lá đã xanh. Cuối tháng sau, mầu đỏ của hoa sẽ lă n át mầu xanh. Đó là lúc cô?ng trường khóa chă.t và loài ve sâ?u tự do hát những điê.u nhạc buồn phiê.n. Nă ng mời gọi hè sang. Nă ng rử rê biê.t ly đê.n. Và nă ng hứa hẹn làm hoa hồ?i nở. Tôi chỉ còn trông đợi hoa hồ?i như niê.m an ủi .

—Anh Chương !

—Hở ?

—Mai chúng mình không đi học nữa .

—Vâng.

—Phượng sẽ mât vô sô ô mai.

—Và giâ y gói .

—Phượng viê.t trong cuô.n lưu bút của anh Tũnh môt câu chúc â y â y thi đô~. Các anh khác, Phượng cũng viê.t thê và cảm ơn họ đã quý mê.n Phượng. Viê.t xong, Phượng bô~n buồn quá. Phượng có cảm tưởng như đã vĩnh viê~n xa họ.

—Môt người nói Phượng là bóng mát giữa sân trường.

—Anh â y nói quá chăng ?

—Nói thâ.t .

Phượng nhìn tôi Mă.t nàng thâ.t xa vă ng. Như thế? Phượng đang nhìn xa phương trời nào có người nàng nhớ. Giây lát, Phượng hỏi :

—Mai anh tới nhà anh Định học chưa ?

Tôi gât đầ?u :

—Mai, buô?i sáng .

—Phượng sẽ qua đó môt~i sáng, những hôm Phượng không phải đi xa.

—Phượng đi đâu ?

—Bây giờ khó nói Rô?i Phượng sẽ nói với anh. Nê.u đời sô ng giản dị, Phượng về Thái chỉ đê? học, những ngày chờ thi, hai chúng mình tới lớp học chung, hă?n là vui anh Chương nh?i?

—Vâng.

—Nhưng đời sô ng đã không giản dị. Và Phượng đánh đê.m những cây hồ?i hai bên hè phố Trưng Tră.c.

—Phượng só nghĩ hay có cảm tưởng như Phượng sã.p xa tôi mãi mãi ?

Phượng chớp măt. Chớp măt hoài Tôi chợt nhớ, có lă.n, Phượng đã chớp măt và bảo môt.gợn bụi vương vào măt nàng. Gợn bụi ? Tôi không tin đó là gợn bụi Chỉ là gợn buồn.

Chỉ là thói buồn. Tự nhiên, tôi thậm hút mồ.t đầ u thuô c lá. Giọng nói của Phượng không
giô ng giọng nói nàng thường nói với tôi Nó đượm chút gì u hoài, nuô i tiê c .

—Phượng không dám có cảm tưởng â y .

—Tại sao ?

—Vì Phượng không coi anh giô ng những người bạn cùng lớp. Chúng mình thân nhau hơn,
anh Chương ạ! Khi ta có bạn thân, ta rấ t sợ xa cách bạn của tạ Bởi thế , Phượng ít thích
thân ai .

—Phượng đã thân tôi ?

—Vâng, thân anh nên Phượng sợ xa anh .

Bồ~ng Phượng mỉm cười . Giọng nói hồ~n nhiên, vui vẻ :

—Ta còn cái hẹn với những cây hồ~i .

Tôi nói :

—Và mô.t đêm đi xem hoa hồ~i nở .

—Phượng cũng còn hẹn mời anh ăn bánh tôm ở Cô? Ngư .

—Tôi sẽ đi~!

Phượng mở cầ.p sách lá y ra mô.t nhánh lô.c đã khô cứng ép trong cuô n sách và mô.t
quê thể - mô.t mảnh giấ y màu đỏ in đầ y chữ nhỏ và chữ quô c ngữ - đưa cho tôi :

—Quà Tê t của anh .

Tôi đưa tay nhâ.n. Và , không thể? nói tôi cảm đồ.ng đường nào Ông tùy phái đi ngang
qua lớp. Ông đứng lại, ngó vào , hỏi :

—Cô, cầ.u chưa về` sao, muô.n rồi`?

Tôi giục Phượng về` trước. Nàng đứng dầ.y, cầ p cầ.p sách dời khỏi lớp. Tôi trông theo
Phượng thướt tha bước qua sân trường. Tôi giục mắ.t xuô ng bàn tường tiê c. Tháng tư
chán nản. Tháng Năm liê.u tôi có đượ c đi bên Phượng dưới những hàng hồ~i tỉnh lự ngát
hương? Tôi thèm trở về` tháng chín. Tôi thèm đi lại từ tháng chín. Ông tùy phái hồ~i thúc :

—Cầ.u Chương về` cho tôi khóa cửa lớp .

Tôi lững thững bước ra, đứng giữa sân ngoài lại nhìn gian lớp. Hồ~i tường mô.t niên học,
niên học cuô i cùng của trung học đê. nhấ t cầ p, niên học làm chứng cho tuô?i vừa lớn,
mà bùi ngùi, xúc đồ.ng. Ông tùy phái đóng cửa sô?. Ông tùy phái đóng cửa ra vào Ông tra
chia vô ô? khóa Kỷ niê.m của tôi bị nhô t kín trong gian lớp. Ôi, tháng tư, sao buồn vậ.y!
Những trang nhấ.t ký trong tháng tư ghi đầ u từ hôm nghỉ học ở nhà ôn bài vở chờ ngày đi
thị Viê t cho Phượng. Nói chuyê.n với Phượng. Nhưng chắ c không bao giờ dám đưa
Phượng đọc.

Phượng thân ái ,

Tôi biê t tháng tư thấ.t dài, từ hôm nay Buồ?i sáng, trước khi tới nhà Định ôn bài vở, tôi đã ghé vào trường. Lúc â"y, các lớp đã vào học. Tôi đứng nhìn gian lớp của mình kín cửa. Tôi hình dung ra bóng tồ i trong đó. Và sự lạnh lẽo Tôi biê t bàn ghế , bảng đen, tranh ảnh cũng ngâ.m ngủi như tôi bên ngoài Niê.m vui tuồ?i vừa lớn tôi bị nhồ t trong gian lớp tồ i tâm, lạnh lẽo Ý chừng kỷ niê.m mô.t đoạn đầ.u đời của tôi bị nhồ t kín. Tôi gửi gian lớp giữ cho tôi An ủi mình thê mà vâ~n buồ~n. Phượng thân ái, tháng tư Phượng mới bảo tôi là bạn thân của Phượng. Vâ.y tôi gọi Phượng thân ái, được chứ ? Từ tháng chín, từ có Phượng, tôi quên tấ t cả những gì chung quanh tôi Tôi chỉ còn nhớ mô~i khung trời quê ngoại, nôi â y, tôi đã ước ao có lầ.n cùng Phượng về nghỉ hè. Chúng mình sẽ giồ ng hai cánh bướm bay lượn trên cỏ nõ.i hoa ngàn. Bao giờ ước ao thành sự thấ.t? Ước ao giồ ng chiêm bao Ta mờ mấ t, chiêm bao lă.n mấ t. Và ta thâ~n thờ tiê c rẻ. Tôi rấ t yêu cô? tích. Đôi khi, tôi tưởng tôi và Phượng là nhân vấ.t trong cô? tích. Cô? tích rấ t ít nhân vấ.t. Cô? tích đẹp mà buồ~n. Nô~i buồ~n cô? tích không bắ t ta nhen ngào, khóc tủi Những nhân vấ.t cô? tích yêu nhau thấ.t hiê~n hoà. Cô? tích luôn luôn có đoạn kê t tuyê.t vớ! Đoạn kê t của chúng mình có giồ ng đoạn kê t mô.t cô? tích hoàng tử gấ.p công chúa không hở, Phượng ? Tôi nói thê này Phượng tin không nhé! Là, tôi chỉ mới mơ hồ` thấ y những hàng hờ i tĩnh lự của tôi đẹp thối Đê n tháng Năm, hoa hờ i nở và mô.t buồ?i tôi, mô.t đêm khuya, Phượng và tôi đi dưới những hàng hờ i, đi trong mùi thơm của hoa hờ i thì những hàng hờ i mới thấ.t sự đẹp, thấ.t sự khó quên. Bờ i kỷ niê.m của chúng ta đã quyê.n lâ y hương thơm của hoa hờ i! Nhưng chúng ta đã hứa sẽ nói với nhau chuyê.n gì đó vào buồ?i sáng tháng Năm. Chúng ta sẽ nói chuyê.n gì ? Tôi mơ ước được nghe Phượng nói câu ngắ n ngủi " Em yêu anh". Mô.t câu đó thối Là thừa rồ i! Chúng ta không câ~n nói thêm câu nào khác. Mô.t câu đó là đủ cho mô.t khúc nhạc ngàn đời: Ngày đó, khi ta còn niên thiê u, em nói em yêu anh vào buồ?i sáng tháng Năm

Phượng thân ái,

Tôi về` nhà Định đây Sáng mai, tôi không đê n trường nữa đầ.u Đê n trườngt tôi sẽ buồ~n lă m, tôi sẽ nhớ từ mái tóc Phượng đê n nụ cười Phượng. Và chắ c là tôi trượt thị Tôi hy vọng thấ y Phượng ngang qua nhà Định , Phượng thướt tha dưới hàng hờ i xanh tươi! Song Phượng đã không ngang qua nhà Định sáng nay Tôi hiê?u Phượng bắ.n viê.c, Phượng phải đi tìm người Phượng mong nhớ. Tôi cũng có quyê~n ghen với người â y chứ, Phượng nhĩ? Tôi ngồ i , thả mấ t ra đường phồ . Tôi chắ?ng học hành gì cả. tôi chờ Phượng, chờ đê"n khi nắ ng ngắ.p lá hờ i! Tôi bỏ cái tồ? học thi, quên lời hứa với Phượng, quên lời thắnh đê~n Ngọc Sơn, cuồ.n tròn cuồ n vở nhét vào túi quầ.n sau, lầ.n ra bờ sông ngồ i ủ rũ như mô.t kẻ thấ t tình. Giá có vò rượu, chiê c câ~n câu, tôi sẽ giồ ng

anh chàng Phạm Thái trong tiểu thuyết Tiêu Sơn Tráng Sĩ. Tôi bắt đầu trách Phụng
đây y , Phụng ạ! Nếu Phụng đừng về Thái hay nếu Phụng đừng học ở trường tôi,
lớp tôi, tháng chín tôi bình yên cơ hồ mất nước cuối thu Tôi sẽ không biết mùi hương
tóc, không biết khoảng trời nhiều sắc mây qua khung cửa sổ?; không biết hút thuốc lá,
không biết làm thơ ... Tôi sẽ học hành xuất sắc, sẽ thuốc lòng thơ phú Nguyễn Công
Trứ và sẽ đỗ hạng bình. Có phải khi ta yêu ta chịu thiệt thòi đời đủ thứ? Có phải khi ta
yêu ta quên cả đời ta Tại sao tôi không được quên chuyên thi cử, tôi không được cùng
Phụng đi tìm người Phụng nhớ ? Rồi sau đó, tôi thiệt thòi Thánh đến Ngọc Sơn ban
phúc hay phán một lời nguyên ? Phụng hãy giận tôi đi, hãy ghét bỏ tôi đi vì sáng nay
tôi thấy cuối đời tẻ nhạt, vô nghĩa Có lẽ cả ngày hôm nay, cả đêm hôm nay tẻ nhạt, vô
nghĩa luôn. Cả những giấc chiêm bao nữa.

.....

Phụng thân ái ,

Điều này lạ lắm, tôi cần nói với Phụng. Là , không hiểu tại sao môi tôi gần
Phụng tâm hồn tôi cứ xô ngang khó tả. Tim tôi đập mạnh và tay tôi run rẩy Trông thấy
Phụng từ đằng xa, tôi đã hồi hộp, sung sướng. Thế là yêu chăng? Sáng nay
Phụng ngang qua nhà Định. Tôi muốn nháy mắt ra đường gọi Phụng. Tôi sợ hãi gì
với Hoa tôi bình tĩnh bước khỏi cửa nhà Định, theo Phụng sẽ không trách tôi Dè dặt
quá mà tôi không dám. Tôi đã đi tìm sự kỳ lạ, và tẻ nhạt. Nghĩa là, tôi kiếm một cái cớ,
thoát ra tôi học thi, chạy nhanh theo con phố Lê Lợi cùng chiều với con phố Trưng Trắc.
Đến cuối phố , tôi vòng sang con phố Phụng đang thả bước. Tôi đi ngược chiều với
Phụng. Tôi đi thản nhiên dù môi tôi đã toát ra cùng môi tôi hồi hộp của tôi dâng tràn. Tôi
làm như tình cờ gặp Phụng . Nhưng tôi biết Phụng không cho đó là sự tình cờ.
Phụng tin rằng tôi nói dối Phụng đúng rồi Tôi nói dối Phụng suốt đời Chẳng nào
không được nói dối Phụng, chẳng đó tôi hề là tôi Mà là thứ rong rêu, gồ ghề. Tôi cũng
hiểu sự tình cờ gặp gỡ làm Phụng cau mày Tôi yêu cái cau mày của Phụng. Nó vẽ
thành bức tranh nửa sung sướng nửa giận hờn - giận hờn rất nhẹ - Chúng ta chỉ chào
nhau gần gũi gỡ tình cờ gặp gỡ Thôi mà tôi đã có buổi sáng thân tiên, học bài như
có thánh ở, trí óc sáng suốt, chứng minh hàng chục bài toán không vấp vấp may
Đó, Phụng thấy chưa, thiệt Phụng, tôi chẳng làm được gì nên thân. Tôi muốn môi
buổi sáng được tình cờ gặp Phụng một lần.

Phụng thân ái ,

Vì buổi sáng hôm nay là buổi sáng thân tiên cả ngày, cả đêm nay cũng thân tiên. Và
những giấc chiêm bao lung linh màu sắc. Tôi đã hút một điếu thuốc lá, nhìn lên bầu

trời đầy y sao và ngã m chiề c rắng khê?nh của Phượng. Tôi muo n viê t mô.t bài thơ Không, tôi khó lòng viê t nô?i mô.t bài thơ hay.Đã có hàng ngàn thi sĩ làm thơ hay.Đã có hàng ngàn thi sĩ làm thơ cho tôi học thuô.c, tôi câ'n gì phải làm thơ nhỉ? Vâ.y thì tôi đọc mô.t đoạn thơ và tưởng mình cùng người yêu bước nhẹ lên những câu thơ â y Mô.t đêm nào, Phượng thân ái, ta đi bên nhau trên lờ i sỏi trong khu vườn đầ y trắng, ta sẽ thâ y cảnh tượng như thơ: "Trong vườn đêm â y trắng nhiê u quá, Ánh sáng tuôn đầ y các lờ i đị Tôi với người yêu cùng nhè nhẹ, Âm thầ m không biê t nói năng chặ ".Chúng ta sẽ chặ?ng nói gì với nhau cả. Chúng ta, hai người, rât t bơ vơ "Trầ ng sáng trắng soi trắng đẹp quá, Hai người nhưng chặ?ng bó i bơ vơ ". Những người yêu nhau thường bơ vơ ... nên thơ thê đó. Yêu là bơ vơ Yêu là biê t căm nô~i bơ vơ hơn. Phượng ơi, đã chặ c gì tháng Năm hoa hồ i nở. Tôi sợ lã m nê u hoa hồ i tháng Năm thiê u mùi hương.

.....

Phượng thân ái ,

Hai hôm liê n, Phượng không ngang qua nhà Định. Và tôi không được tạo ra chuyê.n gặ.p gỡ tình cò. Tôi lại phải đê n trường, tìm cách mở mô.t cánh cửa sỏ? nhìn vào gian lớp. Tôi nhă m mắ t hồ i tưởng. Thâ y Phượng ngồ i ngoan. Tóc Phượng ngắ.p hương và mắ t Phượng ngắ.p buồ.n. Tôi thương hại Phượng quá. Gian lớp mới là vùng trời tự do của tôi, bây giờ. Tôi đứng bên ngoài, đứng trong ngục tù thương nhớ. Tôi là tô.i đờ i của tình yêu Tôi bám chắ n sông cửa ngõ bám chắ n song sắ t giá lạnh. Tôi thêm mô.t chồ~ ngồ i trong â y, mô.t chồ~ ngồ i tôi vừa giấ từ đầ tiê c nuồ i Nê u mai này - chặ của Phượng đó - chúng ta xa nhau mãi mãi, tôi không được đứng bên ngoài nhìn kỷ niê.m của mình bên trong , tôi sẽ ra sao, Phượng biê t không? Đang làm học trò tôi đã nhớ tôi tháng chín. Tháng chín đẹp và tháng chín khởi sự mô.t nô~i buồ.n.

Phượng thân ái,

Tôi không hiê?u hai hôm nay Phượng đi đâu, đê n đâu và Phượng có mô.t phút nào nghĩ đê n tộ i Tôi chắ c là Phượng đã nghĩ đê n tộ i Tôi phải an ủi tộ i chứ. Tôi vừa đọc được mô.t câu tư tưởng in trên tờ nhắ.t báo cũ : "Yêu nhau không phải đê? ngồ i nhìn nhau mà đê? nhìn chung về mô.t hướng". Yêu nhau không nhìn nhau họa là thánh nhân vĩ nhân luầ.n về tình yêu thê ! Tôi thích thi sĩ luầ.n về tình yêu thê ! Tôi thích thi sĩ luầ.n về tình yêu Thi sĩ mới biê t yêu Thánh nhân , vĩ nhân không biê t yêu Yêu mà ngồ i nhìn về mô.t hướng thì chán quá. Yêu là phải đi bên nhau dưới những hàng hồ i, trong mùi hương thơm ngát trên đường khuây vắ ng. Và không dám câ'm tay nhau Phải thê không , Phượng? Nê u phải thê , sẽ chặ?ng bao giờ tôi dám câ'm tay Phượng mô.t lầ.n. Mô.t lầ.n cho mãi mãi Có lẽ, hoa hồ i cũng chỉ ngát thơm mô.t lầ.n vào mô.t lầ.n tôi dám câ'm tay Phượng. Và chỉ riêng

Chúng mình biết hoa hò'ì có mùi thơm như chỉ riêng chúng mình yêu nhau.

.....

Phượng thân ái,

Đã mấy hôm rồi, Phượng không đi qua nhà Định. Đã mấy hôm rồi, tôi chẳng thể học hành. Tôi quên lời Phượng dặn, quên niềm vui trông đợi của Phượng, quên cả ông thánh đề Ngọc Sơn, tôi hút thuốc lá rất nhiều. Tôi thường dựa lưng vào thân cây hò'ì cuối phố Trưng Trắc - cây hò'ì đã đôi lần thân Phượng ngang qua - châm thuốc và ngửa mặt nhả khói nhìn khói bay lên, lan tỏa vào nhũn đám lá hò'ì. Như thể không với nổi nhớ. Như thể chỉ nhớ thêm và buồn vô tả. Tháng tư sắp hết cho tháng Năm sắp sang. Tôi bắt đầu lo ngại tháng Năm. Có thể? nào tháng Năm, vào một buổi sáng, Phượng phải nói với tôi nhưng chuyện mà Phượng đã hy vọng không phải nói? Vả, sẽ không có một lần chúng ta đi dưới hàng hò'ì, đi trong mùi hương thơm ngát trên đường khuya đêm? tôi dám cầm tay Phượng xem tâm hồn tôi ngổn ngang đến đâu. Nào Tháng Năm, với tôi, không là ngày nghe tên mình trúng tuyển kỳ thi Trung Học Phổ Thông đầu Tháng Năm, với tôi, chỉ là con phố vắng, hàng hò'ì, mùi thơm và Phượng.

Phượng thân ái,

Đêm qua, tôi thức giấc và ra đứng ở bờ giếng sau nhà. Tôi tìm kiếm rằng kẻ nào của Phượng dưới mặt giếng nước. Mặt giếng nhỏ quá, làm sao đủ chứa một chú cá nào? Tôi cứ tưởng tôi là thi sĩ ca dao đứng ở bờ ao một đêm buồn.

Đêm qua ra đứng bờ ao

Trông cá, cá lặn, trông sao, sao mờ

Buồn trông con nhện giăng tơ

Nhện ơi nhện hỡi nhện chờ mối ai

Buồn trông chênh chênh sao mai

Sao ơi sao hỡi nhớ ai sao mờ

Đêm đêm tưởng dải Ngân Hà

Chuôi sao tinh đã ba năm tròn

Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn

Tào Khê nước chảy vẫn còn trở trơ

Đêm buồn, buồn ghê gớm, thi sĩ ca dao trông rõ cả con nhện cũng buồn. Con nhện không ngủ. Con nhện mãi nhớ một người. Tôi là con nhện, Phượng ạ! Con nhện giăng lưới tương tự cái lưới chụp kín hồn tôi. Tôi sợ cái lưới ấy. Tôi sợ tháng Năm. Hình như, điều ta mơ ước không bao giờ đến với ta như ta đã ước mơ. Tôi đã mơ ước thật nhiều. Tháng Năm, lại giờ, tôi không phải nghe chuyện Phượng không muốn kể. Tôi sợ tháng

Năm và tôi vẫn mong đợi tháng Năm. Tôi, tôi chẳng nên viết nữa. Viết thì phải nghỉ. Nghỉ thì phải nhớ. Nhớ thì phải buồn. Tôi ép nhánh lộc khô và quẻ thẻ của Phượng cho ở trang này. Tháng Năm, ta đợi mi đây.

Duyên Anh

Phượng vĩ

Tháng Năm

Hoa Phượng đã lác đác nở trên những cành cao nhât. Những chùm phượng sớm chưa chinh phục được màu xanh của lá. Hoa hồng đã dậy mùi thơm. Ngày thi gần tới Phượng không gặp tôi đâu~ chừng lâu lắm. Ngót tháng tự Ca dao nầy nói một câu chữ Hán thật tuyệt : Nhất nhất nhất bất kiến như tam thu hề . Nhưng Phượng đã về với tôi vào tháng Năm. Nàng nhớ hẹn tháng Năm. Ý như cô? tích. Bà tiên xa xôi phát một lời nguyện : Công chúa nhăm mắt chết trong rừng, nàng chỉ sống đây đúng ngày hoàng tử trở n học đi săn lạc tới nơi công chúa nằm ngủ, hôn lên môi nàng. Phượng xa tôi và chỉ về khi hoa hồng nở. Gặp Phượng, tôi mừng rỡ. Phượng buồn thêm một chút. Nụ cười thì vẫn tươi ngon. Chúng tôi rủ nhau đi trường. Trường đã nghỉ hè. Cửa lớp đóng kín. Sân trường vắng mênh mông. Hai đứa ngồi dưới gốc cây phượng vĩ giữa sân. Khung cảnh thật mơ màng, thật cô? tịch .

Phượng nhìn lên ngọn cây phượng vĩ :

—Hoa đã nở.

Tôi nói :

—Năm nay hoa nở sớm .

Phượng thổi tin hoa, đưa tay bút những ngọn cỏ trước mắt :

—Nở sớm, hoa sẽ chóng tàn .

Câu nói nghe mà buồn ngủi Phượng hỏi :

—Anh đã ôn bài kỹ chưa ?

Tôi hơi bối rối ÷ đành trả lời :

—Đã .

Phượng khẽ lắc đầu :

—Anh nói dối ÷ Khỏi thuộc vàng mã y ngón tay anh. Anh đừng nói gì, anh Chương. Phượng không giận anh đâu .

Đôi mắt Phượng ướt sướt buồn :

—Hình như hoa hồng đã nở ?

Tôi đáp :

—Vâng, hoa hồng đã nở .

—Đó là tháng Năm .

--Tháng Năm

--Phượng không quên. Tôi nay đã ng. Giấy lát, Phượng nói :

--Ngôi trường này cho Phượng nhiều kỷ niệm quá. xa nói, chắc Phượng buồn vô kể?
Và nhớ nó, Phượng sẽ khóc .

Tôi hỏi :

--Đã khi nào Phượng khóc chưa ?

Phượng nói :

--Từ lên Trung học, chưa lần nào Phượng khóc! Nhưng Phượng sẽ khóc .

--Vì xa ngôi trường này ?

--Xa cả những hàng hòì nhỏ bé đáng yêu .

Phượng đứng dậy:

--Anh đưa Phượng về` nhé !

Tôi không từ chối! Tôi đưa Phượng về` tới đầu phố nhà Phượng. Nàng dẫn :

--Buổi? tôi, anh tới đây đây~n Phượng đi dạo .

Buổi? tôi, hai chúng tôi bước chậm trên những vỉa hè. Tình lý của tôi rất tầm thường.
Có lẽ, chỉ đáng nhớ vì môi-vỉa hè là một hàng hòì thẳm ng tã p, cây nọ cách cây kia vài thước. Chúng tôi đi dưới hàng hòì kia vài thước. Chúng tôi đi dưới hàng hòì của nhiều phố . Cho đến khuỷa Bãy giờ, hoa hòì thơm vô tả. Tôi ngỡ tóc Phượng, môi Phượng, áo Phượng cũng thơm mùi hoa hòì .

--Anh Chương !

--Tôi nghe Phượng đây .

--Anh không "hở " nữa à ?

--Hở ?

--Ngày mai anh sang Nam ?

--Vâng .

--Ngày kia anh vào trường thi ?

--Vâng .

--Anh đã hứa với Phượng là anh phải đi~ .

--Tôi sẽ bắt chước anh đi~p .

Phượng dừng lại :

--Phượng chưa mỗi chân nhưng chúng ta nên đứng dưới một cây hòì .

Tôi nghe Phượng. Thân cây hòì nhỏ . Chúng tôi đứng gần nhau như thể? dựa lưng vào nhau Phượng hỏi :

--Vừa rồi anh nói gì ?

—Tôi sẽ bắt chước anh Điệp .

—Đừng, anh đừng ném đồ~, Phượng không ngồ~i bên cửa chờ anh ném đồ~ đây Ngày mai

—Ngày mai ?

—Ngày mai anh sang Nam và ngày mai Phượng ra ngoài kia !

Tôi sẽ sợ. Tôi hồ t hoảng .

—Phượng xa tôi mãi mãi ?

Phượng nói, giọng sưng buồ~n :

—Người Phượng nhớ Phượng đã gặ.p. Đó là anh trai duy nhâ t của Phượng. Anh â y ra đi từ năm 1946. Già đình Phượng đã mậ t công tìm kiê m. Năm ngoái, mỗ.t người bạn anh hồ~i cư về cho biê t tin anh â y đang chiê u đầ u ở mặ.t trầ.n Thái Bình, mẹ Phượng sai Phượng về Thái vừa học vừa dò hỏi đê? liên lạc với anh â y vì gia đình Phượng có nhiê~u họ hàng ở Thái Họ hàng nhà Phượng đã giúp Phượng. Và Phượng đã gặ.p anh Phượng. Phượng chưa dám nói với anh Chương vì người nhà đầ.n kín đáo, sợ bọn Phòng Nhì của Pháp. Anh Chương hiê?u Phượng chứ ?

Tôi thờ dài :

—Phượng sẽ vĩnh viê~n xa tôi ?

Phượng đang hai tay thả.t chấ.t :

—Có thể?, chúng ta sẽ gặ.p lại nhau ở Hà Nô.ị Mẹ Phượng bắt anh Phượng về thành. Phượng cần mỗ.t thời gian tâm sự với anh â y Anh â y thương mẹ là m, anh â y sẽ tìm đường về` .

Không hiê?u do cơn xúc đồ.ng nào, tôi đưa tay nặ m lầ y tay Phượng. Hai bài tay đan chấ.c của Phượng buông lơ~i và , bây giờ, tay tôi đan tay Phượng. Tôi khẽ gọi :

—Phượng ...

—Đạ .

—Tôi "không" nhớ Phượng đâu .

—Vâng .

—Nê u tôi nhớ Phượng, Phượng sẽ giấ.n .

—Vâng.

—Nhưng nê u mãi mãi xa Phượng, chấ?ng có lầ~n gặ.p nhau, Phượng có cho tôi nói thắ.t là tôi nhớ Phượng không ?

—Có .

—Nhớ Phượng tôi sẽ làm sao ?

—Anh hãy nhắ.t mỗ.t cánh hoa phượng ép vào nhậ.t ký của anh. Và, mỗ~i năm, đê n tháng

Năm, anh nhớ có hoa phượng nở. Phượng ở trên những chùm phượng vĩ. Nơi nào Phượng nở, nơi â y anh nhìn hoa là gã.p Phượng. Anh nhớ rủ Phượng đi dạo dưới những hàng hồ i ngát hương.

Tôi thâ y Phượng khóc. Nước mắ t Phượng úa rạ Tôi rút khăn thâ m nước mắ t cho Phượng . Và nói :

—Đê? tôi đưa Phượng về`, khuya rô`i .

Chúng tôi đi sát bên nhau Đường phồ im vắ ng. Dù tôi đang câ m tay Phượng nhưng mùi hoa hồ i đã không còn thơm nữa Tôi nghe rõ tiế ng nước mắ t của tôi rơi .

Con chim khuyên của tôi đã bay xạ Chiê c lờ ng trong trái tim tôi ngỡ cữạ Tôi không tin có ngày tôi gã.p lại Phượng. Hè này, thi trượt hay thi đờ~ tôi cũng về` quê ngoạị Ở đâ y, tôi biê t buồn. Ở đâ y tôi sẽ hong nô~i buồn của tôi .

HẾT

Duyên Anh (tên thâ.t : Vũ Mô.ng Long)

Viết Phượng Vĩ xong : 20 - 4 - 1972

(Viết xong tại quận III, Sài Gòn).

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vỹ**.

Nguồn: Vietforever Community Forum

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003